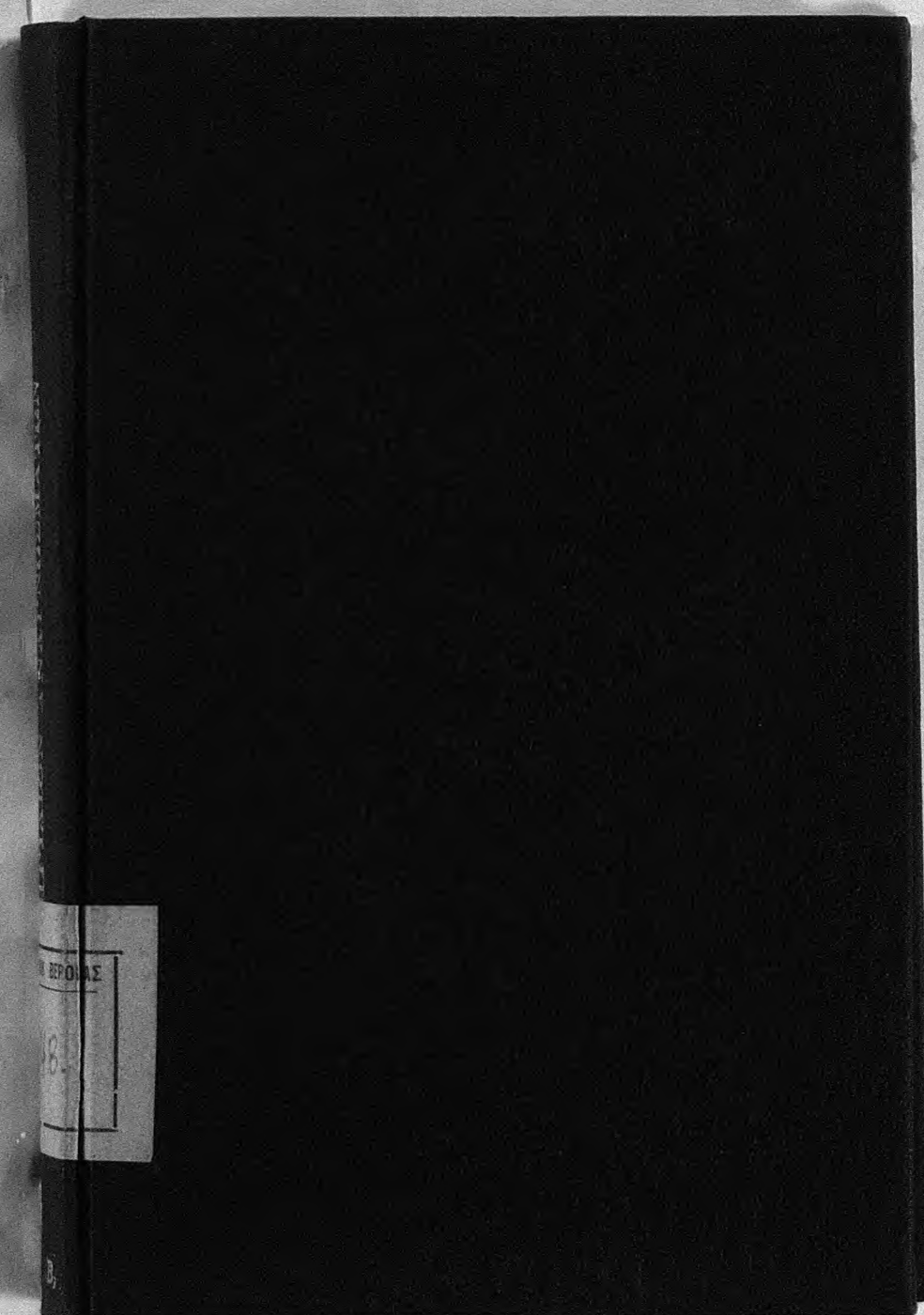

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

800
8118
Αριθ. εις

348

Εξ αγοράς

Super

Τζωίνγκιν ΧΑ

GRYER-00121

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΟΥ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
(Ἀρ. 21).

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΜΩΡΑΪΤΟΥ

Διευθυντοῦ τοῦ Παιδαγωγείου τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν
Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου καὶ Καθηγητοῦ
τοῦ Διδασκαλείου.

ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ Β'.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Διωρθωμένη καὶ ἐπηρξημένη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ, Ἀρ. 423).

1879.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΦΥΣΙΚΑ.

Ἴππος.

Ὁ ἵππος εἶναι ζῶον ἄλογον. Ἐχει κεφαλὴν, τράχηλον, κορμὸν καὶ τέσσαρας πόδας. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχει ὁ ἵππος δύο ὀφθαλμούς, δι' ὧν βλέπει, δύο ὦτα, δι' ὧν ἀκούει, μίαν ῥίνα, δι' ἧς ἀναπνέει καὶ καὶ ὀσφραίνεται, ἓν στόμα, δι' οὗ τρώγει καὶ χρεμετίζει. Ἐξωθεν τοῦ στόματος ἔχει ὁ ἵππος δύο σαρκώδη χεῖλη, τὸ ἄνω χεῖλος καὶ τὸ κάτω χεῖλος· ἐντὸς δὲ ἔχει δύο σιαγόνας ὀστεῖνας, τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω σιαγόνα. Ἐπὶ τῶν σιαγόνων ἔχει ὁ ἵππος ὀδόντας, δι' ὧν κόπτει καὶ μασᾷ τὴν τροφήν· μεταξὺ δὲ τῶν σιαγόνων ἔχει ὁ ἵππος μίαν γλῶσσαν κινήτην, δι' ἧς γεύεται.

Ὁ τράχηλος τοῦ ἵππου εἶναι μακρὸς. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ τραχήλου ὀνομάζεται αὐχὴν. Ἐπὶ τοῦ αὐχέ-

νος ἔχει ὁ ἵππος μακρὰς τρίχας. Αἱ τρίχες αὗται ὀνομάζονται χαίτη. Ἡ χαίτη εἶναι ἐπιστομὸς τοῦ ἵππου.

Ὁ κορμὸς τοῦ ἵππου εἶναι μακρὸς καὶ σχεδὸν ἐρογύλος. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ ὀνομάζεται ῥάχης. Ὑποκάτω δὲ εἶναι τὸ στῆθος καὶ ἡ κοιλία. Ὁπισθεν τῆς ῥάχews καὶ τοῦ ὅλου σώματος κρέμαται ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου, ἔχουσα μακρὰς τρίχας.

Ὁ ἵππος ἔχει τέσσαρας πόδας· δύο προσθίους καὶ δύο ὀπισθίους. Κατὰ τὸ κάτω ἄκρον ἐκάστου ποδὸς ἔχει ὁ ἵππος ἓνα μόνον δάκτυλον πλατύν. Οὗτος ὀνομάζεται χηλή. Το ὑποκάτω πλατὺ μέρος τοῦ δακτύλου ὀνομάζεται πέλμα. Ἐπὶ τοῦ πέλματος τούτου βαίνει ὁ ἵππος. Τὸν δάκτυλον περιβάλλει ὄνυξ στερεός, ὡς ὑπόδημα. Ὁ ὄνυξ οὗτος ὀνομάζεται ὀπλή τοῦ ἵππου.

Ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἵππου καλύπτεται ὑπὸ τοῦ δέρματος. Τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν βραχειῶν¹, λείων καὶ στιλπνῶν, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα εἶναι εἰς ἄλλους ἄλλο.

Ὁ ἵππος τρώγει χόρτον, κριθήν, πίτυρα καὶ ἄλλα φυτὰ καὶ καρπούς· εἶναι ἄρα φυτοφάγον ζῶον.

Ἡ θήλυια ἵππος (ἡ φορὰς) γεννᾷ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἓνα πῶλον, καὶ τρέφει αὐτὸν χρόνον τινὰ διὰ τοῦ γάλακτός της.

Ὁ ἵππος εἶναι χρήσιμος εἰς τὸ νὰ ἵππεύωμεν καὶ εἰς τὸ νὰ σύρῃ ἀμάξας καὶ ἄροτρα.

Ὁ ἵππος εἶναι ζῶον ὑπερήφανον, τολμηρόν, πιστόν· εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔχει ἐξαίρετον μνήμην, αἰσθάνεται τὴν μουσικὴν, τρέχει ταχέως, βλέπει κα-

λῶς εἰς τὸ σκότος, καὶ ὅταν ἔχει καλὴν θεραπείαν, εἶναι τὸ ὠραιότατον τῶν ζώων.

■ Ὅστις θεραπεύει ἵππους, ὀνομάζεται ἵπποκόμος.

ὄνος.

Ὁ ὄνος ἔχει πᾶν ὅ τι ἔχει καὶ ὁ ἵππος· διότι εἶναι συγγενὴς αὐτοῦ. Μόνον εἶναι μικρότερος τοῦ ἵππου καὶ ὄχι τόσον ὠραῖος, ὅσον ἐκεῖνος. Ἡ κεφαλὴ τοῦ εἶναι μεγάλη, τὰ ὠτά του μακρά, ὁ τράχηλος ὄχι τόσον πολὺ μακρὸς, ἡ χαίτη ἔχει τρίχας ὄχι πολὺ μακράς, ἡ οὐρά του ὡσαύτως, τὸ ὅλον τρίχωμά του δὲν εἶναι λεῖτον καὶ στιλπνόν, καθὼς τὸ τρίχωμα τοῦ ἵππου. Ὁ ὄνος γνωρίζεται καὶ μακρόθεν ἐκ τοῦ ὀγκηθμοῦ του, ὅστις εἶναι ἰσχυρὸς καὶ ἀηδής.

Ὁ ὄνος τρώγει χόρτον, ἄχυρον, λάχανα καὶ ἄλλα φυτά. Εἶναι ἄρα καὶ αὐτὸς φυτοφάγον ζῶον. Ἐχει δὲ καὶ ὁ ὄνος πολλὰ πλεονεκτήματα· δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ὀκάδας φορτίου, δὲν ἀποκάμνει ταχέως καὶ ὑπομένει καὶ μόχθους καὶ τὰς τραχύτητας βαρβάρων δεσποτῶν· βαδίζει βρα-

δέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς· ἔχει δὲ μνήμην ἐξαίρετον, ὥστε εὐκόλως ἀνευρίσκει τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν πρότερον ἐπορεύθη.

Τὸ νεογνὸν τοῦ ὄνου, ὡς καὶ τὸ τοῦ ἵππου, ὀνομάζεται πῶλος.

Ὅστις ὁδηγεῖ ὄνους, ὀνομάζεται ὀνηλάτης.

Τὸ Πρόβατον.

Τὸ πρόβατον εἶναι πολὺ μικρότερον καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου. Ἡ ἄνω σιαγὼν αὐτοῦ δὲν ἔχει ἔμπροσθεν ὀδόντας. Ἐκαστος τῶν τεσσάρων ποδῶν του ἔχει δύο δακτύλους, τοὺς ὁποίους περιβάλλουσιν αἱ ὀνυχες ὡς ὑποδήματα. Τὸ τρίχωμά του εἶναι μακρόν, πυκνόν καὶ μαλακόν, καὶ ὀνομάζεται ἔριον, ἢ μαλλός· τὸ δὲ χρῶμα αὐτοῦ εἶναι συνήθως λευκόν, σπανίως μέλαν. Μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἶναι ψιλόν τὸ πρόβατον, δηλαδὴ ἄνευ μαλλοῦ. Καὶ ἡ οὐρά τοῦ προβάτου εἶναι μαλλωτή.

Τὸ ἀρσενικὸν πρόβατον, ὅταν ἔχῃ ἡλικίαν, ὀνομάζεται χρίος· τὸ δὲ θηλυκόν, ὅταν γεννᾷ, ὀνομάζεται ἀμνάς· τὸ δὲ νεογνὸν τῆς ἀμνάδος ὀνομάζεται ἀμνός ἢ ἀρνίον. Ὁ χρίος ἔχει ἐπὶ τοῦ μετώπου δύο κέρατα

μεγάλα ἐλικοειδῆ, δι' ὧν κερατίζει· ἡ δὲ ἀμνάς ἔχει μικρὰ καὶ σχεδὸν ἀφανῆ κέρατα, ὥς νὰ ἐξηράνθησαν κατ' αὐτὴν τὴν γένεσίν των.

Τὸ πρόβατον τρώγει φυτὰ καὶ καρπούς. Εἶναι δὲ ζῶον πολὺ ἡμερον, ἄκακον καὶ πειθήνιον. Συνήθως τάττει ὁ ποιμὴν ἔμπροσθεν τοῦ ποιμνίου ἓνα κριόν, ὡς ὁδηγόν, καὶ ὅπου ὑπάγει ἐκεῖνος, ἀκολουθεῖ τυφλῶς ὅλον τὸ ποίμνιον τῶν προβάτων· καὶ ἂν τις ρίψῃ τὸν ὁδηγόν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὸ πῦρ, ἐμπίπτουσι καὶ πάντα τὰ ἄλλα πρόβατα. Τὴν εὐπείθειαν ταύτην τῶν προβάτων εὐχόμεθα νὰ μιμῶνται καὶ τὰ μικρὰ παιδία μᾶλλον παρὰ τὴν δυστροπίαν τῶν τράγων, καὶ νὰ ἀκολουθῶσι τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους των, ὅπου τὰ ὁδηγῶσι καὶ εἰς ὅτι τὰ συμβουλεύουσιν, ἀφοῦ ἡξεύρουσι καλῶς, ὅτι δὲν θὰ τὰ ρίψωσι ποτὲ οὔτε εἰς τὸ πῦρ, οὔτε εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ θὰ τὰ ὁδηγήσωσιν ὅπου εἶναι τὸ συμφέρον των.

Τὸ πρόβατον εἶναι πολὺ χρήσιμον ζῶον εἰς τοὺς ἀνθρώπους· μᾶς χορηγεῖ νόστιμον κρέας, γάλα καὶ τυρὸν εἰς τροφήν, τὸ δέρμα του εἰς ὑποδήματα καὶ χειρίδας,¹ τὰ ἔντερά του εἰς χορδὰς μουσικῶν ὀργάνων, ἄλειμμα εἰς σαπῶνιον καὶ κυρία, καὶ ἐξαιρέτως θερμὰ καὶ μαλακὰ ἔρια εἰς ἐνδύματα καὶ στρώματα.

Ἡ αἷξ.²

Ἡ αἷξ εἶναι ζῶον συγγενὲς τοῦ προβάτου, ὀλίγον δὲ μεγαλειτέρα αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἄνω σιαγόνης δὲν ἔχει προσθίους ὀδόντας, καθὼς καὶ ἐκεῖνο, καὶ ἐπὶ ἑκάστου τῶν ποδῶν τῆς ἔχει ὡσαύτως δύο δακτύλους περιβεβλημένους ὑπὸ δύο ὀνύχων, ὡς ὑποδημάτων.

¹ Χειρίδες=γάντια.

² Γίδα.

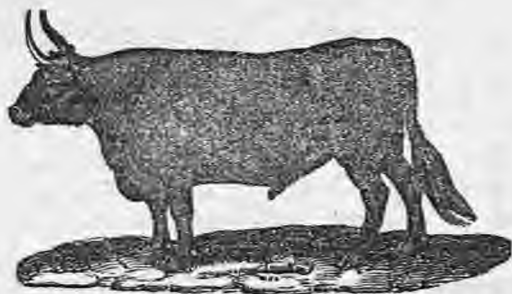
ἀλλὰ τὸ τρίχωμά της εἶναι τραχύ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον χρήσιμον, ὅσον τὸ τοῦ προβάτου. Πρὸς τούτοις ἔχει ὄχι μόνον ὁ τράγος, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰξ αὐτὴ ἡ θηλυκὴ, δύο κέρατα μακρὰ καὶ ὀλίγον καμπύλα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσαύτως ἔχουσι καὶ ὁ τράγος καὶ ἡ αἰξ ἐπὶ τῆς κάτω σιαγόνης ἔμπροσθεν τρίχας μακράς, ὡς γένειον.

Ἡ αἰξ τρώγει, καθὼς καὶ τὸ πρόβατον, φυτὰ καὶ καρπούς. Εἶναι δὲ ὀλιγαρχεστέρα τοῦ προβάτου· διότι τρώγει καὶ τὰ ὀλιγώτερον τρυφερὰ φύλλα καὶ βλαστούς. Βλάπτει ὁμως πολὺ τὰ δένδρα· διότι τρώγει τοὺς βλαστούς αὐτῶν, καὶ τὰ ἀποξηραίνει ἢ δὲν τὰ ἀφίνει νὰ ἀναπτυχθῶσι. Διὰ τοῦτο εἶναι ἡ αἰξ μᾶλλον βλαβερόν παρά ὠφέλιμον ζῶον.

Ὁ τράγος καὶ ἡ αἰξ δὲν ἔχουσι τόσῃν ἡμερότητα καὶ εὐαγωγίαν, ὅσην τὸ πρόβατον, ἀλλ' εἶναι ἱκανῶς δύστροπα ζῶα.

Ἡ αἰξ παρέχει εἰς ἡμᾶς τὰ αὐτὰ εἶδη ὠφελείας, ὅσα καὶ τὸ πρόβατον, ἀλλὰ πάντα σχεδὸν κατωτέρας ἀξίας.

Ὁ βοῦς.

Ὁ βοῦς εἶναι ζῶον σχεδὸν ἰσομέγεθες πρὸς τὸν ἵππον καὶ πολὺ ἄσχημον. Ἐπὶ τῆς ἄνω σιαγόνος δὲν ἔχει προσθίους ὀδόντας, καθὼς καὶ τὸ πρόβατον καὶ ἡ αἶξ, καὶ ἐπὶ ἐκάστου τῶν ποδῶν ἔχει δύο δακτύλους, περιβεβλημένους ὑπὸ τῶν ὀνύχων, καθὼς καὶ ἐκεῖνα. Ἡ κεφαλὴ τοῦ βοός εἶναι μεγάλη, καὶ τὸ μέτωπον πολὺ πλατὺ. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔχει καὶ ὁ ἄρρην καὶ ἡ θήλεια δύο κέρατα καμπύλα, ὡς δρέπανα, δι' ὧν κερατίζουσι, καὶ εἶναι ἐπικίνδυνοι, ὅταν ὀργισθῶσι. Τὸ τρίχωμα τοῦ βοός εἶναι βραχὺ, ἀλλ' ὄχι λεῖον καὶ στιλπνόν, ὡς τὸ τοῦ ἵππου.

Ἡ θήλεια βοῦς ὀνομάζεται καὶ ἀγελάς. Τὸ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος, τὸ γελαθηνόν, ὀνομάζεται μόσχος ἢ μοσχάριον· πρὶν δὲ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὀνομάζεται, ὁ μὲν ἄρρην, ταῦρος, ἡ δὲ θήλεια, δάμαλις.

Ὁ βοῦς εἶναι ὠφελιμώτατον ζῶον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Μᾶς παρέχει, πρὶν ὑπαχθῇ ὑπὸ τὸν ζυγόν, κρέας ὑγιές, νόστιμον καὶ θρεπτικόν· ἡ θήλεια μᾶς παρέχει γάλα καλὸν καὶ βούτυρον· τὸ δέρμα τῶν βοῶν εἶναι χρησιμώτατον εἰς ὑποδήματα, οἱ δὲ ἡλικιωμέ-

νοι σύρουσι τὸ ἄροτρον, δι' οὗ ἀροτριῶμεν τὴν γῆν, καὶ ἀμάξας φορτηγὰς.

Ἡ φωνὴ τοῦ βοῦς ὀνομάζεται μυκηθμός, καὶ ὁ βοῦς λέγομεν ὅτι μυκᾶται.

Ὁ κύων.

Ὁ κύων δὲν ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὰ ζῶα, περὶ τῶν ὁποίων εἵπομεν ἔμπροσθεν. Εἶναι πολὺ μικρότερος ἐκείνων, ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δύο μεγάλα, πλατέα καὶ συνήθως καταπίπτοντα ὦτα, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων ἔχει, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, τέσσαρας πολὺ μακροῦς, ὀξεῖς καὶ ἰσχυροῦς ὀδόντας, καὶ ἐπὶ ἑκατέρου τῶν δύο προσθίων ποδῶν ἔχει πέντε δακτύλους μετὰ ὀνύχων μακρῶν καὶ γαμφῶν, ἐπὶ δὲ ἑκατέρου τῶν ὀπισθίων τέσσαρας μόνον.

Τὸ τρίχωμα τῶν κυνῶν εἶναι εἰς ἄλλους μὲν μακρὸν καὶ μαλακόν, ὡς τὸ τοῦ προβάτου, εἰς ἄλλους δὲ βραχύ, λεῖον καὶ στιλπνόν, ὡς τὸ τοῦ ἵππου.

Ὁ κύων εἶναι ζῶον πιστὸν εἰς τὸν κύριόν του, ὅσον σπανίως εὐρίσκει τις ἀνθρώπους ὑπηρέτας. Ὁ οἰκουρὸς¹ κύων δὲν ἀποκάμνει ὅλην τὴν νύκτα περιφερόμενος ἄνω κάτω ἔξωθεν τῆς οἰκίας εἰς τὴν αὐλήν, μήπως ἀνακαλύψῃ κλέπτην τινά, καὶ ἅμα αἰσθανθῇ

¹ Ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας.

τι, εὐθὺς ὕλακτεῖ ἰσχυρῶς. Ὁ ποιμενικός κύων ἐπι-
βλέπει πᾶσαν στιγμὴν τὰ πρόβατα, καὶ ὅταν τι ἐξ
αὐτῶν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ ἄλλου ποίμνιον, δι' ὕλα-
κῶν καὶ δηγμάτων ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς
τὴν τάξιν του. Ὁ θηρευτικός κύων ἐκτρυπώνει τὸν
λαγῶν ἐκ τῶν θάμνων καὶ καταδιώκει αὐτόν, μέχρις
οὗ ὁ κύριός του τὸν πυροβολήσῃ, καὶ κινδυνεύει ὅχι
σπανίως νὰ φονευθῇ καὶ ὁ ἴδιος. καὶ ἅμα πληγωθῇ ὁ
λαγῶς, φέρει αὐτόν διὰ τῶν ὁδόντων του πρὸς τὸν
κύριόν του. Ἄλλοι κύνες φέρουσιν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀ-
ψώνια εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀντὶ πασῶν τούτων τῶν ὑ-
πηρεσιῶν ἀπαιτεῖ ὁ κύων οὐδὲν πλεόν, ἢ τὰ περισσεύ-
ματα ἐκ τοῦ δείπνου μας καὶ φιλικὴν μεταχείρισιν.
Ὅταν ὁ κύριος προσαγορεύῃ τὸν κύνα φιλικῶς καὶ
χαδεύῃ αὐτόν, τότε ἀναπηδᾷ περιχαρὴς πρὸς αὐτόν
καὶ ὠπεύει καὶ λείχει τὴν χεῖρά του· ὅταν δὲ ἀγρι-
αίνει ὁ κύριος πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἐπιπλήττῃ, τότε
φεύγει περίφοβος καὶ κατεσταλμένος καὶ ζητεῖ νὰ
κρυβῇ. Ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν κύριόν του φέρεται οὕτω
πῶς ὁ κύων πρὸς τοὺς ξένους τοὺς ἀγνώστους
φέρεται ἐχθρικῶς καὶ ὕλακτεῖ καὶ ἀποδιώκει αὐτοὺς
μακρὰν τῆς οἰκίας καὶ πολλάκις δάκνει ἐπικινδύνως·
διὰ τοῦτο πρέπει νὰ φυλάττηται τις ἀπὸ ξένων ἀγνώ-
στων κυνῶν.

Τινὲς κύνες τὸ θέρος κατὰ τοὺς ἰσχυροὺς καύσω-
νας προσβάλλονται ὑπὸ τινος νόσου, τῆς λύσσης, καὶ
τρέχουσιν ἄνω κάτω μανιώδεις καὶ δάκνουσι. Τὸ δη-
γμα τῶν λυσσαλέων κυνῶν εἶναι θανατηφόρον.

Ἡ γαλῆ.

Ἡ γαλῆ εἶναι μικροτέρα τοῦ κυνός. Ἡ κεφαλὴ

τῆς γαλῆς εἶναι σχεδὸν σφαιροειδῆς, τὰ ὦτα μικρά, ἡ δὲ οὐρὰ μακρά. Ἐπὶ τοῦ ἄνω καὶ κάτω χείλους ἔχει ἡ γαλῆ τρίχας μακράς, ὡς μύστακας, ἐπὶ ἑκατέρου τῶν δύο προσθίων ποδῶν ἔχει, καθὼς καὶ ὁ κύων, πέντε δακτύλους, ἐπὶ δὲ ἑκατέρου τῶν ὀπισθίων τέσσαρας· ἕκαστος δὲ δάκτυλος ἔχει ἓνα ὄνυχα μακρόν, γαμψόν καὶ ὀξύ. Τοὺς ὄνυχας τούτους, ὅταν ἡσυχάζῃ ἡ γαλῆ, συσπᾷ πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ κρύπτει τὸ ὀξύ ἄκρον αὐτῶν· ὥστε ἂν ψηλαφήσῃ τις τὸ πέλμα της, εὐρίσκει αὐτὸ μαλακώτατον, ὡς βελλοῦδον· ὅταν δὲ ἦναι ἐξωργισμένη καὶ θέλῃ νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ, τότε ἐκτείνει αὐτούς.

Ἡ γαλῆ ἔχει ὀξεῖαν τὴν ὄσφρησιν, τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἀκοήν. Ἡ ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων τούτων καὶ ἡ εὐκίνησις ὑπηρετοῦσι τὴν γαλῆν μεγάλως εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τῶν μυῶν, ἔνεκα τοῦ ὁποίου κυρίως τρέφομεν ἐν ταῖς οἰκίαις τὰς γαλαῖς· διότι ἄλλως δὲν εἶναι πολὺ πιστὸν καὶ εὐχάριστον ζῶον πρὸς τοὺς κυρίους· δὲν δυσκολεύεται, ὅταν ὀργισθῇ, νὰ στρέψῃ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας κατὰ τοῦ κυρίου της, πρὸ ὁποῖον οὐδέποτε κάμνει ὁ κύων. Καί

ὅταν οἰκογένειά τις μετοικήσῃ ἀπὸ τινος οἰκίας εἰς ἄλλην, ἢ γαλῇ συνήθως δὲν παρακολουθεῖ τοὺς κυρίους της, ἀλλὰ μένει ἐν τῇ προτέρᾳ οἰκίᾳ, ὅπου εἶχε συνειθίσει νὰ κυνηγᾷ μῦς. Τοῦτο οὐδέποτε κάμνει ὁ κύων.

Ὁ μῦς.

Ὁ μῦς εἶναι μικρὸν ζώον. Ἐπὶ τῶν χειλέων ἔχει, καθὼς καὶ ἡ γαλῇ, μακρὰς τρίχας, ὡς μύστακας· ἐπὶ ἑκατέρου τῶν δύο προσθίων ποδῶν ἔχει τέσσαρας δακτύλους ἐπὶ δὲ ἑκατέρου τῶν ὀπισθίων ἔχει πέντε· ἡ δὲ οὐρά του εἶναι πολὺ μακρὰ καὶ ἄνευ τριχῶν, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο σῶμα καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν, αἵτινες ἔχουσι χρῶμα τεφρῶδες.¹

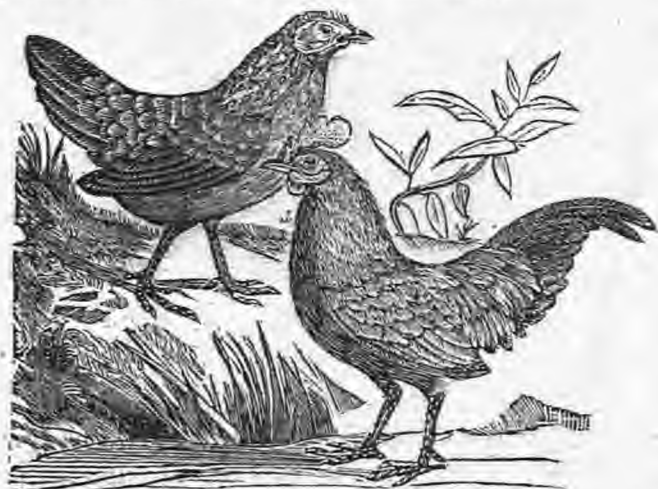
Τὸν κύνα καὶ τὴν γαλῇν ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θέλησίν του συνοίκους· ἀλλὰ ὁ μῦς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου ἄκλητος, καὶ κατοικεῖ χωρὶς νὰ πληρόνῃ οὐδὲ ἐνοίκιον. Θὰ ᾔτο δὲ ὁμῶς εὐχάριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, ἂν δὲν ᾔτο τόσον λαίμαρ-

¹ Στακτερόν.

γας, ὥστε νὰ μὴ ἀφίνη ἀθικτον οὔτε τυρόν, οὔτε βούτυρον, οὔτε ἄρτον, οὐδὲ ἐνδύματα καὶ βιβλία.

Τὰ μικρὰ παιδιά φοβοῦνται τοὺς μῦς, ὡς νὰ ᾔσαν λέοντες. Καὶ ὅμως οἱ μύες εἶναι παντελῶς ἀβλαβῆ ζῴφια· εἶναι μάλιστα καὶ τοῦ λαγωῦ δειλότερα.

Ἡ γαλῆ εἶναι ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν μυῶν καὶ καταδιώκει αὐτοὺς καὶ χωρὶς νὰ πεινᾷ.

Ὁ ἀλέκτωρ.¹

Πάντα τὰ ζῶα, περὶ ὧν ἔμπροσθεν εἶπομεν, εἶναι τετράποδα καὶ τριχωτά· ὁ δὲ ἀλέκτωρ εἶναι δίπους καὶ πτερωτός. Ἐπὶ ἐκατέρου ποδὸς ἔχει τρεῖς προσθίους δακτύλους, καὶ ἓνα ὀπίσθιον, καὶ ὑπεράνω τοῦ ὀπισθίου ἄλλον τινὰ ὡσάν δάκτυλον, ὅστις δὲν ἀκουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸν ἀλέκτορα ὡς ὄπλον. Τοῦτο ὀνομάζεται πλῆκτρον.

Κατὰ τὸ στόμα ἔχει ὁ ἀλέκτωρ ἀντὶ σιαγόνων

ράμφος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔχει ὁ ἀλέκτωρ πρᾶγμα τι σαρκῶδες, ἐρυθρόν, ἄνω ὀδοντωτόν· τοῦτο ὀνομάζεται λόφος. Ὑπὸ δὲ τὸν λαιμόν κρέμανται δύο ἄλλα ὅμοια, ἀλλὰ μικρότερα· ταῦτα ὀνομάζονται κάλλαια.

Ἐκτὸς τῶν πτερῶν, τὰ ὅποια καλύπτουσι σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα, ἔχει ὁ ἀλέκτωρ δύο πτέρυγας καὶ μίαν οὐράν. Αἱ πτέρυγες σύγκεινται ἐκ μεγάλων πτερῶν, καὶ ὅταν θέλῃ νὰ πετάξῃ ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τόπου κάτω, διὰ νὰ μὴ πέσῃ μὲ μεγάλην ὀρμὴν καὶ βλαφθῇ, τινάσσει τὰς πτέρυγας καὶ καταβαίνει βραδέως· δὲν δύναται ὅμως δι' αὐτῶν νὰ πετᾷ εἰς ὕψος, καθὼς ἄλλα πτηνά. Ἡ δὲ οὐρὰ τοῦ ἀλέκτορος ἔχει τινὰ πτερὰ πολὺ μακρά, δρεπανοειδῆ. Πάντα τὰ πτερὰ τοῦ ἀλέκτορος ἔχουσι συνήθως ὠραῖα καὶ ζωηρὰ χρώματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰ δρεπανοειδῆ πτερὰ τῆς οὐρᾶς.

Ὁ ἀλέκτωρ περιπατεῖ ἄνω κάτω εἰς τὴν αὐλὴν ὑπερηφάνως· ὅσάκις εὐρίσκει τροφὴν τινα, προσκαλεῖ τὰς ἀλεκτορίδας του, ἵνα συμπάγωσιν. Ἄλλον ἀλέκτορα ἐντὸς τῆς περιοχῆς του δὲν ἀνέχεται· ἂν τις ἔλθῃ, πάραυτα ἔρχονται εἰς μάχην πεισματώδη· διὰ τοῦ ῥάμφους, τῶν πλήκτρων καὶ τῶν πτερύγων προσβάλλουσιν ἀλλήλους, μέχρις οὗ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἡττηθῇ καὶ ὑποχωρήσῃ. Τότε ὁ νικητὴς ἀναβαίνει ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου, κτυπᾷ τὰς πτέρυγας του, κάμπτει τὸν λαιμόν του καὶ ᾄδει μεγαλοφώνως, ἵνα δηλώσῃ τὴν νίκην του. Πολλάκις δὲ καὶ τὴν νύκτα, ἀλλὰ συχνότατα ὅταν ἐξημερόνῃ, ᾄδουσιν οἱ ἀλέκτορες, ἵνα ἐξυπνίζωσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰ ἔργα μας.

Ἡ ἀλεκτορίς εἶναι ὀλίγον μικρότερα τοῦ ἀλέκτορος. Ὁ λόφος καὶ τὰ κάλλαιά της εἶναι μικρά· ἀπὸ δὲ τῶν ποδῶν της λείπει τὸ πλήκτρον, ἀπὸ δὲ τῆς

οὐρᾶς της λείπouσι τὰ μακρὰ δρεπανοειδῆ πτερὰ· δὲν ἔχει δὲ τόσον ὠραῖα καὶ ζωηρὰ χρώματα, ὅσον ὁ ἀλέκτωρ. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι τόσον μεγαλοπρεπής, ὅσον ὁ ἀλέκτωρ. Εἶναι ὅμως χρησιμωτέρα αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς· διότι μᾶς γεννᾷ πολλάκις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἕν ὦν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑγιῆς καὶ νόστιμος τροφή.

Ἡ νῆσσα.¹

Ἡ νῆσσα εἶναι, καθὼς καὶ ὁ ἀλέκτωρ, πτηνὸν ἡμερον καὶ οἰκόσιτον· ἀγαπᾷ δὲ νὰ διαιτᾶται ἐντὸς τῶν ὑδάτων μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· διὰ τοῦτο καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς εἶναι πρὸς τοῦτο ἐπιτηδείως κατασκευασμένον καὶ μάλιστα οἱ πόδες αὐτῆς· οὗτοι εἶναι λίαν βραχεῖς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω τοποθετημένοι, ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων δακτύλων της, ὁ μὲν πρὸς τὰ ὀπίσω μένει ἐλεύθερος, οἱ δὲ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τρεῖς ἄλλοι εἶναι συνδεδεμένοι διὰ ὑμένος μεταξὺ αὐτῶν τεταμένου. Τὰ πτηνὰ τὰ ἔχοντα τοιοῦτους πόδας ὀνομάζονται στεγανόποδα. Διὰ τὴν τοιαύτην κατασκευὴν καὶ τοποθέτησιν τῶν ποδῶν ἡ νῆσσα μετὰ μεγάλης μὲν δυσκολίας περιπατεῖ, ἀντὶ τούτου ὅμως κολυμβᾷ ἄρι-

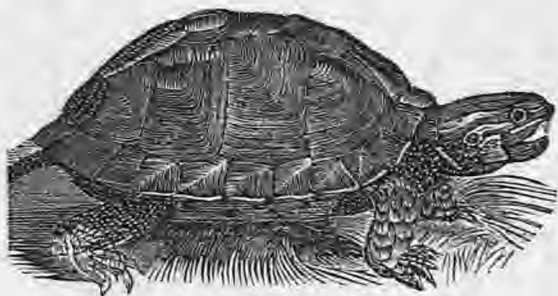
¹ Ἡ πάπια.

στα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, μεταχειριζομένη τοὺς πόδας ὡς κώπας. Τὰ δὲ πτερὰ τῆς ἀλείφει διὰ τινος λιπώδους ὕλης, ὥστε δὲν βρέχονται ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Τὸ ράμφος τῆς νήσσης εἶναι μακρόν, πλατὺ καὶ πρὸς τὴν ρίζαν μαλακόν, ἢ οὐρὰ βραχεῖα, αἱ πτέρυγες μικραὶ, μὴ δυνάμεναι νὰ ἀνυψώσωσι τὸ βαρὺ σῶμα· τὸ πτέρωμά τῆς ἔχει ποικίλα καὶ ὠραῖα χρώματα, μάλιστα κατὰ τὴν κεφαλὴν· μόνον ὅτι τὰ χρώματα ταῦτα δὲν εἶναι συμμέτρως ἐπιτεθειμένα ἐπὶ τοῦ πτέρωματος τῆς νήσσης.

Ἡ νήσσα τρώγει σκώληκας, ἔντομα, καρπούς καὶ ἰχθῦς· γεννᾷ δὲ ὡς ὀλίγον τι μεγαλείτερα τῆς ἀλεκτορίδος.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄγριαι νήσσαι. Αὗται δὲν ἔχουσι τὴν βραδύτητα καὶ νωθρότητα τῶν ἡμέρων, ἀλλ' εἶναι ἐλαφραί, εὐκίνητοι, ἔχουσι μεγάλας πτέρυγας, καὶ πετώσι μετὰ πολλῆς ταχύτητος καὶ διαρκείας. Διαιτῶνται δὲ ἀγεληδόν κατὰ τὰς λίμνας, τοὺς βάλτους καὶ τὰς παραλίας.

Ἡ χελώνη.

Ἡ χελώνη εἶναι πολὺ παράξενον ζῷον· διότι εἶναι καταδεδικασμένη νὰ φέρη πάντοτε ἐπὶ τῆς ράχους

τὴν οἰκίαν τῆς. Καλύπτεται δηλαδή ἄνωθεν ὅλον τὸ σῶμα αὐτῆς ὑπὸ τινος ὀστεώδους κοίλου καλύμματος, πλατέος ὡσάν θώρακος, ὅπερ καλεῖται ὄστρακον ἢ χελώνιον, καὶ κάτωθεν ὑπὸ ὁμοίου, οὐχὶ ὁμως κοίλου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιπέδου· τὰ δὲ δύο ταῦτα καλύμματα εἶναι συγκεκολλημένα κατὰ τὰ πλάγια, ἔμπροσθεν δὲ καὶ ὀπίσθεν εἶναι ἀνοικτά, καὶ διὰ μὲν τοῦ ἔμπροσθεν ἀνοίγματος ἐξέρχεται ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ δύο πρόσθιοι πόδες, διὰ δὲ τοῦ ὀπίσθεν ἀνοίγματος οἱ δύο ὀπίσθιοι πόδες καὶ ἡ οὐρὰ τῆς χελώνης. Ἔνεκα τοῦ βάρους τούτου καὶ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς ἡ χελώνη εἶναι δυσκίνητος καὶ νωθρὰ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ ὁσάκις τὴν προσβάλλει ἐχθρὸς τις, οὔτε φεύγει, οὔτε ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ, διότι οὐδὲν ἔχει ἐπιθετικὸν ὄπλον, ἀλλὰ συνάγει κεφαλὴν, οὐρὰν καὶ πόδας βαθέως ἐντὸς τοῦ στερεοῦ ὀστράκου τῆς, τὸ ὅποιον δυσκόλως δύνανται νὰ διὰρρήξωσι διὰ τῶν ὀδόντων τὰ ἄλλα ζῶα.

Ἄν καὶ πᾶσα χελώνη δύναται νὰ ζῇ καὶ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, εἶναι ὁμως τινὰ εἶδη χελωνῶν, αἵτινες ζῶσιν ἀείποτε ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ σπανίως ἐξέρχονται εἰς τὴν ξηράν. Αἱ θαλάσσιαι αὗται χελῶναι πλέουσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ λαμβάνουσι μέγεθος τεράστιον. Εἶναι ἄλλαι πάλιν αἵτινες προτιμῶσι νὰ διαιτῶνται ἐντὸς τῶν γλυκέων ὑδάτων. Διότι αἱ χελῶναι ζῶσι καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ὀνομάζονται ἀμφίβια.

Ἡ χελώνη εἶναι χρήσιμον ζῶον εἰς τὸν ἄνθρωπον· τινὲς λαοὶ πρῶγουσι τὰ ὠὰ αὐτῆς, ἄλλοι δὲ καὶ τὸ κρέας, ὅπερ εὐρίσκουσι νοστιμώτατον. Χρησιμώτερον ὁμως εἶναι εἰς πάντα ἄνθρωπον τὸ ὄστρακον αὐτῆς· ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζονται παντοῖα σκεύη καὶ

ὄργανα, οἷον μαχαίρια, μικραὶ θήκαι, κομβία, πρὸ πάντων κτένια.

Ὁ ὄφης.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἄλλο ζῶον ἀποτροφαιότερον τοῦ ὄφεως. Ὁ ὄφης ἔχει τὸ σῶμα μακρὸν καὶ κυλινδρικόν, κεκαλυμμένον ὑπὸ φολίδων, δηλαδή λεπτῶν ἐλασμάτων ἐκ κερατίνης οὐσίας, ἐχόντων σχῆμα ῥομβοειδές· στερεῖται δὲ ἐντελῶς ποδῶν· διὰ τοῦτο ὅμως δὲν στερεῖται καὶ εὐκίνησις, τοῦναντίον εἶναι εὐκίνητοτερος πολλῶν ἄλλων ζώων. Διότι ἡ κίνησις τοῦ ὄφεως δὲν γίνεται διὰ τῶν ποδῶν, δὲν λέγομεν ὅτι βαδίζει, ἀλλ' ὅτι ἔρπει, καὶ καλεῖται διὰ τοῦτο ἔρπετόν.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφεως εἶναι μικρά, ἀλλὰ τὸ στόμα αὐτοῦ εἶναι τεράστιον ὥστε δύναται νὰ κρατήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ ζῶον πολὺ χονδρότερον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σώματος. Οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν σιαγόνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου ὑπάρχουσι πυκναὶ ὀδόντες ὀξεῖς καὶ καμπύλοι πρὸς τὰ ἔσω, οἵτινες ἐμπήγονται καὶ κρατοῦσι τὸ θῆμά του. Ἐκτὸς τῶν ὀδόντων τούτων ἔ-

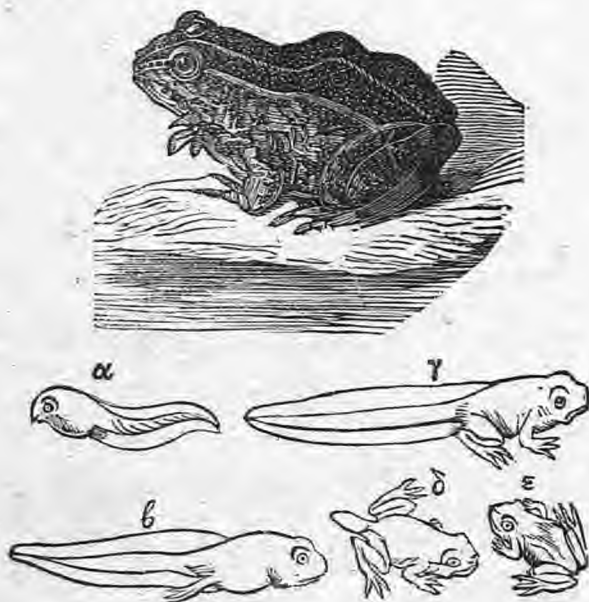
χουσί τινες ὄφεις ἐπὶ τῆς ἀνω σιαγόνος δύο ὀξεῖς ὀδόντας, οἵτινες εἶναι σωληνοειδεῖς καὶ ὅταν ἐμπήγωνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου, χύνεται δι' αὐτῶν εἰς τὴν πληγὴν ὑγρὸν τι, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύεται μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζώου καὶ μολύνει αὐτό, ὥστε μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει τὸ ζῶον ἢ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐδακώθη ὑπὸ τοιοῦτου ὄφεως· οἱ ὀδόντες οὗτοι ὀνομάζονται χαλινοί, καὶ τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον χύνουσιν, ὀνομάζεται ἰὸς ἢ δηλητήριον, καὶ οἱ ὄφεις οἱ ἔχοντες τοιοῦτους ὀδόντας, ὀνομάζονται ἰοδόλοι ὄφεις. Ὁ ἰὸς εἶναι τὸ τρομερώτατον ὄπλον τῶν ὄφεων, καὶ ὀλίγα ὑπάρχουσιν ἀντιφάρμακα. Τινὲς καίουσιν τὴν πληγὴν, ἄλλοι ῥοφῶσιν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ στόματος τὸν ἰόν· διότι οὗτος εἰσερχόμενος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀβλαβής, καὶ ἄλλοι ἄλλα συμβουλεύουσι φάρμακα. Ὅτι δῆποτε ὁμως φάρμακον καὶ ἂν μεταχειρισθῇ τις, πρέπει νὰ γίνῃ εὐθὺς μετὰ τὴν δῆξιν, πρὶν ὁ ἰὸς διαδοθῇ εἰς τὸ αἷμα τοῦ σώματος· βραδύτερον εἶναι ἀνωφελές.

Εὐτυχῶς ὁμως πολλὰ ὀλίγοι ὄφεις εἶναι ἰοδόλοι, πρὸ πάντων ἢ ἔχιδνα· πλεῖστοι εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβεῖς, ἄλλοι δὲ εἶναι βλαβεροὶ διὰ τοῦ τεραστίου μεγέθους τοῦ σώματος καὶ τῆς δυνάμεώς των· διότι περιτυλίσσουσι τὸ θῦμά των, καὶ συσφίγγουσι καὶ συνθλῶσιν ἢ πνίγουσιν ἀνθρώπους, πρόβατα, ἐλάφους, μοσχάρια καὶ ἄλλα ζῶα. Τοιοῦτοι ὁμως μεγάλοι ὄφεις δὲν ζῶσιν εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν.

Οἱ ὄφεις γεννῶσιν ὠά, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, ἀφ' οὗ ὠριμάσωσιν, ἐξέρχονται ἐξ αὐτῶν μικρὰ ὀφείδια. Τινῶν ὁμως ὄφεων ὠριμάζουσι τὰ ὠά ἐντὸς τῆς μητρός, ὥστε ἐξέρχονται ἐξ αὐτῆς τὰ ὀφείδια ζών-

τα. Τοιαῦτα ζῶντα τέκνα γεννᾷ ἡ ἔχιδνα. Οἱ δὲ ἀπειροὶ ἄνθρωποι πιστεύουσιν ὅτι τὰ τέκνα τῆς ἐχίδνης τρυπῶσι τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς καὶ ἐξέρχονται, καὶ ἐκ τούτου αὕτη ἀποθνήσκει.

Ὑπάρχουσι καὶ ὄφεις, αἵτινες ζῶσι μόνον ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Εἶναι λοιπὸν καὶ οἱ ὄφεις, καθὼς καὶ αἱ χελῶναι, ἀμφίβια ζῶα. Ὀνομάζονται πρὸς τούτοις ἑρπετά, διότι ἔρπουσι.

Ὁ βάτραχος.

Ὁ βάτραχος εἶναι καὶ αὐτὸς ἀμφίβιον ζῶον· διότι ζῇ μὲν ἐντὸς τῶν γλυκέων ὑδάτων, ἀλλὰ συχνάκις ἐξέρχεται καὶ διαμένει εἰς τὴν ξηράν. ἔχει σῶ-

μα πλατύ, καθὼς ἡ γελώνη, ἀλλὰ τὸ δέρμα μαλακόν, γυμνόν καὶ ὑγρόν.

Ὁ βάτραχος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι τῆς τελείας ἀναπτύξεώς του ὑφίσταται πολλὰς καὶ παραδόξους μεταμορφώσεις. Ὄταν ἐξέρχεται τοῦ ὡοῦ, ὁμοιάζει πρὸς μικρὸν μέλαν ἰχθίδιον μὲ παχεῖαν κεφαλὴν καὶ μακρὰν οὐρὰν καὶ ἄνευ ποδῶν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀρχίζουν νὰ φύωνται οἱ δύο ὀπίσθιοι πόδες, καὶ ἔπειτα καὶ οἱ δύο πρόσθιοι· συγχρόνως ἀρχίζει νὰ χάνη τὴν ἰχθυοειδῆ μορφήν καὶ νὰ λαμβάνη τὴν τοῦ βατράχου· ἡ μακρὰ οὐρὰ κατ' ὀλίγον βραχύνεται, καὶ τέλος ἐξαφανίζεται ἐντελῶς, καὶ ἀποβαίνει τέλειος βάτραχος. Οἱ βάτραχοι τρῶγουσι φυτὰ καὶ ἔντομα. Καὶ ὅταν διαμένωσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, πάλιν ἀνέρχονται συχνάκις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀναπνέουσιν ἀέρα, καθὼς καὶ τὰ χερσαῖα ζῶα. Συνήθως ὁμως ἐξέρχονται καὶ κάθηνται παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, καὶ τὸ ἔαρ πρὸς τὴν ἐσπέραν ἀντηχοῦσι μακρὰν τὰ γνωστὰ κοᾶσματά των. Εἶναι ὁμως τόσον δειλοί, ὥς εὐθὺς ἅμα ἀκούσῃσι κρότον τινά, καταπίπτουσιν εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς ἐπιτήδειοι δύται.

Ὁ ἰχθύς.

Ὁ ἰχθύς εἶναι ζῶον ὑδρόβιον, τὸ ὁποῖον μόνον ἐν τῷ ὕδατι δύναται νὰ ζήσῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῷ ἀέρι.

Ἐπειδὴ ὁ ἰχθύς εἶναι προωρισμένος νὰ κολυμβᾷ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ οὐχὶ νὰ βαδίξῃ, εἶναι κατεσκευασμένον καὶ ὅλον τὸ σῶμά του πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον. Ἐμπρὸς ἡ κεφαλὴ του ἀπολήγει εἰς ὀξύ· κατόπιν τῆς κεφαλῆς ἔρχεται εὐθὺς ὁ κορμὸς χωρὶς λαιμοῦ,

κατ' ἀρχὰς πλατύς, ἔπειτα κατ' ὀλίγον στενοῦται
μέχρι τῆς οὐρᾶς· ἡ δὲ οὐρὰ ἀπολήγει εἰς πτερύγιον
πλατύ, πολλάκις ψαλιδοειδές. Ἀντὶ δὲ χειρῶν καὶ
ποδῶν ἔχει ἄλλα τέσσαρα πτερύγια, δύο ἐπὶ τοῦ στή-
θους, καὶ δύο ἐπὶ τῆς κοιλίας. Τὰ δύο ταῦτα ἐπὶ τῆς
κοιλίας λείπουσιν ἀπὸ τινων ἰχθύων, οἷον ἀπὸ τοῦ
ἐγγέλου. Ἐκτὸς τῶν πτερυγίων τούτων, ὑπάρχου-
σι καὶ πτερύγια τῆς ράχεως, καὶ πτερύγια τῶν ὀπι-
σθίων. Καὶ ταῦτα λείπουσιν ἀπὸ τινων ἰχθύων.

Τοιοιουτρόπως κατεσκευασμένος ὁ ἰχθύς διασχί-
ζει εὐκόλως τὸ ὕδωρ καὶ κινεῖται ἐντὸς αὐτοῦ μετὰ
καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἡ κίνησις γίνεται κυ-
ρίως διὰ τοῦ πτερυγίου τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν πτερυγίων
τοῦ στήθους.

Τὸ σῶμα τοῦ ἰχθύος εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ λε-
πίων· ὑπὸ δὲ τὰ λέπια ἔχει τὸ δέρμα τῶν ἰχθύων διά-
φορα χρώματα, ἐνίοτε πολὺ ὠραῖα.

Τὸ στόμα τοῦ ἰχθύος εἶναι πληρὲς ὀδόντων λεπτῶν
καὶ ὀξέων, δι' ὧν ἀρπάζουσιν ἄλλους ἰχθύς καὶ τοὺς
καταπίνουσιν· διότι πᾶς ἰχθύς συνήθως τρώγει ἄλ-
λους μικροτέρους ἰχθύς· τρώγουσιν ὅμως καὶ ἄλλα
ζώδια τῆς θαλάσσης.

Οἱ ἰχθύες παρέχουσιν ὑγιᾶ καὶ νόστιμον τροφήν
εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἄλλοι περισσότερον καὶ ἄλλοι ὀ-

λιγώτερον· τινὲς ὁμῶς δὲν τρώγονται ὅλως διόλου. Ὁ μάγειρος πρὶν μαγειρεύσῃ τὸν ἰχθύν, ἀποξύει τὰ λέπια αὐτοῦ, ἀποκόπτει τὰ πτερύγια, ἐκβάλλει τινὰ ὄργανα ἐρυθρά, ὀδοντωτὰ καὶ τραχέα, τὰ ὅποια εἶναι κεκρυμμένα ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ ὀνομάζονται βράγχια, καὶ σχίζει τὴν κοιλίαν καὶ ἐκβάλλει ἐξ αὐτῆς τὸν στόμαχον καὶ τὴν χολήν, καὶ οὕτω θέτει αὐτὸν ἐντὸς τοῦ λέβητος.

Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς οὐρᾶς τοῦ ἰχθύος ἐκτείνεται ἡ λεγομένη ἄκανθα αὐτοῦ. Ἀλλὰ παρὰ ταύτην, ἣτις εἶναι ἀκίνδυνος, ὑπάρχουσιν ἐντὸς τῶν σαρκῶν τοῦ ἰχθύος ἄπειρα ἀκάνθια λεπτὰ καὶ ὀξεᾶ, τὰ ὅποια, ὅταν ἀπροσέχτως καταπῇ τις μετὰ τῶν σαρκῶν, ἐνδέχεται νὰ ἐμπηχθῶσι καὶ νὰ σταθῶσιν εἰς τὸν λαιμόν. Διὰ τοῦτο πρέπει πολὺ νὰ προσέχη τις, ὅταν τρώγῃ ἰχθύν.

Ἄν καὶ πᾶς ἰχθύς δύναται νὰ ζῇ καὶ ἐντὸς τοῦ ἁλμυροῦ καὶ ἐντὸς τοῦ γλυκέος ὕδατος, ὁμῶς ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ζῶσι μόνον ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἄλλοι μόνον ἐντὸς τῶν γλυκέων ὑδάτων, καὶ ἄλλοι ἀδιαφόρως εἰσέρχονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ πάλιν κατέρχονται εἰς τὴν θάλασσαν.

Τοὺς ἰχθῦς ἀλιεύουσιν οἱ ἀλιεῖς πολυτρόπως, δι' ἀγκίστρων, διὰ δικτύων, διὰ κοφινίων καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων ὀργάνων.

Ἡ μήκων.¹

Ἡ μήκων εἶναι ἄνθος ἄσπερον. Πρὶν ἀνοίξῃ τὸ ἄνθος τῆς μήκωνος, εἶναι ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς τῆς πρασίνης κάλυκός του. Τότε ὀνομάζεται βομβύκιον.²

¹ Ἡ παπαροῦνα. ² Κοινῶς μπομπόκι.

Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, σχίζεται ἡ κάλυξ εἰς δύο κοῖλα μέρη καὶ ἀνοίγει τὸ ἄνθος. Ὅταν ἀνοίξῃ τὸ ἄνθος ἐντελῶς, πίπτουσι τὰ δύο κοῖλα μέρη τῆς κάλυκος, καὶ φαίνεται τὸ ἄνθος ὀλοκόκκινον, ὡς αἷμα. Ὅλον τὸ κόκκινον τοῦτο μέρος τῆς μήκωνος ὀνομάζεται στεφάνη. Ἡ στεφάνη τῆς μήκωνος ἔχει τέσσαρα πλατέα καὶ λεπτὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔχουσι χρῶμα κόκκινον, κάτω δὲ ἔχουσιν ὀλίγον μέλασμα.¹ Τὰ φύλλα ταῦτα ὀνομάζονται πέταλα. Ἐντὸς τῆς στεφάνης κρύπτονται ὄργανά τινα τριχοειδῆ· ταῦτα ὀνομάζονται στήμονες. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν στήμονων εὐρίσκεται πρᾶγμα τι μακρὸν καὶ ἐξωγκωμένον· τοῦτο εἶναι ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος. Ὅταν μαρυνθῇ τὸ ἄνθος, πίπτει καὶ ἡ στεφάνη αὐτοῦ καὶ οἱ στήμονες, καὶ μένει μόνον ὁ καρπός.

Αἱ μήκωνες ἀνθοῦσι τὸ ἔαρ.

Τὸ ῥόδον.²

Τὸ ῥόδον εἶναι ἄνθος ὡραῖον καὶ εὐώδες. Τὸ ῥόδον συνδέεται μετὰ τῆς ῥοδῆς διὰ ξυλαρίου ὅχι πολὺ μακροῦ. Τοῦτο ὀνομάζεται μίσχος. Ὁ μίσχος τοῦ ῥόδου εἶναι ἀκανθώδης. Ὅταν ἀνοίξῃ τὸ ῥόδον, δὲν πίπτει ἡ κάλυξ του, καθὼς πίπτει τῆς μήκωνος. Καὶ τοῦ ῥόδου ἡ κάλυξ εἶναι πρασίνη, ἀλλ' ἔχει πέντε φυλλάρια, ὅχι δύο, καθὼς τῆς μήκωνος. Τοῦ ῥόδου ἡ στεφάνη σύγκειται ἐκ πολλῶν πετάλων. Τὰ πέταλα τοῦ ῥόδου ἔχουσιν ὡραῖον κόκκινον χρῶμα, ἀλλ' ὅχι τοιοῦτον, ὅποιον ἡ μήκων. Τοῦτο τὸ χρῶμα ὀνομάζεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ῥόδου ῥόδινον. Ἐντὸς τῆς στεφάνης ἔχει τὸ ῥόδον τοὺς στήμονάς του, οἵτινες ἔχουσι

¹ Μαυράδι.

² Τριαντάφυλλον.

χρῶμα κίτρινον. Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ ἔχει ἔξωθεν ὑποκάτω, περιβεβλημένον ὑπὸ τῆς κάλυκος.

Τὰ ῥόδα ἀνθοῦσιν ὡσαύτως τὸ ἔαρ.

Ἡ μηλέα.

Ἡ μηλέα εἶναι δένδρον καρποφόρον. Ἐντὸς τῆς γῆς κρύπτονται τῆς μηλέας αἱ ῥίζαι· πρὸς δὲ τὰ ἄνω ἐκτείνεται ὁ κορμὸς αὐτῆς. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ διακλαδίζεται, τουτέστι σχίζεται εἰς κλάδους. Οἱ κλάδοι τῆς μηλέας εἶναι ἄλλοι παλαιότεροι καὶ χονδρότεροι, ἄλλοι νεώτεροι καὶ λεπτότεροι. Ἐκ τῶν νεωτέρων κλάδων φύονται τὰ φύλλα τῆς μηλέας. Ἡ μηλέα ἀνθεῖ κατὰ τὸν Μάιον μῆνα. Ἡ κάλυξ τοῦ ἀνθους τῆς μηλέας σύγκειται ἐκ πέντε φυλλαρίων καὶ ἔχει χρῶμα πράσινον· ἡ στεφάνη αὐτοῦ σύγκειται ἐκ πέντε πετάλων καὶ ἔχει χρῶμα λευκόν, κατὰ τι ῥοδίζον· οἱ στήμονες αὐτοῦ εἶναι πολυάριθμοι· ὁ καρπὸς κεῖται ἔξωθεν ὑποκάτω, καθὼς καὶ ὁ τοῦ ῥόδου, καὶ ὅταν παρανθήσῃ τὸ ἄνθος τῆς μηλέας, τότε ἀποξηραίνονται πέταλα καὶ στήμονες καὶ τὰ φυλλάρια τῆς κάλυκος, καὶ μένει ὁ καρπός. Οὗτος αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, μέχρις οὗ λάβῃ τὸ προσῆκον μέγεθος· ἔχει δὲ χρῶμα πράσινον· ἐν τούτῳ εἶναι ἄωρος ἔτι ὁ καρπός. Ἀμα λάβῃ τὸ προσῆκον μέγεθος, τότε τὸ πράσινον χρῶμα ἀρχίζει νὰ κιτρινίζει καὶ κατὰ τι μέρος νὰ κοκκινίζει· τότε ὠριμάζει ὁ καρπός καὶ γίνεται τὸ ὠραῖον εἰς τὴν ὄψιν καὶ νόστιμον εἰς τὴν γεῦσιν μῆλον.

Ὁ οὐρανός.

Ὁ οὐρανός σκεπάζει τὴν γῆν μας ὑπεράνω παν-

ταχόθεν καὶ ἔχει ὠραῖον κυανοῦν χρῶμα. Τὴν ἡμέραν εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἥλιος, τὴν δὲ νύκτα τὰ ἄστρα, πολλάκις δὲ καὶ ἡ σελήνη. Ἐνίοτε φαίνεται καὶ τὴν ἡμέραν ἐν τῷ οὐρανῷ ἡ σελήνη, καὶ τότε μάλιστα φαίνεται ἀργυρόχρους. Πολλάκις ὁ οὐρανὸς εἶναι αἰθριος, πολλάκις δὲ εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, ἢ ἐν μέρει, ἢ ὅλος. Τὰ νέφη ταῦτα ἐνίοτε εἶναι κατάλευκα ὡς βαμβάκιον· τοιαῦτα νέφη οὐδέποτε φέρουσι βροχὴν· ἐνίοτε δὲ εἶναι μαῦρα καὶ σκοτεινά, καὶ ἐπιχέουσι σκότος ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη. Τὰ νέφη ταῦτα εἶναι φορτωμένα ἀπὸ νερόν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ καταπίπτῃ τὸ ὕδωρ κατὰ σταγόνας. Τότε λέγομεν ὅτι βρέχει. Πρὸ τῆς βροχῆς καὶ κατ' αὐτὴν γίνονται ἐνίοτε ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. Τί μεγαλοπρεπὲς θέαμα εἶναι ἡ ἀστραπή! Ἐν μέσῳ βαθέος σκότους πολλάκις διατρέχει ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ ὀφιοειδῶς ἰσχυρὰ λάμψις, καὶ εὐθὺς πάλιν ἀφανίζεται. Κατόπιν τῆς ἀστραπῆς ἀκούεται ἡ βροντή. Αὕτη δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστος, διότι ἐμβάλλει τρόμον· πολλάκις σείονται ὑπὸ τῆς βροντῆς αἱ οἰκίαι. Ἡ ἀστραπή καὶ ἡ βροντὴ προξενοῦσιν ἐνίοτε τὸν κεραυνόν, ὅστις πίπτει συνήθως εἰς ὑψηλὰ καὶ ἀνέχοντα μέρη, οἷον κορυφὰς λόφων, κωδωνοστασίων, οἰκιῶν· συχνότατα εἰς ὑψηλὰ δένδρα, καὶ φονεύουσι τὰ ὑπ' αὐτὰ καταφεύγοντα ζῶα καὶ ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο, ὅταν γίνωνται ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, πρέπει νὰ φεύγωμεν μακρὰν ἀπὸ τὰ δένδρα. Μετὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἐπέρχεται συνήθως βροχὴ ῥαγδαία. Ὅταν παρέλθῃ ἡ ζάλη καὶ ἐπέλθῃ γαλήνη καὶ αἰθρία, τότε εἶναι ὁ ἀήρ δροσερὸς καὶ ἀναψυκτικὸς, καὶ οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται εὐεξίαν καὶ εὐθυμίαν ἀσυνήθην. Πολύ

μᾶλλον ὠφελεῖ τοιαύτη βροχὴ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄλλα φυτά.

Ὅταν τὸν χειμῶνα ἦναι μέγα ψυχὸς καὶ μέλλη νὰ βρέξῃ, τότε ἡ βροχὴ παγώνει καὶ πίπτει ὡς χιῶν.

Ἡ γῆ.

Τί ὠραία, τί ὠραία εἶναι ἡ γῆ! Πῶς ἐμέλλε νὰ μὴ ἦναι ὠραία, ἀφοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ὁ φιλόκαλος, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ παντοδύναμος Θεός! Ἄς ἀναβῶμεν εἰς τινὰ λόφον, ἵνα θεωρήσωμεν αὐτὴν. — Τί βλέπεις; Ὑπὸ τὸν λόφον ἐκτείνεται ἡ πόλις καὶ περὶ αὐτὴν οἱ κῆποι τῆς πόλεως μὲ ὠραῖα ὑψηλὰ δένδρα. Μακρὰν ἐκτείνεται ἡ πεδιάς καταπράσινος ὑπὸ τῶν σταχύων. Ἰδὲ πῶς κυματίζουν τὰ σπαρτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὡς νὰ ἦναι θάλασσα. Διὰ μέσου τῆς πεδιάδος βλέπω τὸ ποτάμιον τὸ ὁποῖον διαρρέει καὶ ποτίζει αὐτὴν, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐκτείνονται δύο στοῖχοι ἰτεῶν. Εἰς τὰ πέρατα τῆς πεδιάδος ἀνυψοῦνται τὰ ὠραῖα ὄρη. Πρὸς τοῦτο τὸ μέρος βλέπω τὴν θάλασσαν γαληνιαίαν καὶ ἐπ' αὐτῆς ἄπειρα πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα πλέοντα. Μακρὰν δὲ αἱ κορυφαὶ τῶν νήσων διαγράφουσιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τόξα.

Πόσον εὐεργετικὴ εἶναι εἰς ἡμᾶς ἡ γῆ! Τίς δύναται νὰ εἴπῃ! Ὅ τι τρώγομεν καὶ ὅ τι πίνομεν, καὶ ὅ τι ἐνδυνάμεθα, ἡ γῆ μᾶς τὸ δίδει· τὸν ἄρτον, τὸ κρέας, τὰ λάχανα, τὸ ὕδωρ, τὸν οἶνον, τὸ ἔλαιον, τὸ μέλι, τὸ βαμβάκιον, τὸ λινάριον, τὰ ἔρια, τὰ δέρματα, πᾶν ὅ τι μεταχειρίζεται ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς γῆς ἔχει τὴν καταγωγὴν του.

Ἄς ὑμνῶμεν, ἄς εὐχαριστῶμεν, τέχνα, ἐν παντὶ καιρῷ τὸν Θεὸν τὸν ποιητὴν τῆς ὠραίας, τῆς εὐεργετικῆς γῆς.

Ὁ ἀήρ.

Ἄνευ ἀέρος οὐδὲν ζῶον, οὐδὲν φυτὸν δύναται νὰ ζήσῃ. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὰ πάντα ἀέρος, καὶ ὅχι μόνον πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, φυτὰ καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι, περιβαλλόμεθα ὑπὸ ἀέρος, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆς γῆς τοὺς κόλπους εἰσδύει ὁ ἀήρ, ὅπου κρύπτεται ὁ σκώληξ καὶ ἄλλα ζώοντα, καὶ εἰς τῆς θαλάσσης τὰ βάθη, ὅπου πλέουσιν οἱ ἰχθύες.

Ὁ ἀήρ δὲν εἶναι ὁρατός· αἰσθανόμεθα ὁμῶς τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ, ὅταν τρέχωμεν. Διὰ τὴν ἀντίστασιν ταύτην δύναται καὶ τὸ πτηνὸν νὰ μετεωρίζεται τινάσσον τὰς πτέρυγας του.

Ὁ ἀήρ ἄλλοτε εἶναι παντελῶς ἀκίνητος· τότε λέγομεν ὅτι εἶναι νηνεμία. Ἄλλοτε κινεῖται μαλακῶς, καὶ σείει ἐλαφρῶς τὰ φύλλα, καὶ κάμνει τὸ δάσος νὰ ψιθυρίζῃ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς λίμνης νὰ ρυτιδοῦται. Ἄλλοτε δὲ φέρεται σφοδρότερον ἀπὸ τινος σημείου τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἄλλο. Τότε λέγομεν ὅτι πνέει ἄνεμος. Ὁ ἄνεμος κάμνει τὸ δάσος νὰ βοίξῃ, ἐγείρει ἐν τῇ θαλάσῃ κύματα, κολποῖ τὰ ἱστία τῶν πλοίων καὶ ὠθεῖ αὐτὰ, ὥστε νὰ πλέωσι, περιστρέφει τῶν ἀνεμομύλων τὴν πτέρυγα καὶ ἀλέθεται ὁ σῖτος, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπεργάζεται.

Ὁ ἄνεμος, ὅστις πνέει ἀπὸ τοῦ βορείου σημείου τοῦ ὀρίζοντος, ὀνομάζεται βορρᾶς· ὅστις δὲ πνέει ἀπὸ τοῦ νοτίου σημείου, ὀνομάζεται νότος· ὅστις δὲ πνέει ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ, ὀνομάζεται ἀπηλιώτης¹, ὅστις δὲ πνέει ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ, ὀνομάζεται ζέφυρος.²

Ὅταν ὁ ἄνεμος φέρεται λίαν σφοδρὸς καὶ βίαιος,

¹ Κοινῶς λεβάντης.

² Κοινῶς μπονέντης.

τότε λέγομεν ὅτι ἐπέρχεται θύελλα, καταιγίς, λαί-
λαψ· ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης ἡ γινομένη ὑπὸ τοῦ
σφοδροῦ ἀνέμου ὀνομάζεται τρικυμία, σάλος, κλύ-
δων. Ἡ θύελλα ἐκρίζονει δένδρα, καταρρίπτει οἰκίας,
ἀποσπᾷ καὶ κατακρημνίζει πέτρας· ἡ τρικυμία ἀνα-
τρέπει ἢ ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ πλέοντα πλοῖα καὶ
συντρίβει αὐτά. Ἐνίοτε καὶ τὰ ἐν λιμένι ἀναπαυό-
μενα αἰσθάνονται ἱκανῶς τὴν λύσσαν τῆς.

Τὸ ὕδωρ.

Τί θὰ ἐγινόμεθα, ἂν δὲν εἶχομεν ὕδωρ; Ἄνευ ὕ-
δατος οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ἄλλο ζῶον, οὔτε φυτὸν
δύναται νὰ ζήσῃ. Τόσον εἶναι χρήσιμον! Καὶ ὁμῶς
ἡμεῖς δὲν ἀγοράζομεν τὸ ὕδωρ, ὅπως ἀγοράζομεν τὸν
ἄρτον, τὰ ἐνδύματα, τὰ ὑποδήματα καὶ ἄλλα ὅχι τόσον
ἀναγκαῖα, ὅσον τὸ ὕδωρ. Διατί; Διότι ὁ φιλόανθρωπος
Θεὸς ἤξευρε τὴν μεγάλην χρείαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν
τοῦ ὕδατος, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ παντοῦ ἐπὶ γῆς ἀφθονον
καὶ ἑτοιμον πρὸς πόσιν, συνήθως, ὅπως εὐρίσκεται,
χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν οὔτε νὰ ζυμωθῇ πρότερον, οὔτε
νὰ ψηθῇ, καθὼς ὁ ἄρτος· ὥστε ἡμεῖς θὰ κοπιᾶσωμεν
μόνον ὀλίγον νὰ τὸ φέρωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ποῦ εὐρίσκομεν τὸ ὕδωρ; Τίς δὲν ἠξεύρει ὅτι ἡ-
βροχὴ εἶναι ὕδωρ, τὸ ὁποῖον καταπίπτει ἀνωθεν; Ὁ
ἀγαπητὸς Θεὸς ὅταν ἴδῃ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ καὶ
τὰ ζῶα ὅτι διψῶσιν ἕνεκα τῆς μεγάλης καύσεως τοῦ
ἡλίου, προσκαλεῖ τὰ σκιερὰ νέφη. Καὶ τὰ νέφη γεμί-
ζουσι τοὺς ἀσκούς των ὕδατος καὶ λαμβάνουσι τὸ
κόσκινόν των καὶ συναθροίζονται καὶ σκεπάζουσι τὸν
οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον, ὥστε δὲν καίει πλέον. Ἐπειτα
χύνουσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ ἀσκοῦ των εἰς τὸ κόσκινον, καὶ
διὰ τοῦ κοσκίνου πίπτει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ

σταγόνas καὶ γίνεται ἡ βροχή. Ἐνίοτε λησμονοῦν τὰ νέφη νὰ γεμίσωσι τοὺς ἀσχοὺς των, ὅπως μερικὰ παιδία λησμονοῦν νὰ πάρωσι τὰ βιβλία των καὶ τὰς γραφίδας των. Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς περιμένομεν νὰ βρέξῃ, δὲν βρέχει. Ἄλλοτε πάλιν λησμονοῦν νὰ λάβωσι τὸ κόσκινόν των, καὶ χύνουσιν εὐθὺς ἐκ τῶν ἀσχῶν ὅλον τὸ ὕδωρ διὰ μιᾶς, ὥστε κινδυνεύουν νὰ μᾶς πνίξουν.

Μέγα μέρος τῆς καταπιπτούσης βροχῆς ἀπορροφᾷ ἡ γῆ. Τούτου τοῦ ὕδατος μέρος μὲν ροφῶσι τὰ φυτὰ διὰ τῶν ριζῶν των καὶ ποτίζονται· μέρος δὲ καταβαίνει ἐντὸς τῆς γῆς εἰς μέγα βάθος, καὶ διὰ νὰ εὐρωμεν αὐτό, ἀνοίγομεν φρέατα.¹ μέρος δὲ ἐξέρχεται πάλιν μόνον του ἐκ τῆς γῆς, καὶ ῥέει πρὸς τὰ κάτω. Ἐκεῖ ὅπου ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, ὀνομάζεται πηγὴ τοῦ ὕδατος· ὅταν δὲ ῥέῃ πρὸς τὰ κάτω, ὀνομάζεται ῥύαξ ἢ ῥυάκιον· ὅταν δὲ πολλοὶ ῥυακες συρρεύσωσι καὶ συναχθῇ πολὺ ὕδωρ, τότε γίνεται ποταμός· ὁ δὲ ποταμός χύνεται τέλος εἰς τὸ πολὺ, εἰς τὸ βαθύ, εἰς τὸ ἀπέραντον ὕδωρ, τὴν θάλασσαν.

Τὸ δάσος.

Ὁ κήπος εἶναι τερπνὸς τὸ ἔαρ. Ἀλλὰ τὸ δάσος εἶναι μαγευτικὸν τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον. Τὰ πυκνόφυλλα δένδρα αὐτοῦ δὲν ἀφίνουσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ διέλθωσι, καὶ εὐρίσκει τις ἐντὸς αὐτοῦ παχεῖαν σκιὰν καὶ ἀναψυχὴν, ἐνῶ ἔξω πάντα φλέγονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἐντὸς τοῦ δάσους φύονται ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα χόρτα πυκνὰ καὶ μαλακά, καὶ δύναται τις νὰ κάθηται καὶ νὰ ἐξαπλῶνεται ἐπ' αὐτῶν ὡσάν

1 Πηγὰς διὰ τὴν Κεντρικὴν Ἑλληνικὴν Περὶ τῆς

ἐπὶ καθαροῦ καὶ μαλακοῦ τάπητος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δάσους εἶναι ὑγιεινόςτατος· ὅταν δὲ ἐλαφρὰ αὖρα προσβάλλῃ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ἀκούεται ψιθυρισμός τις τοῦ δάσους μαγευτικώτατος. Ἄν εἰς ταῦτα προστεθῇ καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηναρίων καὶ τὸ κελάρυσμα ῥυακός τινος, τότε ἔχομεν τὸν ἐπίγειον παράδεισον, εἰς τὸν ὅποιον πολλοὶ μὲν δύνανται νὰ εἰσέρχωνται, ὀλίγοι ὁμῶς ἀπολαύουσιν αὐτοῦ, ὅσοι ἔχουσι ψυχὴν ἀγνὴν καὶ καθαρὰν.

Τὸ ἔτος ἢ ὁ ἐνιαυτός.

Τὴν πρώτην τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἔγεινεν ἑναρξίς τῶν μαθημάτων μας. Ὅταν ἔλθῃ πάλιν ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου, θὰ γένη πάλιν νέα ἑναρξίς μαθημάτων, ἀλλ' οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταί, ὅσοι θὰ προβιβασθῶσι, θὰ κάμωσι νέων, ἀνωτέρων μαθημάτων ἑναρξιν, οἱ δὲ ἀμελεῖς, ὅσοι δὲν θὰ προβιβασθῶσι, θὰ κάμωσι τῶν αὐτῶν μαθημάτων ἑναρξιν. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς πρώτης τοῦ ἐπιόντος Σεπτεμβρίου θὰ ἔχωσι παρέλθῃ τριακόσαι ἐξήκοντα πέντε ἡμέραι. Χρόνος τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν ὀνομάζεται ἔτος ἢ ἐνιαυτός.

Τριακόνα περίπου ἡμέραι συνιστῶσιν ἓνα μῆνα· ὥστε αἱ τριακόσαι ἐξήκοντα πέντε ἡμέραι ἀποτελοῦσι δώδεκα μῆνας.

Ἐκαστος μῆν ἔχει καὶ ἴδιον ὄνομα· ὁ πρῶτος ὀνομάζεται Ἰανουάριος, ἀρχίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ ἔχει 31 ἡμέρας· ὁ δεύτερος μῆν ὀνομάζεται Φεβρουάριος, ἔχων 28, ἐνίοτε 29 ἡμέρας· ὁ τρίτος Μάρτιος, ἔχων 31 ἡμέρας· ὁ τέταρτος Ἀπρίλιος, ἔχων 30 ἡμέρας· ὁ πέμπτος Μάιος, ἔχων 31 ἡμέρας· ὁ ἕκτος Ἰούνιος, ἔχων 30 ἡμέρας

ὁ ἑβδόμος Ἰούλιος, ἔχων 31 ἡμέρας· ὁ ὄγδοος Αὐγούστος, ἔχων 31 ἡμέρας· ὁ ἑννατος Σεπτέμβριος, ἔχων 30 ἡμέρας· ὁ δέκατος Ὀκτώβριος, ἔχων 31 ἡμέρας· ὁ ἐνδέκατος Νοέμβριος, ἔχων 30 ἡμέρας· ὁ δωδέκατος καὶ τελευταῖος Δεκέμβριος, ἔχων 31 ἡμέρας.

Ἀνὰ τρεῖς μῆνες συνιστῶσι μίαν ὥραν τοῦ ἔτους· ὥστε οἱ δώδεκα μῆνες συνιστῶσι τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους· τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον, τὸν χειμῶνα. Τὸ μὲν ἔαρ συνιστῶσιν οἱ μῆνες Μάρτιος Ἀπρίλιος, Μάιος· τὸ δὲ θέρος συνιστῶσιν οἱ μῆνες Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὐγούστος· τὸ δὲ φθινόπωρον συνιστῶσιν οἱ μῆνες Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος· τὸν δὲ χειμῶνα συνιστῶσιν οἱ μῆνες Δεκέμβριος, Ἰανουάριος, Φεβρουάριος.

Ἐπτά ἡμέραι συνιστῶσι μίαν ἐβδομάδα· τούτων αἱ μὲν ἕξ εἶναι ἐργάσιμοι, ἡ δὲ ἐβδόμη ἑορτάσιμος. Τοῦτο συμβαίνει κατὰ θεῖαν διάταξιν· διότι ὁ Θεὸς εἰργάσθη ἕξ ἡμέρας εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, τὴν δὲ ἐβδόμην ἡμέραν κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἡγίασε καὶ ἡλόγησεν αὐτήν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ καταπαύωμεν κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τῶν καθημερινῶν ἔργων, ἀπὸ τῆς συντόνου μελέτης τῶν μαθημάτων, καὶ νὰ ἀγιάζωμεν αὐτήν, δηλαδὴ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ προσευχώμεθα εὐσεβῶς· ἔπειτα νὰ ἀναγινώσκωμεν καλὰ καὶ ὠφέλιμα βιβλία, ἢ νὰ ἐπισκεπτόμεθα τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς καὶ νὰ τοὺς δίδωμεν βοήθειαν, ἢ νὰ ἐξερχώμεθα εἰς περίπατον, ἵνα θεωρῶμεν τῆς φύσεως τὴν καλλονὴν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ οὕτω νὰ θαυμάζωμεν καὶ ὑμνῶμεν τὸν πάνσοφον, τὸν φιλόκαλον, τὸν παντοδύναμον δημιουργὸν αὐτῆς καὶ ἡμῶν, τὸν Θεόν. Εἶναι δὲ πρώτη ἡμέρα τῆς

ἐβδομάδος ἡ Κυριακή, μετὰ ταύτην ἔπονται Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ καὶ Σάββατον ἡ ἐβδόμη. Κατὰ ταύτην ὁ Θεὸς κατέπαυσε ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ταύτην ἔπρεπε καὶ ἡμενὰ ἑορτάζωμεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τοῦ τάφου, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Κυριακή, καὶ ἑορτάζομεν τὴν ἡμέραν ταύτην ἀντὶ τοῦ Σαββάτου.

Ἐπὶ λοιπὸν ἡμέραι συνιστῶσι μίαν ἐβδομάδα· τριάκοντα δὲ ἡμέραι, ἓνα μῆνα· δώδεκα δὲ μῆνες, ἢ τριακόσαι ἐξήκοντα ἡμέραι, ἓν ἔτος.

Ἐτι δὲ διαιρεῖται μία ἡμέρα, ἥ ἐν νυχθήμερον, εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας· μία δὲ ὥρα εἰς ἐξήκοντα λεπτά.

Ὁ σίδηρος.

Ὁ σίδηρος εἶναι μέταλλον βαρὺ καὶ σκληρόν· καὶ εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς γῆς, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλο μέταλλον. Ὄταν στιλβωθῇ ὁ σίδηρος, ἔχει ὠραῖον χρῶμα, ὅποιον σχεδὸν ἔχει καὶ ὁ ἄργυρος.¹ Τὸ χρῶμα τοῦτο ὀνομάζεται πολιόν. Ἀλλ' ὅταν ἀφήσῃ τις τὸν σίδηρον χρόνον τινὰ εἰς ὑγρὸν αέρα, ἢ ἐντὸς ὕδατος, τότε χάνει τὸ ὠραῖον χρῶμά του καὶ τὴν σιλπνότητά του, δηλαδή σκωριάζει.

Ὁ σίδηρος ὅταν τεθῇ εἰς πῦρ δυνατόν, κατ' ἀρχὰς κοκκινίζει, ἔπειτα ὅταν κατὰ πολὺ, γίνεται λευκός, καὶ ἀκτινοβολεῖ, ὡς ὁ ἥλιος. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν γίνεται ὁ σίδηρος μαλακός καὶ εὐπλαστός. Τότε ὁ σιδηρουργὸς θέτει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἄχμονος, καὶ διὰ μεγάλης βαρείας σφύρας κτυπᾷ αὐτὸν καὶ τὸν μορφώνει, ὅπως θέλει.

¹ Τὸ ἀσημί.

Διὰ τὴν σκληρότητά του εἶναι ὁ σίδηρος πολὺ χρη-
στον μέταλλον· κατασκευάζομεν ἐξ αὐτοῦ μαχαίρια,
περόνια, καρφία, ἀξίνας, δικέλλας, κλεῖθρα καὶ μυ-
ρία ἄλλα πράγματα. Τὰ σιδηρᾶ ὄργανα προφυλάτ-
τομεν ἀπὸ σκωριάσεως, ἀλείφοντες αὐτὰ δι' ἐλαίου,
ἢ διὰ ἐλαιώδους χρώματος.

Ἐπειδὴ ὁ σίδηρος εἶναι ἀφθονος ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν
ἔχει μεγάλην ἀξίαν.

Ὅστις ἐργάζεται τὸν σίδηρον, ὀνομάζεται σιδη-
ρουργός,¹ καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ ὀνομάζεται σι-
δηρουργεῖον.

Ὁ χαλκός.

Ὁ χαλκός εἶναι μέταλλον ἱκανῶς σκληρόν, στε-
ρεόν καὶ δύστηκτον, ὅχι δὲ τόσον, ὅσον ὁ σίδηρος.
Εἶναι δὲ δύο εἶδη χαλκοῦ· ὁ καθαρὸς χαλκός,² καὶ ὁ
ὀρείχαλκος.³ Ὁ καθαρὸς χαλκός εἶναι κοκκινωπός·
ὁ δὲ ὀρείχαλκος εἶναι κίτρινος ἢ χρυσοειδής, καὶ εἶναι
μεμιγμένος ἐκ καθαροῦ χαλκοῦ καὶ ἐκ ψευδαργύρου⁴,
ἢ κασσιτέρου, ἢ καὶ τῶν δύο.

Ὁ χαλκός εἶναι πολὺ χρηστον μέταλλον· ἐκ χαλ-
κοῦ κατασκευάζονται σκεύη μαγειρικά, λέβητες,
τηγάνια, κοχλιάρια, ὅπλα, λύχνοι, νομίσματα καὶ
πάμπολλα ἄλλα. Σκωριάζει δὲ καὶ ὁ χαλκός, ἀλλὰ
ὄχι ταχέως. Ἡ σκωρία τοῦ χαλκοῦ ἔχει χρῶμα πρά-
σινον, καὶ εἶναι θανατηφόρον δηλητήριο, ὅταν εἰσέλ-
θῃ εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο τὰ
χαλκὰ σκεύη κασσιτεροῦνται, τουτέστιν ἐπικαλύ-
πτονται μὲ λεπτὸν στρώμα κασσιτέρου, τὰ δὲ χαλκᾶ
κοχλιάρια καὶ ἐπαργυροῦνται, ἵνα φαίνωνται ὠραιό-

¹ Κοινῶς γόφτος. ² Τὸ μπακίρι. ³ Ὁ μπρούτζος. ⁴ Τσίγκου.

τερα. Ὅταν δὲ σκεύους τινὸς ἐκ τῆς πολυχρηστίας ἔχῃ τριβῇ τὸ γάνωμα, πρέπει εὐθὺς νὰ δίδωμεν αὐτὸ εἰς γάνωσιν, εἰ δὲ μὴ, νὰ μὴ μεταχειριζώμεθα αὐτό, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ κινδυνεύσωμεν.

Ὅστις ἐργάζεται τὸν χαλκόν, ὀνομάζεται χαλκεύς, καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ ὀνομάζεται χαλκεῖον.

Ὁ ἄργυρος.¹

Πάντα τὰ μέταλλα, περὶ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε εἶπομεν, σκωριάζουσιν εὐκόλως καὶ ταχέως εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ὅταν θερμανθῶσι, καὶ χάνουσι τὴν στιλπνότητά των καὶ φθείρονται. Διὰ τοῦτο ὀνομάζομεν αὐτὰ ἀγενῆ μέταλλα. Ὁ δὲ ἄργυρος δὲν χάνει εὐκόλως τὴν στιλπνότητά του, ἀλλὰ φυλάττει αὐτὴν καὶ τὸ χρῶμά του μακρὸν χρόνον. Διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ὁ ἄργυρος εὐγενὲς μέταλλον. Διότι δὲν σκωριάζει εὐκόλως ὁ ἄργυρος καὶ διότι δὲν εὐρίσκεται πολὺ ἄφθονος ἐν τῇ γῇ εἶναι μέταλλον πολύτιμον.

Ὁ ἄργυρος ἔχει χρῶμα πολίον, καθὼς ὁ σίδηρος ὁ κασσίτερος, ἀλλὰ ἔτι λευκότερον ἐκείνων.

Ἐξ ἀργύρου κατασκευάζονται νομίσματα, κοχλιάρια, περόνια, μαχαιρίων λαβαί, περιβλήματα ὥρολογίων, ἀλυσίδες ὥρολογίων, πόρπαι² καὶ πολλὰ ἄλλα σκεύη καὶ κοσμήματα· ἔτι δὲ χρησιμεύει ὁ ἄργυρος εἰς ἐπαργύρωσιν σκευῶν καὶ ὀργάνων ἐξ ἄλλου εὐωνοτέρου μετάλλου κατεσκευασμένων, ἵνα φαίνωνται ὡς ἀργυρᾶ, καὶ ἵνα μὴ σκωριάζωσιν. Ἄν ᾗτο ἄφθο-

¹ Ἀσῆμι.

² Καρφίτσαι.

νώτερος ὁ ἄργυρος καὶ εὐωνότερος, θὰ κατεσκευάζοντο ἐξ αὐτοῦ πολὺ περισσότερα πράγματα ἔνεκα τῆς εἰρημένης ιδιότητός του, νὰ μὴ σκωριάζῃ εὐκόλως.

Ὁ χρυσός.

Ὁ χρυσὸς εἶναι εὐγενέστερον μέταλλον τοῦ ἀργύρου, δηλαδή σώζει τὴν στιλπνότητά του μακρότερον χρόνον καὶ ἐκείνου, ἔχει πολὺ ὥρατον κίτρινον χρῶμα, εὐρίσκεται σπανιώτερος καὶ τοῦ ἀργύρου, καὶ διὰ ταῦτα εἶναι πολυτιμότερον αὐτοῦ.

Ἐκ χρυσοῦ κατασκευάζονται νομίσματα, περιβλήματα ὥρολογίων, ἀλυσίδες ὥρολογίων, περιδέραια, ἐνώτια,¹ ψέλλια², πόρπαι καὶ ἄλλα πολύτιμα κοσμήματα καὶ σκεύη· ἔτι δὲ χρησιμεύει ὁ χρυσὸς εἰς ἐπιχρύσωσιν σκευῶν καὶ ὀργάνων ἐξ ἄλλου εὐωνοτέρου μετάλλου κατεσκευασμένων, ἵνα φαίνωνται ὡς χρυσᾶ, καὶ ἵνα μὴ σκωριάζωσιν.

¹ Σκουλαρίκια. ² Βραχιόλια.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΗΘΙΚΑ.

Εὐχή.

Εὐχομαι νὰ εἶμαι παιδίον χρηστόν, καὶ νὰ μὴ κάμω ποτὲ κακόν, ἵνα ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι μὲ βλέπωσι μὲ βλέμμα φαιδρὸν καὶ μ' ἀγαπῶσι, καὶ ὁ οὐράνιος Πατὴρ μοι χορηγῇ πᾶν ἀγαθόν.

Σὺ ἀγαπητὲ Θεέ, ὅστις πάντα δύνασαι, βοήθησόν με εἰς τοῦτο.

Ὁ πετεινός.

Ἄκου ἄκου· ὁ πετεινὸς ἐξύπνησεν ἤδη. Τόσον πρωί, φίλε πετεινέ;—Μόλις ὑποφώσκει ἡ ἡμέρα, καὶ τοῦ ἔρχεται μὲ ὑπερήφανον βάδισμα ἔσω καὶ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ᾄδει κοκκορίκο! κοκκορίκο!—Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐκβάλλῃς τὸν ὀξύτατον τόνον;—Δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὴ ψάλλῃ τὸ πρωῒνόν ἄσμά του.

Καλά, καλά, ἀκούω, γενναῖε πετεινέ· ἀγγέλλεις ἡμῖν τὴν ἔλευσιν τῆς πρωίας, καὶ παρορμᾷς διὰ τοῦ ἄσματος σου νὰ ἐγερθῶμεν ἐνωρί· λοιπὸν ἐξακολούθει νὰ ἀδῇ· ἐγὼ εἰς τὴν σιγμὴν εἶμαι ἐτοιμος εἰς τὸ ἔργον μου· ἔχεις ὅμως νὰ ἐξυπνίσῃς τοὺς ὄκνηρούς, οἵτινες μακρὸν χρόνον σκορδινῶνται,¹ πρὶν ἐγερθῶσι.

Ἄλ. Βλέπετε πῶς φεύγει ὁ ξένος πετεινός; καλὰ τὸν διώρθωσα· ἤρχετο εἰς τὴν αὐλήν μου, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν παρ' ἐμοῦ τοῦ κυρίου σούτης. Προσέχετε πάντες· ὅστις τολμᾷ τι παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἐκβάλλεται ἐντεθθεν δαρμένος καὶ κατησχυμμένος.

Ὁ κύρ πετεινός ἦτο τόσον κακός, τόσον αὐστηρός· χῆνας, νήσσας, ἀλεκτορίδας ἐδίωκε καὶ ἐστενοχώρει· καὶ ὅστις ἐνεφανίζετο εἰς τὴν αὐλήν του, τοῦτον προσέταπτεν εὐθύς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ῥάχιν. Ἄλλ' ὅτε ἐτόλμησε νὰ ἀντιταχθῇ καὶ πρὸς τὸν Πιστόν¹,

1 Τανόοντα. 2 Ὄνομα τοῦ κυνός.

τὸν ἐπίασεν οὗτος ὅχι πολὺ φιλοφρόνως ἐκ τοῦ λαιμοῦ, καὶ τοῦ ἔδειξεν ὅτι ἔχει καὶ καλλίτερόν του.

Οἱ ἑπτὰ ἀδελφοί.

Ἐκάθητο ἐπὶ τάφου ἐν μέσῳ βαθείας χλόης καὶ ποικίλων ἀνθέων παιδίον ὀκταετής, καὶ ἐπὶ τῶν βοστρύχων του ἔπαιζεν ἡ δροσερὰ αὖρα τῆς πρωΐας. Αἱ παρειαὶ του ἐκκοκίνιζον ὥς τὰ κεράσια τοῦ Μαΐου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν ὥς τὰ ἀστέρια καθαροῦ χειμερινοῦ οὐρανοῦ.

— Εἰπέ μοι, τέκνον ἀγαπητόν, ἔχεις καὶ ἄλλους ἀδελφούς;

Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη γλυκέως. — Ἑπτὰ ἀδέλφια εἴμεθα, κύριε· δύο σπείρουν εἰς τὸν ἀγρόν, δύο ἀλιεύουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δύο ἀναπαύονται ἐδῶ ἐντὸς τοῦ τάφου. Λοιπὸν ἑπτὰ εἴμεθα, κύριε.

— Ἄν δύο ἐργάζονται εἰς τὸν ἀγρόν καὶ δύο ἀλιεύουν εἰς τὴν θάλασσαν, τότε δὲν εἴσθε ἑπτὰ, ἀλλὰ πέντε, ἡ πῶς λέγεις, τέκνον;

— Ἀχ, ἐλησμόνησας, κύριε, τὰ δύο ἀδέλφια, τὰ ὅποια ἀναπαύονται ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ τούτου τάφου. Λοιπὸν ἑπτὰ ἀδέλφια, εἴμεθα, ναί, κύριε, ἑπτὰ εἴμεθα.

Παῖδες καὶ ὄνος.

Π. Ὅνε ὀκνηρέ, εἰς κόρακας! ὥσάν χελώνη βαδίζεις. Εἰς μάτην καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι ἐξ ἀδελφῶν τοῦ ἵππου. Μιᾶς ὥρας δρόμος ἐκείνου εἶναι εἰς σέ μιᾶς ἡμέρας.

Ὅν. Ἐχετε ἐπιείκειαν, καλὰ παιδία. Ἄν καὶ δὲν τρέχω ταχέως, φέρω ὅμως πιστῶς καὶ ἀσφαλῶς τὸ φορτίόν μου. Πολυειδὴ ὑπηρεσίαν ἐπιθυμεῖ ὁ κύριός

μου· παρ' ἐμοῦ φορτοφορίαν, παρὰ τοῦ ἵππου ταχυδρομίαν.

Καὶ ἅμα παρῆλθον οἱ μόχθοι τῆς ἡμέρας, ἦλθε καὶ ὁ ὄνος ἡσύχως εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῷ σταύλῳ πλησίον τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ ἵππου. Ἐκεῖ εὔρεν ἐτοίμην τὴν τροφήν, καθὼς ἐπεθύμει. Ἐπειτα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀχύρου καὶ ἐκοιμήθη ἡσύχως μέχρι πρωίας.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἀνθρωπὸς τις ἤλαυνεν ἵππον καὶ ὄνον. Καὶ ὁ μὲν ἵππος ἐβάδιζεν ἀφορτος, ὁ δὲ ὄνος ἔφερε βαρὺ φορτίον, τὸ ὅποιον κατεπόνει αὐτόν.

Καθ' ὁδὸν λέγει ὁ ὄνος πρὸς τὸν ἵππον· «Σὺ δὲν φέρεις τίποτε ἐπὶ τῆς ῥάχεως· βοήθησόν με, ἀγαπη-

τὸν ἱππάριον, λάβε μέρος τοῦ φορτίου μου, σὲ ἱκετεύω. »

— Νὰ σὲ βοηθήσω! ἀποκρίνεται ὁ ἀνηλεὲς ἵππος· τόσον φορτίον θὰ ἡδυνάμην νὰ φέρω ἐγὼ ἐπὶ τοῦ αὐχένος μου. Εἴσαι ὀκνηρὸς· καὶ εἰς τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τὸ ὀλίγον εἶναι ἐπίσης βαρὺ.

— Ἀποθνήσκω, ἀγαπητὸν ἱππάριον, τὸ βάρος μὲ καταπονεῖ· σῶσόν με!

Ὅλιγον μὲ μέλει, ἀποκρίνεται ὁ ἵππος.

Μετ' ὀλίγον καταπίπτει νεκρὸς ὁ ὄνος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σάκκων. Τότε ὁ κύριος ἐπιθέτει σάγμα καὶ σάκκους τοῦ ὄνου ἐπὶ τὴν ράχιν τοῦ ἵππου. Ἐπειτα ἐξέδειρε τὸν ὄνον καὶ ἐπέθηκε καὶ τὸ δέρμα του ἐπ' αὐτόν.

Παῖς καὶ βοῦς.

Π. Αἶ, φίλε βοῦ, τί κάθησαι τόσας ὥρας καὶ συλλογίζεσαι καὶ σχηματίζεις φιλοσοφικὸν πρόσωπον;

Β. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν ταύτην. Ἀλλὰ τόσον πολὺ κακὸν δὲν μὲ εὔρε. Τὴν φιλοσοφίαν χαρίζω εἰς σέ. Εἰς ἐμὲ εἶναι σπουδαιότερον τὸ μάθημα παρὰ τὸ μάθημα.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐμάσησεν ἀκόμῃ ὀλίγον χρόνον, ἤλθεν ὁ γεωργὸς καὶ ἐξευξεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄροτρον· καὶ ἔπρεπε νὰ σύρῃ αὐτὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν ἦτο. Τὸ ἔκαμνε δὲ μὲ ὅλην τὴν διάθεσίν του· διότι ἦτο μαθημένος. Μόνον νὰ συλλογίζεται δὲν εἶχε μάθει καλὰ.

Τὸ ἄζωνον βιβλίον.

Π. Ἐλα ἐδῶ μίαν φορὰν, καλὸν μου βιβλίον. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου λέγουν καθ' ἡμέραν ὅτι εἶσαι πολὺ φρόνιμον καὶ ἔχεις μέσα σου χίλια δύο καλὰ πράγματα. Λοιπὸν ἰδοὺ σὲ κρατῶ πλησίον τοῦ αὐτίου μου· λέγε μου τὰ καλὰ σου πράγματα.

Τί σιωπᾶς; τί ἰδιοτροπία εἶναι αὕτη; δὲν βλέπεις

ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω; μὲ περιμένουν ὁλόγυρα τὰ ἀθύρματα,¹ ὁ Σειληνός, καὶ ὁ ἱππεύς, καὶ οἱ λαγῶοι καὶ τὰ κυπαρίσσια, καὶ σὺ μένεις ἄφωνον; Εἰς κόρακας, κακότροπον βιβλίον· ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν σὲ ρίπτω, ἢ καλλίτερα σὲ καίω.

Κύων εὐεργετικός.

Τόσον μέγας καὶ ἰσχυρὸς εἶσαι, καὶ ὑπομένεις νὰ σὲ δένωσιν ἔμπροσθεν τοῦ ἀμαξίου, καὶ νὰ σύρῃς αὐτὸ ἄνω κάτω, καὶ νὰ ταλαιπωρῇσαι ἀπαύστως;

Κ. Παρ' οὐδενὸς ἄλλου ἀνέχομαι ἐγὼ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι τὰ τέκνα τοῦ κυρίου μου· παρὰ τούτων ὑπομένω πάντα εὐχαρίστως.

Μετ' ὀλίγον ἐσήμανεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τότε ἔλυσαν τὸν καλὸν κύνα καὶ τὸν παρέλαβον εἰς τὴν

¹ Τὰ παιγνίδια. Εἰς τὸ Κέντρον τῆς Βιβλιοθήκης εἶδον

40
τράπεζαν. Καὶ ἕκαστον παιδίον εὐχαρίστως ἔδιδεν ἐν
τεμάχιον. Ἄλλ' ὁ κύων ἐλάβανε μὲ περισσοτέραν
εὐχαρίστησιν παρὰ τοῦ κυρίου του.

Μῦς καὶ γυνή.

Γ. Ποντίκι, ποντίκι! τί μοῦ ἐπῆρες τὴν ζάχαριν
καὶ φεύγεις;

Μ. Ἄχ, καλὴ κυρία, συγγνώμην. Ἐχω τέσσαρα
ἀγαπητὰ τέκνα, καὶ τὰ ἀφῆκα πεινασμένα, καὶ θέλω
νὰ τὰ ταγίσω. Καλὴ κυρία, χάρισαί μου τὴν.

Τότε ἐμειδίασεν ἡ γυνὴ καὶ εἶπε· «Καλὰ, ποντίκι,
ὑπαγε. Καὶ ἐγὼ ἤθελα τώρα νὰ δώσω καὶ τι εἰς τὸ
τέκνον μου νὰ φάγῃ.»

Τὸ μῦθιον εἶπεν· «Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ,»
καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν τρώγλην του. Καὶ ἡ γυνὴ ἦλθε
καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ τέκνον της.

Τί ἔχω.

Ἔχω δύο ὀφθαλμούς διαυγεῖς καὶ φωτεινοὺς, καὶ κινουῦνται πρὸς πάντα τὰ μέρη γοργῶς, καὶ βλέπουσι πάντα τὰ ἄνθη, δένδρα καὶ θάμνους καὶ τὸν ὑψηλὸν κυανοῦν οὐρανόν. Ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς μου ἔδωκεν αὐτούς, καὶ πᾶν ὃ τι βλέπω εἶναι κτίσμα καὶ κτῆμα αὐτοῦ.

Ἔχω δύο ὦτα, ἵνα ἀκούω, ὅσάκις ἡ ἀγαπητὴ μήτηρ λέγει· «ἔλα ἐδῶ, τέκνον μου, ἵνα σὲ φιλήσω». ὅσάκις ὁ πατὴρ λέγει· «τέκνον, πείθου εἰς ἐμέ, μὴ κάμνης τοῦτο.»

Ἔχω ἓν στόμα καὶ ἔμαθον τὴν ὀρθὴν χρῆσιν του· δύναμαι νὰ ἐρωτῶ καὶ νὰ μανθάνω πολλὰ ἀξιόλογα πράγματα, δύναμαι νὰ λέγω ὃ τι καλὸν ἔχω κατὰ νοῦν, δύναμαι νὰ γελῶ καὶ νὰ ᾄδω, δύναμαι νὰ προσεύχωμαι καὶ νὰ ὑμνῶ τὸν ἐπουράνιον Θεόν.

Ἴδου μία χεὶρ, ἰδου ἄλλη μία χεὶρ, ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ ὀνομάζονται· ἑκατέρα ἔχει πέντε δακτύλους, οἵτινες λαμβάνουσι καὶ κρατοῦσι. Τώρα τοὺς δίδω ἀκόμη ἄδειαν καὶ νὰ παίζωσιν· ἀλλ' ὅταν αὐξηθῶ καὶ μάθω κατὰ τι, τότε θὰ ἐργάζωνται ἐκόντες ἄκοντες.

Ἔχω δύο πόδας· οὗτοι μὲ βαστάζουσιν ὀρθόν καὶ μὲ φέρουσι πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δύνανται, ὅσον ἐπιθυμῶ, νὰ τρέχωσι καὶ νὰ πηδῶσι, δὲν βλάπτει· ὅταν ἔλθω εἰς ἡλικίαν, τότε θὰ διπλασιασθῇ ἡ γοργότης των.

Μίαν καρδίαν ἔχω ἐντὸς τοῦ στήθους μικρὰν καὶ τρυφερὰν, καὶ κτυπᾷ, ὡς ὠρολόγιον, πλήρης χαρᾶς, καὶ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα πολὺ πολὺ.

Καὶ ἤξεύρετε τίς μοι ἔδωκε τὴν καρδίαν; Ὁ ἀγαπητός Θεός μοι ἔδωκε καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ζωὴν.

Οἱ δάκτυλοι.

Ἐφίλονεῖκουν ποτὲ οἱ δάκτυλοι, ποῖος ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ σπουδαιότατος. «Παύετε, παύετε,» λέγει μεγαλοφώνως ὁ ἀντίχειρ· «ἐγὼ εἶμαι ὁ ἰσχυρότατος πάντων· χωρὶς ἐμοῦ οὐδὲν ὠφελεῖτε σεῖς· ἐγὼ μόνος ἐργάζομαι περισσότερα παρὰ σεῖς καὶ οἱ τέσσαρες· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶμαι βασιλεὺς ὑμῶν.»

Ὁ λιχανὸς ὑπέλαβε καὶ εἶπε· «Τὰς χονδροτάτας καὶ τὰς λεπτοτάτας ἐργασίας ἐκτελῶ ἐγὼ μόνον ἄριστα· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐπιμελέστατος καὶ ὁ ἐργατικώτατος, καὶ χωρὶς ἐμοῦ ὁ κύρ Λιχούδης δὲν δύναται νὰ ζήσῃ· διὰ ταῦτα εἶμαι ὁ σπουδαιότατος πάντων.»

Τότε ἐφώναξεν ὁ μέσος· «Μάθετε νὰ πειθαρχήτε! Ὡς ἄρχων ἵσταμαι ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ προσέχω ὑπὲρ πάντας ὑμᾶς· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ βασιλεύω μεταξὺ ὑμῶν.»

Τότε εἶπεν ὁ παράμεσος· «Βλέπω ὅτι ἡ φιλαυτία δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ ἴδῃτε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἄλλου. Ἐμὲ πάντοτε κοσμοῦσι δακτυλίδια χρυσᾶ καὶ ἀδαμάντινα, ὑμᾶς δὲ τοὺς ἄλλους οὐδέποτε· ταῦτα δὲν εἶναι βασιλικά κοσμήματα· Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.»

Ὁ μικρὸς ἐσιῶπα καὶ δὲν ἐμιγνύετο εἰς τὴν φιλονεικίαν, ὅπως κάμνουν τὰ φρόνιμα παιδία ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων. Τότε ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτὸν περιφρονητικῶς· «Εἰπέ καὶ σύ, ποίαν ἀξίαν ἔχεις;» Ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς· «Ὁ Θεὸς μὲ ἐπλάσεν, ὅπως καὶ ὑμᾶς, ἀλλ' ὅχι πρὸς περίγελων ὑμῶν. Ὁ πλάσας μὲ

ἤξεύρει καὶ εἰς τί χρησιμεύω· διότι πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἔθεσεν εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν. Ὅστις κάμνει ὁ τι δύναται, καὶ ὁ τι θέλει ὁ Θεός, οὗτος κάμνει ὀρθῶς.»

Οἱ ἄλλοι ἤκουον τοὺς λόγους του καὶ ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται, καὶ τέλος εἶπον ὁμοφώνως· «Ἀληθινὰ ὠμίλησας, μικρὲ ἀδελφέ· εἶσαι ἐπίσης χρήσιμος, ὅπως καὶ ἕκαστος ἡμῶν.»

Ὁ σπινθήρ.

Παιδίον τι μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπαιξε μὲ τὸ πῦρ, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του πολλάκις τοῦ τὸ ἀπηγόρευσεν. Αἰφνης ἐπέταξεν εἰς σπινθήρ καὶ ἐχώθη εἰς τὸ ἄχυρον τοῦ στρώματός των. Τὸ δὲ ἄχυρον ἤρχισε νὰ καίεται, καὶ ἔγεινε μετ' ὀλίγον μεγάλη φλόξ. Τότε ἐτρόμαξε τὸ παιδίον καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς κανένα περὶ τῆς φλογός. Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἔτρεξε νὰ ἐπιχύσῃ ὕδωρ, ἐξηπλώθη τὸ πῦρ εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν· καὶ ἄφου ἐκάησαν πάντα τὰ ἐντός, στρώματα καὶ τράπεζαι καὶ κιβώτια καὶ ἐνδύματα καὶ πᾶν ὃ τι εἶχον οἱ γονεῖς του, ἤρχισαν νὰ ἀναλάμπωσιν αἱ φλόγες διὰ τῶν παραθύρων καὶ νὰ φθάνωσιν ὑπεράνω τῆς στέγης. Τότε ἐφώναζον οἱ ἄνθρωποι ἑντρομοί, καὶ οἱ στρατιῶται ἐτυμπάνιζον, καὶ οἱ κώδωνες ἐσήμαινον τὸν κίνδυνον. Οὕτω συνήχθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἔφερον ἄφθονον ὕδωρ καὶ ἔχυνον εἰς τὸ πῦρ. Ἀλλὰ πᾶσα ἡ βοήθεια καὶ ἡ προθυμία ἔσωσε μόνον τὰς παρακειμένας οἰκίας ἀπὸ τοῦ πυρός· ἡ δὲ πατρικὴ οἰκία τοῦ παιδίου ἐκάη ὅλη καὶ ἔγεινεν ἀνθρακες καὶ τέφρα. Τότε δὲν εἶχον πλέον οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου οἰκίαν, ἵνα κατοικῶσι καὶ κοιμῶνται, οὐδὲ χρήματα, ἵνα ἀγοράσωσιν ἄλλην οἰκίαν καὶ στρώματα καὶ τράπεζας καὶ κιβώτια καὶ ἐνδύματα. Ἀχ! πῶς ἐκλαίον

καὶ ἐστέναζον οἱ δυστυχεῖς γονεῖς! Καὶ τῆς δυστυχίας
των ἦτο αἷτιον τὸ παρήκοον παιδίον.

Νυκτερίς, πτηνὰ καὶ μύες.

Ν. Σταθῆτε, ἀγαπητὰ πτηνάρια, προσλάβετε καὶ
ἐμέ συμπαίκτην.

Πτ. Συμπαίκτην! ὄχι, δὲν σέ γνωρίζομεν, ἡμεῖς
τρομάζομεν τὴν ὄψιν σου.

Ν. Σταθῆτε, ἀγαπητά μοι ποντίκια, προσλάβετε
καὶ ἐμέ συμπαίκτην.

Μ. Συμπαίκτην! ὄχι δὲν σέ γνωρίζομεν· σὺ ἔχεις
πτέρυγας, ὥς ἡ γλαῦξ, καὶ σέ φοβούμεθα.

Ν. Τὸ ἐμάντευσον ἐγὼ τὸ ταλαίπωρον ζῶον, οὔτε
πτηνὰ, οὔτε μύες στέργουσι νὰ παίξωσι μετ' ἐμοῦ·
διότι εἶμαι τερατῶδες.

Ἦλθε λοιπόν ἡ νυκτερίς καὶ ἐχρύθη εἰς σκοτεινὸν

μυχόν, ὅπου οὐδεὶς ὀφθαλμός ἐβλεπεν αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν ἐξῆλθε καὶ ἐπτερύγιζε μόνη περὶ τὴν οἰκίαν.

Τὰ δύο ὕνια.

Ἐν τινι ἀχυρῶνι ἦτο ἐρριμένον ὕνιον τι, ὑπὸ τῆς ἀχρηστίας κατεσχωριασμένον· ἔκειτο ἐκεῖ λησμονημένον καὶ ἀπαρατήρητον, καὶ ἔβλεπε φθονερῶς καὶ ὀργίλως τὸν ἀδελφόν του ἐπιστρέφοντα ἐκάστην ἐσπέραν ἐκ τοῦ ἀγροῦ στιλπνόν. Ἐτέλος ἐρωτᾷ ποτε αὐτόν· «Πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἐγὼ μὲν νὰ εἶμαι κατεσχωριασμένον, σὺ δὲ νὰ λάμπης οὕτως; ἀμφοτέρα εἴμεθα ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης κατεσκευασμένα.» «Ἐρωτᾷς, πῶς συμβαίνει τοῦτο; ἐγὼ θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Ἡ ἐμὴ λάμψις προέρχεται ἐκ τῆς ἐργασίας.»

Οἱ συνοδοιπόροι τῆς σελήνης.

Ὁ ἥλιος ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ τὴν μακρὰν περιοδείαν του περὶ τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἀστέρια εἶπον· «Θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ συμπεριοδεύσωμεν περὶ τὸν κόσμον.» Ἄλλ' ὁ ἥλιος τὰ ἐπέπληξε· «Σεῖς μένετε αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν· διότι σᾶς καίω τὰ χρυσὰ ὀμμάτια κατὰ τὴν πυρίνην περιοδείαν μου.»

Τότε ἦλθον τὰ ἀστέρια πρὸς τὴν σελήνην τὴν νύκτα καὶ εἶπον· «Ἀγαπητὴ σελήνη, ἥτις ἔχεις τὸν θρόνον σου ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἃς περιοδεύσωμεν μετὰ σοῦ τὸν κόσμον· τὸ γλυκύ σου φῶς δὲν καίει τὰ ὀμμάτιά μας. Καὶ ἡ σελήνη παρέλαβεν αὐτὰ συνοδοιπόρους τῆς νυκτός.

Λοιπὸν καλῶς νὰ ἔλθητε, ἀστέρια καὶ σελήνη, τὴν τα· σεῖς ἐννοεῖτε, τί ποθεῖ ἡ καρδιά μου· ἔλθετε

καὶ ἀνάψατε τὰ αὐράνια φῶτά σας, ἵνα εὐθυμος παίζω καὶ σχιρτῶ.

Ἡ νύξ.

Ὅταν τὴν ἐσπέραν ἄνδρες καὶ παιδία, ζῶα καὶ πτηνά, ἀποκάμωσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας, βλέπει τοῦτο Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ προστάττει τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ, καὶ στέλλει κάτω τὴν σιγαλὴν νύκτα καὶ λέγει· « Ὑπαγε, σκέπασον πάντα τὰ τέκνα μου, καὶ φέρε εἰς ἀνάπαυσιν τὰ κουρασμένα μέλη των. » Καὶ εὐθὺς κατέρχεται ἡ ποθεινὴ νύξ καὶ νανναρίζει ἡμᾶς καὶ παραδίδει εἰς τὸν ὕπνον.

Τὸ πᾶν κοιμᾶται.

Ὁ ἥλιος ἀπέκαμε τρέχων καὶ λέγει· « Λοιπὸν ἀρκεῖ. » Ἔρχεται εἰς τὴν κλίνην, κλείει τὰ ὄμματα καὶ ἀποκοιμᾶται ἡσύχως.

Τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἐφιθύριζε, λέγει· « Τί εἶναι τοῦτο; δὲν θέλει νὰ φέγγῃ πλέον ὁ ἥλιος; Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀνπαύομαι. »

Τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ δένδρου ἔψαλλε, λέγει· « Τί εἶναι τοῦτο; δὲν ψιθυρίζει πλέον τὸ δένδρον; Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀναπαύομαι. »

Ὁ λαγῶς δέξυνει τὰ ὦτα, καὶ λέγει· Τί εἶναι τοῦτο; οὐδὲν πτηνὸν ψάλλει πλέον; Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀναπαύομαι. »

Ὁ κυνηγὸς παύει τὸ σύριγμα καὶ λέγει· Τί εἶναι τοῦτο; δὲν πηδᾷ πλέον κανεὶς λαγῶς. Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀναπαύομαι. »

Ἔρχεται ἡ σελήνη καὶ βλέπει κάτω καὶ λέγει· « Τί εἶναι τοῦτο; οὐδεὶς κυνηγὸς ἐνεδρεύει· οὐδεὶς λαγῶς

πηδᾷ· οὐδὲν πτηνὸν ψάλλει· οὐδὲν δένδρον ψιθυρίζει· οὐδεὶς ἥλιος φωτίζει· καὶ τὸ παιδίον μόνον θὰ ἀγρυπνῇ;—Ὅχι, ὄχι, ὄχι! Τὸ παιδίον μου κλείει τὰ βλέφαρα, τὸ παιδίον μου κοιμᾶται ἤδη.

Κύων καὶ κλέπτης.

Κλ. Σιώπα, κυνάριον, μὴ γαυγίξης ἀνοήτως· ἐγὼ δὲν θὰ σὲ βλάψω· θὰ σοὶ δώσω μάλιστα ὠραῖα κόκκαλα, ἰδοὺ.

Κ. Μὲ τὰ κόκκαλά σου δὲν μὲ ἀπατᾷς. Σὺ ἦλθες νὰ κλέψῃς ἐδῶ καὶ νὰ βλάψῃς τοὺς κυρίους μου· διὰ τοῦτο φιλοφρονεῖς ἐμὲ τόσον.

Ὁ κύων ὁ πιστὸς ὑλακτεῖ ἰσχυρῶς. Αἱ ὑλακαὶ ἤκούοντο μακρὰν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄνθρωποι ἐξύπνησαν καὶ ἐζήτουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν κλέπτην. Τότε ὁ κακὸς κλέπτης ἔφυγεν ἐκεῖθεν ἔρπων καὶ τρέμων. Καὶ ὁ καλὸς κύων πάλιν ἠσύχασε.

Φύλακες ἄγγελοι.

Ὅταν τὰ εὐσεβῆ παιδία κατακλίνωνται, ἵνα κοιμηθῶσι, καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δύο ἄγγελοι καὶ ἵστανται ἐπὶ τῆς κλίνης των καὶ σκεπάζουσιν αὐτὰ καὶ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ αὐτῶν.

Καὶ ὅταν τὰ παιδία ἐξυπνῶσι, τότε οἱ ἄγγελοι ὑπάγουσι καὶ αὐτοὶ νὰ κοιμηθῶσιν.

Ἄν δὲ ἡ φυλακὴ τῶν ἀγγέλλων δὲν ἀρχῇ, αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς ἀναδέχεται αὐτήν.

Περὶ τῶν ἀγγέλων.

Ἄκουε, ἀγαπητὸν τέκνον, νὰ σοῦ διηγηθῶ, πόσον

ώραῖοι εἶναι οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι. Ἐχουσι τόσον ὥραϊον πρόσωπον, ὅσον γῆ καὶ οὐρανὸς εἰς τὸ φῶς τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου· ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς καὶ διαυγεῖς, καὶ ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης ἀμάραντα ἄνθη· καὶ αἱ ταχεῖαι πτέρυγές των εἶναι ἐκ τοῦ ἀργυροῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Νύκτα καὶ ἡμέραν αἰωροῦνται οἱ ἄγγελοι ἐν τοιαύτῃ μεγαλοπρεπείᾳ.

Ἄκουε, ἀγαπητὸν τέκνον, νὰ σοῦ διηγηθῶ, πόσον σιγᾷ πετοῦν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι. Τόσον σιγᾷ, ὅσον ἡ χιῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτει· τόσον σιγᾷ, ὅσον ἡ σελήνη πορεύεται ὑπὲρ τὴν γῆν· τόσον σιγᾷ, ὅσον τὸ φυτὸν ἀναβλασάνει ἐκ τῆς γῆς· τόσον σιγᾷ, ὅσον ἡ εὐωδία διαχέεται διὰ τοῦ ἀέρος· τόσον σιγᾷ, ὅσον τὸ φῶς ἐξακοντίζεται τοῦ ἡλίου· τόσον σιγᾷ πετοῦν οἱ ἄγγελοι.

Ἄκουε, νὰ σοῦ διηγηθῶ, ἀγαπητὸν τέκνον, τί ἔργον ἔχουσιν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι. Ὅπου πτωχὸς τις προσεύχεται ἐν ἀνάγκῃ, τοῦ φέρουσιν εἰς τὴν οἰκίαν ἄρτον καὶ παρηγορίαν· ὅπου ἡ μήτηρ ἀπέκαμε νὰ ἀγρυπνῇ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς τέκνου τῆς, ἐκεῖ ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὶ τὴν φροντίδα τοῦ παιδίου· ὅπου τις ἀγαθὸς ἔπεσεν εἰς κίνδυνον, ἢ κλαίει ἢ στενοχωρεῖται, ἐκεῖ ἐν ἀκαρεῖ καταφθάνουσιν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι.

Καὶ ἂν ποθῇς, τέκνον μου, νὰ ἴδῃς τοὺς ἀγγέλους, ἐπὶ γῆς εἶναι τοῦτο ἀδύνατον· ἀλλ' ἂν ἐδῶ ζῇς εὐσεβῶς καὶ ἀγνῶς, πάντοτε θὰ παρίσταται πλησίον σου εἷς τῶν ἀγγέλων. Καὶ ἂν ποτε κλεισθῇ ὁ ὀφθαλμός σου καὶ δὲν ἀνοίγῃ πλέον, ἵνα ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τότε θὰ ἴδῃς αὐτόν. Θὰ σοῦ νεύσῃ σιωπηλῶς, σὺ δὲ ἀκολούθει αὐτόν, ὅπου θέλει νὰ σὲ ὁδηγήσῃ. Εἰς τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ θὰ εἶσαι καὶ σὺ εἷς τῶν ἀγγέλων.

Παῖς καὶ κωδωνοστάσιον.

Π. Εἰπέ μοι, κωδωνοστάσιον, τί ἴστασαι πάντοτε οὕτω καὶ δεικνύεις τόσον σεμνῶς πρὸς τὰ ἄνω; Ὅσάκις σὲ παρετήρησα, πάντοτε ἔχεις τὸν δάκτυλον ἀνατεταμένον.

Κωδ. Ἀγαπητὸν παιδίον, ἴσταμαι αὐτοῦ ὁδηγός, καὶ δεικνύω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀσφαλεστάτην ὁδόν, ἣτις δύναται νὰ ἀγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὴν εἰρήνην. Ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπου δεικνύει πάντοτε ὁ δάκτυλός μου, θὰ ἔλθωσί ποτε πάντες οἱ ἄνθρωποι· ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθινὴ πατρίς αὐτῶν, ἐκεῖ κατοικεῖ χαρὰ καὶ εἰρήνη, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐσεβεῖς. Τοῦτο ἐνθυμοῦ, καλὸν παιδίον, ὅσάκις μὲ βλέπεις, καὶ θάδιζε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν σοι δεικνύω. Οὕτως, ἐὰν πάντοτε εὐθυπορῆς, θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Τὸ πεπόνιον.

Ὁ Βασίλειος δὲν ὑπήκουεν εἰς τὴν μητέρα του. Ὅτι τὸν διέταττεν ἐκείνη, τὸ ἔκαμνεν, ἀφοῦ πρότερον ἐξυλίζετο.

Ἡμέραν τινὰ φωνάζει ἡ μήτηρ· «Βασίλειε, τρέχε ἐδῶ· σὺ εἶσαι ἱκανὸς εἰς τοῦτο· οἱ ἀδελφοί σου δὲν ἤμποροῦν νὰ ἀποτελειώσουν μόνοι των.»

Ὁ Βασίλειος διενοήθη, ὅτι ἐργασία τις ὑπάρχει, καὶ λέγει καθ' ἑαυτόν· «Δὲν θὰ ᾔηται τόση βία· ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Νικόλαος ἄς δοκιμάσουν πρῶτον, ἂν δὲν ἤμποροῦν μόνοι των νὰ τὴν ἀποτελειώσουν.» Καὶ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν μητέρα του.

Ἀλλὰ ποίαν ἐργασίαν εἶχον τάχα οἱ δύο ἀδελφοί

νὰ ἀποτελειώσουν· Ἡ μήτηρ τοῖς εἶχε δώσει ὥραϊον καὶ εὐῶδες πεπόνιον, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ διαμοιράσωσιν οἱ τρεῖς ἀδελφοί. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Βασίλειος δὲν ἤρχετο, τὸ ἔφαγον ὅλον οἱ δύο, καὶ ἀφῆκαν διὰ τὸν Βασίλειον τὸν φλοιὸν καὶ τοὺς σπόρους.

Μυῖα καὶ μέλισσα.

Ἡ Μυῖα εἶπε πρὸς τὴν μέλισσαν· « Ἀγαπητή μου μέλισσα, τί πλεονέκτημα ἔχεις, ὥστε κανεὶς εἰς τοὺς δρόμους σου δὲν σὲ ἀποδιώκει οὐδὲ κυνηγᾷ, καθὼς ἐμέ; Ἐγὼ ἀπὸ παντός ὀφείλω νὰ προφυλάττω τὴν ζωὴν μου· σὺ δὲ μετεωρίζεσαι ἀφόβως καὶ λαμβάνεις ἀκωλύτως τὸν γλυκὺν χυμὸν ἐκ τῶν ἀνθέων. Ἐγὼ ἂν ἐκτείνω τὴν προνομαίαν μου πρὸς τὸν ἄρτον τοῦ πτωχοῦ, ἢ πρὸς τὸ πινάκιον τοῦ πλουσίου, πάραυτα μὲ ἀπειλεῖ ὁ θάνατος. Νομίζω ὅτι, ἂν εἶχον καὶ ἐγὼ τόσον ὀξύ καὶ πικρὸν κέντρον, ὡς σὺ, ἵνα κεντῶ καὶ ἐκδικῶμαι τοὺς ἐχθροὺς μου, θὰ μὲ ἄφινον εἰς ἡσυχίαν.

« Ἀπατάσαι » ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα· « ἂν τώρα ἀρκηταί τις μόνον νὰ σὲ ἀποσοβῇ, τότε θὰ ἀνεπαύετο μόνον, ὅτε θὰ σὲ ἐβλεπε νεκράν. Ἡ αἰτία, δι' ἣν πάντες μὲ σώζουσιν, εἶναι ὅτι διὰ τῆς φιλαπονίας μου ὑπηρετῶ τοὺς ἀνθρώπους. »

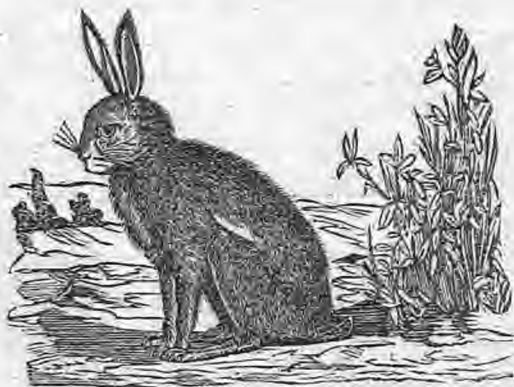
Μελιστοκηϋνηνομαχία.

Ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν προστάσσει· « Ρίψατέ μοι ἔξω τοὺς κηφήνας! καθ' ἅπαν μου τὸ κράτος δὲν εἶναι πλέον ἀνεκτοὶ οἱ ὀκνηροί. »

Αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι ἐξοπλίζονται καὶ ὀρμῶσι κατὰ τῶν κηφήνων. « Ἐξω, ἔξω! γένος ὀκνηρόν, δὲν σᾶς τρέφομεν πλέον. Ὅστις δὲν ἐργάζεται, δὲν πρέ-

πει καὶ νὰ τρώγῃ.» Οὕτω βομβοῦσι καὶ προσβάλλουσιν αὐτοὺς δι' ὀξέων, φαρμακερῶν λογγῶν οἱ ἄνδρεῖοι ἱερολοχῖται.

Οἱ δὺστροποι κηφήνες ὑπερασπίζονται ἑαυτοὺς διὰ τῶν παχυλῶν σωμάτων των, ἀλλ' ἀπαξάπαντες καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἀνδρείων διωκτῶν. Καὶ ὅσοι κατὰ τὸν λογγίτην τοῦτον ἀγῶνα δὲν ἔμειναν νεκροὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐκβάλλονται ὑπὸ τῶν νικητῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους. Ἐκεῖ παρὰ τὰ ὅρια καθήμενοι κλαίουσι καὶ ἰκετεύουσιν· ἀλλ' ὅμως ἀνάγκη ἀνηλεῶς νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὸ πείνης καὶ ψύχους. Ἦδη δὲν ὑπάρχει καθ' ἅπαν τὸ κράτος τῶν μελισσῶν οὐδεὶς πλέον ὀκνηρός, οὐδεὶς ὑπναλέος, οὐδεὶς κηφήν· καὶ αἱ μέλισσαι ἥσυχοι εἰς τὸ ἔργον των παρασκευάζουσι μέλι καὶ κηρόν.

Ὁ λαγῶς.

Βλέπετε ἐκεῖ τὸν λαγῶν; ὡσὰν λέων κάθεται ὑπερήφανος, καὶ βλέπει κύκλῳ, καὶ συστρέφει τὸ μυστακοφόρον ῥύγχος του. Προσέχετε, μὴ πλησιάσῃ

τις πρὸς τὸ φοβερὸν τοῦτο θηρίον! Θὰ φύγῃ καθημαγμένος ἀπὸ πλησίων του!

Τῷ ὄντι ἀνῆτο κατάμονος ἐπὶ τῆς γῆς ὁ λαγῶς, θὰ ἦτο ἀληθὴς ἥρωας. Ἀλλὰ τώρα μόλις ἀκούει μακρόθεν μᾶστιγα κροτοῦσαν ἢ τὸν ἀέρα ψιθυρίζοντα διὰ μέσου τῶν φύλλων, καὶ εὐθὺς τὸν ἀποχαιρετίζει ἡ ἀνδρία. Οὐδὲ παρατηρεῖ τοῦλάχιστον ἀκριβῶς τί συμβαίνει, ἀλλὰ φεύγει ἐκεῖθεν ἐν ἀκαρεῖ.

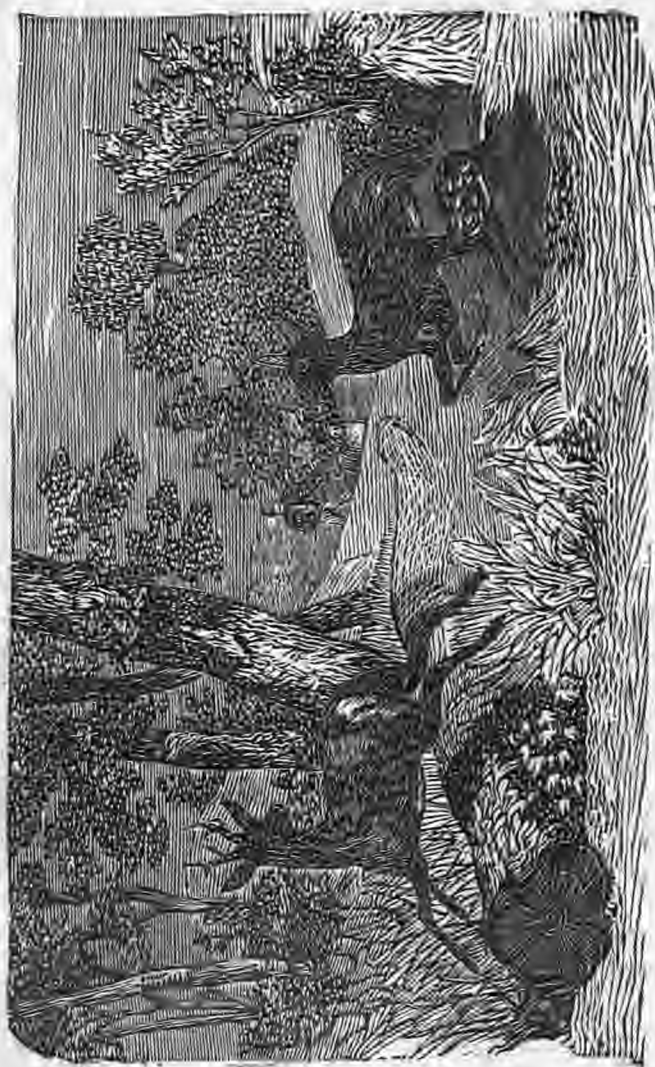
Ἡ ἔλαφος.

Δὲν ἦτο τοῦτο ἥχος τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος; Ἰδοὺ ἔρχονται ἤδη οἱ κύνες· ἄχ, καὶ ὁ κυνηγὸς ἐκεῖ ὀπισθεν τῶν δένδρων! δὲν ἔχω λοιπὸν οὐδὲ στιγμὴν νὰ ἀργοπορήσω, ὦρα δρόμου· λοιπὸν νὰ σᾶς ἶδω, πόδες μου, τί ἀξίζετε.

Οἱ κύνες ὥρμησαν κατόπιν, ὡς ἄνεμος. « Τρέχε, ὅσον δύνασαι, ἔλαφε, βεβαίως δὲν θὰ μᾶς ἐκφύγῃς. » Ἀλλ' ἡ ἔλαφος ἀπεκρίθη· « Μὴ ματαιοπονεῖτε, φίλοι, ἐδῶ εἶναι τάφος· ἰδοὺ ἐγὼ πηδῶ ἀντίπερα· ἀν εἴσθε φιλότιμοι, θὰ μὲ μιμηθῇτε· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι ὡς πρὸς σᾶς εἶναι πλατυτέρα τοῦ δέοντος. Φυλάχθητε μὴ πιασθῇτε ἀντὶ νὰ πιάσητε. »

Γέρων καὶ μεϊράκιον.

Γέρων τις, φέρων βαρὺ φορτίον, ἀναβαίνει κλονιζόμενος δρόμον ἀνωφερῇ. Πολὺ καταπονεῖται ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ ἰδρὼς καταρρέει ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Κατὰ τύχην ἔρχεται ὀπισθεν αὐτοῦ μεϊράκιον ἀκμαῖον, καὶ ἐν ᾧ ὁ γέρων στεναρίζει μεγαλοφώνως « δὲν δύναμαι πλεόν, » καὶ ἐτοιμάζεται νὰ καταρρίψῃ τὸ φορτίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀκούει τὸ εὔσε-

βές μεράχιον, δράττεται τὸ φορτίον διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς καὶ θέτει αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ λέγει φιλικῶς· « Ἀγαθὲ γέρων, εἰς ἐμέ δένειναι βαρὺ τοῦτο, καὶ ἐπιμένως τὸ ἀναλίσκων· προηγοῦ σύ μόναν. » Ἀνοήτεροι πορεύονται πλησίον ἀλλήλων μέχρῃς ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς καλύβης τοῦ γέροντος· ἐκεῖ καταθέτει τὸ φορτίον ὁ νεανίας· ὁ δὲ γέρων λέγει· « Ἐὐχαριστῶ, τέκνον, εὐχαριστῶ· καὶ ὅταν καὶ σύ παύῃς τῆς γηράσεως καὶ ἀσθενήσης, ὁ Θεὸς θὰ σέ βοηθήσῃ. » τὸ μεράχιον ὁρμᾷ ὀπίσω πρὸς τὸ δάσος. Ἡ καρδία του αἰσθάνεται ὅτι ἔλαβε τὴν καλλίστην ἀμοιβήν.

Πάππος καὶ ἔγγονος.

Ἡ τότε γέρων τις ὑπέργηρος, καὶ ἡ ὄψις καὶ ἡ ἀκαή του ἠμβλύθησαν, καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἔτρεμον. Ὅτε λοιπὸν ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατῇ σταθερῶς τὸ κοχλιάριον, ἐχύνετο πολλάκις ὁ ζωμὸς ἐπὶ τοῦ τραπεζομανδύλου, ἡ ἔρρεε πάλιν ἐκ τοῦ στόματός του.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ του ἐσικχαίνοντο καὶ τὸν ἐπέπληττον, καὶ τέλος πάντων ἐκάθισαν αὐτὸν εἰς τινα γωνίαν ὀπισθεν τῆς θερμάστρας καὶ τοῦ ἐδίδον ἐκεῖ νὰ τρώγῃ ἐντὸς πηλίνου πιναχίου εὐτελοῦς ὀλίγην τροφήν. Τότε ἔβλεπεν ὁ γέρων πατὴρ τεθλιμμένος πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγραίνοντο ὑπὸ τῶν δακρύων.

Ἡμέραν τινὰ ἐπεσεν ἐκ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του τὸ πηλινον πινάχιον καὶ ἐθραύσθη. Ἡ νύμφη κατεφόρτωσεν αὐτὸν διὰ λαιδοριῶν, αὐτὸς δὲ ἐσιώπα καὶ μόνον ἐστενάζεν. Ἐπειτα τοῦ ἠγόρασαν ἀντὶ ὁ-

λίγον λεπτῶν ξύλινον πινάκιον, καὶ τοῦ ἔθετον τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτὸ τὸ φαγητόν.

Ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ οὕτως ἐκάθηντο καὶ ἔτρωγον, ὁ τετραετής ἑγγονος τοῦ πατρὸς, παίζων, εἶχε φέρει μικρὰ σανίδια, καὶ προσεπάθει νὰ συναρμόσῃ αὐτά. «Τί κάμνεις ἐκεῖ;» ἐρωτᾷ ὁ πατήρ. Ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη. «Κατασκευάζω πινάκιον, ἵνα δίδω εἰς αὐτὸ νὰ τρώωσιν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ὅταν μεγαλώσω.» Τότε προσέβλεψαν ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἀλλήλους, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ δακρύωσι. Πάραυτα ἐσήκωσαν τὸν γέροντα πατέρα των καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἑκτοτε ἔτρωγον πάντοτε ὁμοῦ, καὶ δὲν τὸν ἐπέπληττον, καὶ ἂν ποτε ἔπταιεν εἰς τι.

Ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχή.

Ὁ ἥλιος ἔλεγε· «Θὰ φωτίζω καὶ θὰ θερμαίνω παντοῦ καὶ πάντοτε.»

Ἡ βροχὴ ἔλεγε· «Θὰ πίπτω παντοῦ καὶ πάντοτε.»

Ὁ ἥλιος· «Σὺ ὑγραίνεις καὶ ψυχραίνεις τὸ πᾶν ἐπὶ γῆς.»

Ἡ βροχὴ· «Σὺ καίεις καὶ ξηραίνεις τὸ πᾶν ἐπὶ γῆς.»

Ὁ ἥλιος· «Ἐγὼ γονιμοποιῶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ πᾶν τέρπεται, ὅταν μὲ βλέπῃ.»

Ἡ βροχὴ· «Καὶ ἐγὼ γονιμοποιῶ καὶ εἶμαι ἐπιθυμητὴ· σὲ μόνον οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ.»

Οὕτω λοιπὸν μακρὸν χρόνον ἐφιλονεῖκουν· ἀλλὰ τέλος πάντων συνεβιάσθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διαδέχωνται ἀλλήλους. Καὶ τοῦτο γίνεται μέχρι σήμερον.

Βρέχει.

Βρέχει! ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὴν γῆν, τὴν διψαλέαν.

ᾧστε εὐθὺς θὰ λησμονήσῃ τὴν δίψαν της. Ὡ δροσερὰ βροχή, εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Βρέχει! ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὸ ὑψηλὸν δένδρον καὶ τὸν χαμηλὸν θάμνον, καὶ τὰ μυρία ἄνθη. Ὡ δροσερὰ βροχή, εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Βρέχει! Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ οὐρανία δρόσος αὐτοῦ ἀναψύχει καὶ ἐμέ. Ὡ δροσερὰ βροχή, εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Δένδρον.

Παῖς. Πτωχὸν μου δένδρον, σὲ οἰκτείρω. Πόσον γρήγορα ἐγήρασας; Τὰ φύλλα σου μαραίνονται, κιτρινίζουν καὶ διασκορπίζονται ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἴστασαι ὀλόγυμνον.

Δένδρ. Μὴ λυπῆσαι, καλὸν παιδίον· ὀλιγοχρόνιον θὰ ᾔῃαι τὸ γῆράς μου, ἐφ' ὅσον θὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ λευκογένειος, ὁ ἀγριωπὸς χειμὼν. Ἀλλὰ πάλιν θὰ ἀποστείλῃ μετ' ὀλίγους μῆνας ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς τὸ χαριτοστόλιστον ἔαρ, καὶ θὰ ἐκθρονίσῃ τὸν βίαιον χειμῶνα, καὶ θὰ βασιλεύσῃ αὐτό. Τότε νὰ ἴδῃς, καλὸν παιδίον, ὅποιον χλωρὸν καὶ τρυφερὸν φύλλωμα, καὶ πόσον εὐμορφα καὶ εὐώδη ἄνθη θὰ μοὶ χαρίσῃ, καὶ πῶς ἐγὼ ὅλον θὰ ἀνανεωθῶ.

Δενδρίον.

Νέον τι δενδρίον ἦτο προσδεδεμένον ἐπὶ τινος σκόλοπος. Διὰ τοῦτο ἐστέναζε καὶ ἐθρήνει· «Ὡ φεῦ! τὰ σχοινία πόσον με σφίγγουσι, πόσον με στενοχωροῦσιν! Ἀχ, νὰ ἦμην ἐλεύθερον, νὰ ἐπαιζον καὶ ἐχόρευον πρὸς τὰς πρωῒνας αὔρας!»

Ἦκουσεν ὁ κηπουρὸς τοὺς θρήνους του καὶ ἔλυσε τὸ νέον δενδρίον καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον. Καὶ τὸ δενδρίον ἐγένετο ἑξαλλον ὑπὸ χαρᾶς, ὅσας ἡ πρωϊνὴ αὔρα τὸ ἔσειε καὶ τὸ ἐξύπνιζε, καὶ ἡ ἑσπερινὴ αὔρα τὸ ἐννανάριζε καὶ τὸ ἀπεχοίμιζεν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπῆλθεν ἡ μαύρη καταιγὶς μὲ μεγάλα βήματα, καὶ τὸ δενδρίον, ἅμα τὴν εἶδεν, ἐτρόμαξε καὶ ἐζήτει τὸν σκόλοπα, ἵνα στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ποῦ σκόλοψ! Ἡ καταιγὶς ἐμάδισε τὰ φύλλα του, ἔπειτα ἔθραυσε καὶ αὐτό· τώρα λοιπὸν εἶναι ὁ στεναγμὸς καὶ ὁ θρήνος ἀληθῶς μέγας.

Ἡ λεύκη καὶ ὁ κεραυνός.

Πλησίον ῥύακος ἴστατο μεγάλη καὶ ὑψηλὴ λεύκη, καὶ εἶχε χιλίας ῥίζας ἐν τῇ γῇ, καὶ εἶχε τόσον παχὺν κορμόν, ὥστε μόλις ἠδύνατο ἀνὴρ τις νὰ περιβάλῃ αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν. Ἐπάνω εἶχε χιλίους κλάδους, καὶ ἐπὶ ἐκάστου κλάδου μυρία φύλλα, καὶ ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἦτο τόσον ὑψηλὴ, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τις αὐτὴν κάτωθεν. Τοῦτου ἕνεκα ἦτο ἡ λεύκη ὑπερήφανος, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὑπερτέρα παντός ἄλλου δένδρου ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐν τῷ δάσει, καὶ ἐφώναζεν· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῶν δένδρων.» Ἀλλ' ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. Ἡμέρᾳ τινὰ αἴφνης ὁ οὐρανὸς ἐσυννεφώθη καὶ ὁ ἥλιος ἠφανίσθη καὶ ἐπῆλθε σκότος βαθύ· καὶ κατὰ μικρὸν διέσχιζε τὸ σκότος ἡ ἀστραπή, καὶ ἡ βροντὴ ἐνέβαλλε τρόμον εἰς ζῶα καὶ ἀνθρώπους. Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη δεινὸς ἀνεμοστρόβιλος καὶ ἐμάδισε τὰ φύλλα τῆς ὑπερηφάνου λεύκης καὶ διεσκόρπισεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἀνεμὸν διεδέχθη βροχὴ ῥαγδαία καὶ χάλαζα ἰσομεγέθους πρὸς κάρυα. Αἱ ἀστραπαὶ δὲν ἔπαυον

διασταυρούμεναι συχναί πυκναί· καὶ τέλος κατέπεσε πύρινον βέλος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τρομερὸς κεραυνός, ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς ὑπερηφάνου λεύκης καὶ κατέρριψεν αὐτὴν καὶ τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους αὐτῆς μετὰ κρότον· τὸν δὲ παχύν καὶ ἰσχυρὸν κορμὸν αὐτῆς ἔσχισε μέχρι τῆς γῆς ὡς κάλαμον. Ὑπελείφθη λοιπὸν ἐκ τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ᾔηται βασιλεύς, ἐλεεινός τις ὄλμος.

Ἡ θάλασσα.

Ἡ θάλασσα εἶναι βαθεῖα, ἡ θάλασσα εἶναι εὐρεῖα· ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐρύτερον τῆς θαλάσσης, φθάνει βαθύτερον τοῦ πυθμένος αὐτῆς.

Μυριάδες ἰχθύων κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπὶ πάντας ὁ Κύριος ἐπιβλέπει εὐμενῶς, καὶ εἰς πάντας προσφέρει ἐν καιρῷ τὴν τροφήν, καὶ ἄγει αὐτοὺς ἄνω καὶ κάτω θαυμασίως.

Πόσον ὑψοῦνται τὰ ἄγρια κύματα! ἀλλ' ὅταν ὁ Κύριος διατάσῃ, πάραυτα κατευνάζονται, καὶ τότε κατευθύνει ἡ δεξιὰ του τὸ πλοiάριον ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὴν ἀπωτάτω χώραν.

Γεωργός καὶ ναύτης.

Γεωργός τις ἠρώτα τὸν ναύτην, πῶς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του.

— Ὁ ναύτης ἀπεκρίθη· Ὁ πατήρ μου ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη ἐν τῇ θαλάσῃ.

— Πάλιν ἠρώτησεν ὁ γεωργός· Ὁ δὲ πάππος σου, πῶς ἀπέθανεν;

— Ὁ πάππος μου, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, ἀνέβη εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου, ἵνα δέσῃ τὸ ἱστίον, καὶ ἐκεῖθεν ὠλίσθησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

— Πάλιν ἠρώτησεν ὁ γεωργός. Ὁ δὲ πρόπαππός σου πῶς ἀπέθανεν;

— Ὁ πρόπαππός μου, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, ἔπλεεν ἐπὶ πλοίου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦτο καὶ ἓν μικρόν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅτε δὲ ὁ πρόπαππός μου εἶδεν αὐτὸ πίπτον, ἔπεσε καὶ αὐτὸς κατόπιν αὐτοῦ, ἵνα τὸ σώσῃ· ἀλλ' ἐπνίγησαν ἀμφότεροι.

— Δὲν φοβεῖσαι λοιπόν, εἶπεν ὁ γεωργός, νὰ πλέῃς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀφοῦ πάντες οἱ πρόγονοί σου ἐπ' αὐτῆς ἐδυστύχησαν;

— Ἀλλ' εἰπέ μοι καὶ σὺ, ὑπέλαβεν ὁ ναύτης, πῶς ἀπέθανον οἱ πρόγονοί σου.

— Οἱ πρόγονοί μου, ἀπεκρίθη ὁ γεωργός, ἀπέθανον, πάντες ἐπὶ τῆς κλίνης των.

— Διατί λοιπόν, εἶπε μειδιῶν ὁ ναύτης, συμβουλεύεις ἐμὲ νὰ φοβῶμαι νὰ πλέω ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ σὺ δὲν φοβεῖσαι νὰ κοιμᾶσαι ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφοῦ πάντες οἱ πρόγονοί σου ἀπέθανον ἐπ' αὐτῆς;

Παῖς καὶ θερμάστρα.

Μαύρη, σκοτεινὴ θερμάστρα, δὲν ἐνδύεσαι καὶ σὺ ποτε ὠραιότερον ἔνδυμα; Ἰδὲ τὴν τράπεζαν, ἰδὲ τὰς ἑδρας, ἰδὲ τὸ κάτοπτρον, πῶς στίλβουσι, μόνη σὺ, θερμάστρα, φαίνεσαι ὥς αἰθάλη!

Ἡ θερμάστρα δὲν ἀποκρίνεται, ἀλλ' ἴσταται ἥσυχος κατὰ χώραν καὶ τονθορίζει. « Ἄς παρέλθῃ πρῶτον τὸ θέρος καὶ τότε βλέπεις, τί ἀξίζω. »

Ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ χειμὼν, τότε ἤρχισεν ὁ παῖς νὰ τιμᾷ τὴν θερμάστραν. Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σχολείου εἰς τὴν οἰκίαν προσβλέπει αὐτὴν φιλικῶς, καθήται πλησίον αὐτῆς, περιβάλλει αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ἐρωτᾷ. « Ἀγαπητὴ μου θερμάστρα, εἶσαι θερμή; »

Τῶν πτηνῶν ὁ ἀποχαιρετισμός.

Τίς κροτεῖ ἐπὶ τῆς σέγης, τέκνα μου; ἀκούετε, ἀκούετε! « Ὑγιαίνε, ἀγαπητὲ γεωργέ! » φωνάζει ὁ πελαργός.¹ « Ὑγιαίνε, χωρίον καὶ φιλόπονοι χωρικοί· Ὑγιαίνετε, λειβάδια καὶ βάλτοι· σήμερον ἀποχωρίζομεθα. Ὁ θεὸς ἃ· εὐλογῆσθαι τὴν καλύβην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκατοικήσαμεν, ἅς τὴν φυλάττει ἀπὸ πυρὸς καὶ καταιγίδος. Ὅταν τὸ ἔαρ πάλιν θὰ φέρῃ τὴν εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος, τότε καλὴν ἐπάνοδον· τώρα Ὑγιαίνετε! »

Διὰ τελευταίαν φορὰν βρέχει τὸν λαιμόν τῆς ἐκ τοῦ ρύακος ἢ λιγνηρὰ ἀηδῶν, καὶ ψάλλει λαμπρῶς· « Ὑγιαίνετε, ἀγαπητὰ ἄλση καὶ κῆποι. Καθ' ἐκάστην μοὶ ἐχορηγεῖτε ἄφθονον τροφήν καὶ ποτὸν καὶ δρόσον καὶ εὐωδίαν· καὶ ἐγὼ σᾶς ἡγαρίστουν διὰ τοῦ λιγνηροῦ ἄσματος μου. Τώρα ἐκουράσθητε καὶ σεῖς καὶ θέλετε νὰ κοιμηθῆτε. Εἴθε νὰ ἐξυπνήσητε θαλερὰ τὸ ἔαρ. Ἡμεῖς τὰ πτηνάρια δὲν δυνάμεθα νὰ μένωμεν αὐτοῦ ἕως τότε. Ἐν τούτοις ἅς σᾶς φυλάττει ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου σας. Ὑγιαίνετε. »

Ἡ χελιδὼν βλέπει τελευταῖον διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας· « Ὑγιαίνετε, καλὰ παιδί· ἀνάγκη νὰ χωρισθῶμεν. Εἴχον κτίσει τὴν φωλεάν μου ὑπεράνω τοῦ παραθύρου, καὶ σεῖς ἐβλέπετε μετὰ χαρᾶς τὰ νεόσσιά μου, καὶ ἡκροᾶσθε εὐχαρίστως τὴν πρωτὴν τὸ τερέτισμά μου, καὶ οὐδέποτε ἐταράξατε τὴν ἡσυχίαν μας. Εἴθε λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ ὑμᾶς καὶ τοὺς γονεῖς ὑμῶν ἀπὸ κινδύνων καὶ δυστυχημάτων. Ὑγιαίνετε. »

Παῖς καὶ ὁδοιπορικὰ πτηνά.

Παῖς. Πτηνάρια ἀγαπητά, τί παρατάττεσθε τόσο ἐντάκτως, ὥς εὐπειθεῖς στρατιῶται; ποῦ διανοεῖσθε νὰ πορευθῆτε;

Πτ. Εἰς θερμότερας χώρας· ἐδῶ εἶναι ὀριμὸν τὸ ψυχρὸς τοῦ χειμῶνος, καὶ τροφήν δὲν εὐρίσκομεν.

Παῖς. Τόσον μακρὰν ὑπὲρ ὅρη καὶ θαλάσσας! Δὲν φοβεῖσθε μὴ ἀποπλανηθῆτε;

Πτ. Ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς διὰ τῆς πατρικῆς χειρὸς τοῦ ὁδηγεῖ ἡμᾶς πάντοτε ἐπὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ὁ παῖς ἔβλεπε μακρὸν μακρὸν χρόνον κατόπιν αὐτῶν, μέχρις οὗ ἠφανίσθησαν. «Εἰς τὸ καλόν, ἀγαπητά πτηνά· ἔχετε ἄριστον ὁδηγόν.» Ἐπειτα ἀπέβλεψε πρὸς τὸν οὐρανόν. «Θεέ μου, εἶπεν, ὁδήγει καὶ ἐμὲ ἐπὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.» Καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτόν, καὶ ἐφύλαττε καὶ κατηύθυνε καὶ αὐτόν, ὥς τὰ πτηνά.

Αἶνος.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον καὶ ἐν χειμῶνι· εἶναι καὶ κατ' αὐτόν ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος· λαμβάνει τὴν σποράν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀπὸ πάγου καὶ θυέλλης· διότι σκεπάζει αὐτὴν διὰ χιόνος τόσο πικρῶς, τόσο μαλακῶς, τόσο ἀσφαλῶς, ὥστε δὲν αἰσθάνεται τὸν ὀριμὸν χειμῶνα, καὶ κοιμᾶται ἐν ἡσυχίᾳ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον καὶ ἐν χειμῶνι· εἶναι καὶ κατ' αὐτόν ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος· δίδει εἰς τὸ στρουθίον θερμὸν ἐνδύμα καὶ θερμὸν αἶμα· δεικνύει εἰς αὐτὸ τὴν τροφήν, ἐδῶ ἓνα κόκκον, ἐκεῖ ἓνα κόκκον, καὶ ἄγει αὐτὸ εἰς εὐρεσίαν πλησίον καὶ μακρὰν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον καὶ ἐν χειμῶνι· εἶναι καὶ κατ'

δημόσιο κέντρον τῆς ἐκκλησίας τῆς Βέροιας.

αὐτὸν ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος, καὶ δίδει καὶ εἰς ἡμᾶς ἄφθονα δῶρα σωματικὰ καὶ ψυχικά, δίδει ὑγείαν καὶ ῥώμην πρὸς ἐργασίαν καὶ μελέτην, δίδει ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν, καὶ ἐνισχύει τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ἡ χιών.

Εἶναι λοιπὸν τόσον εὐθηνὸν ἐκεῖ ἐπάνω τὸ βαμβάκιον; Ὀλονέν πίπτει καὶ στοιβάζεται ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἐπὶ τῶν στεγῶν καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ὅμως ὁ οὐρανὸς φαίνεται ἀκόμῃ πλήρης τοῦ ἐμπορεύματος τούτου.

Ὅστις περιπατεῖ ἔξω, ἀγοράζει προθύμως ἀπὸ τοῦ βαμβακίου τούτου καὶ φέρει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πύλου καὶ τῶν ὤμων.

— Δὲν μοὶ λέγετε, καλοὶ ἄνθρωποι, διατί τρέχετε οὕτω συνεσταλμένοι, καὶ κρύπεσθε εἰς τὴν πλησιεστάτην οἰκίαν; Μήπως ἦναι κλεψιμαῖον τὸ βαμβάκιον;

Καὶ ἐν ᾧ μέλλουσι νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν, τινάσσουσιν ἔξωθεν κατὰ γῆς τὸ βαμβάκιον· διατί τάχα; ἴσως διότι μετανοοῦσι καὶ αἰσθάνονται ὅτι τὰ κλεψιμαῖα πράγματα γίνονται πῦρ καὶ ὄφεις, ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καταστρέφουσι τοὺς οἰκοκυρίους.

Ἡ μικρὰ εὐεργέτις.

Ἡτό ποτε ψυχρὸς δριμύς χειμὼν· καὶ ἡ μικρὰ Πηνελόπη, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ εὐπόρων γονέων, συνήθροιζε τὰ ψιχία τὰ περισσεύοντα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐξήρχετο δις τῆς ἡμέρας εἰς τὴν αὐλὴν

καὶ διεσκόρπιζεν αὐτά. Καὶ τὰ πτηνάρια ἐπέτων ἐκεῖ καὶ τὰ ἔτρωγον. Ἄλλ' αἱ χεῖρες τοῦ κορασίου ἔτρεμον ἀπὸ τὸν παγετόν.

Ἡμέραν τινὰ παρέτῃρουν αὐτὴν οἱ γονεῖς κρυφίως ἐνδοθεν ἐκτελοῦσαν τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, καὶ ἔχαιρον ἐγκαρδίως. Ἐπειτα ἐφώναξαν πρὸς αὐτήν. «Τὶ κάμνεις αὐτοῦ, Πηνελόπη;» — «Τὸ πᾶν εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου,» ἀπεκρίθη ἡ Πηνελόπη, «ὥστε τὰ πτηνάρια δὲν εὐρίσκουσι τίποτε νὰ φάγωσιν· εἶναι λοιπὸν πτωχὰ καὶ πειναλέα. Διὰ τοῦτο τὰ ταγίζω, καθὼς ἄλλοι πλούσιοι ἄνθρωποι βοηθοῦσι καὶ τρέφουσι τοὺς πτωχοὺς.»

Τότε εἶπεν ὁ πατήρ. «Ἄλλ' ὅμως σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐπαρκέσης εἰς πάντα τὰ πτηνά.»

Ἡ μικρὰ Πηνελόπη ἀπεκρίθη. «Πῶς; εἶμαι λοιπὸν μόνη; δὲν κάμνουσι πάντα τὰ παιδιά ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐγώ, πρὸς τὰ πτηνά, καθὼς καὶ πάντες οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι δὲν φροντίζουν περὶ τῶν πτωχῶν;

Ὁ πατήρ προσέβλεψε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ κορασίου καὶ εἶπεν. «ὦ ποία θεάρεστος ἄγνοια καὶ ἀφέλεια!

Ὁ ἰκέτης.

Κρούεται τὸ παράθυρον, πίκ! πίκ! «Καλοὶ ἄνθρωποι, ἀνοίξατέ μου. Ἡ χιών πίπτει πυκνή· ὁ ἄνεμος πνέει ψυχρὸς· τροφὴν δὲν ἔχω· μετ' ὀλίγον παγόνω. Καλοὶ ἄνθρωποι, ἀφήσατέ με νὰ εἰσέλθω, καὶ θὰ εἶμαι εὐτακτον καὶ ἡσυχον.

Τὸ ἡλέησαν εἰς τὴν δυστυχίαν του, καὶ τοῦ ἤνοιξαν καὶ εἰσῆλθεν. Ἐζήτει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ψυχία ἄρτου, καὶ ἔμενεν ἐκεῖ εὐχαριστημένον τινὰς ἐβδομάδας.

Ἄλλ' ὅτε ἤρχισεν ὁ φίλος τοῦ ἡλίου νὰ τὸ κυττάζῃ διὰ τοῦ παραθύρου καὶ νὰ τὸ προσκαλῇ ἔξω, ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ λυπῆται καὶ νὰ στενοχωρῆται. Καὶ μόλις τοῦ ἠνοιξαν τὸ παράθυρον, καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐπέταξεν ἔξω.

Ἴππος καὶ πυργίτης.

Π. Ἰππάριον, σὺ ἔχεις πλήρη τὴν φάτνην· δὲν χαρίζεις καὶ εἰς ἐμέ ὀλίγον τι; Εἶναι χειμῶν, καὶ παχεῖα σινδῶν χιόνος καλύπτει πάντας τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ λειβάδια, καὶ δὲν εὐρίσκω τίποτε νὰ φάγω· ἄλλως δὲν θὰ ἔστεργον νὰ γένω ἐπαίτης. Δύο ἢ τρεῖς

κόκκοι μοι εἶναι ἀρκετοί· σὺ δὲ [καὶ οὕτω πάλιν θὰ
ἔχῃς νὰ φάγῃς μέχρι κόρου.

Ἴπ. Λάβε, τολμηρόν στρουθίον, φάγε, ὅσον ἐπι-
θυμεῖ ἡ ψυχὴ σου. Ἀρκετόν ὑπάρχει καὶ δι' ἐμέ καὶ
διὰ σέ.

Ἐτρωγον λοιπὸν ἀμφοτέρω ὁμοῦ, ὡς ἀδελφοί, καὶ
ἐκορέσθησαν ἀμφοτέρω. Καὶ ἔπειτα ὁ πυργίτης εἶπεν·
«Εὐχαριστῶ, ἵππάριον, εὐχαριστῶ», καὶ ἐπέταξεν.

Ἐπειτα ἦλθε τὸ θέρς καὶ ὁ καύσων, καὶ ἤρχοντο
σμήνη μυῖων καὶ ἐκέντων καὶ ἐταλαιπώρουσαν τὸν ἵπ-
πον. Τότε καὶ ὁ πυργίτης ἐνθυμήθη τὴν χάριν καὶ ἔ-
δραμε καὶ ἔχαπτε τὰς μυίας κατὰ ἑκατοντάδας, καὶ
ἀπήλλαττε τὸν ἵππον τῆς ταλαιπωρίας.

Νέον ἔτος.

Δημόσια Νεανική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης
Νέον ἔτος ἀρχεται· ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς μᾶς τὸ ἐχά-

ρισε. Πολλοὶ παρῆλθον αἰῶνες, ἀφ' οὗ μεριμνᾷ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ οὐδέποτε παύει νὰ μεριμνᾷ, καὶ οὐδέποτε ἀποκάμνει, καὶ ἐγείρει καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καὶ μᾶς δίδει τόσα ἀγαθὰ, καὶ εἶναι τόνον ἀγαθός.

Καὶ ἐπιβλέπει καὶ σήμερον ἐξ οὐρανοῦ ἐπ' ἐμέ καὶ πᾶν μικρὸν παιδίον, καὶ θὰ μᾶς βοηθῇ πάλιν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφ' ὅσον εἴμεθα χρηστὰ καὶ εὐπειθῇ παιδιά.

Σὺ, ἀγαπητὲ Θεέ, δύνασαι τὰ πάντα· κάμε καὶ ἐμέ χρηστὸν καὶ εὐσεβές· φύλαξόν με τοῦτο τὸ ἔτος, ὅπως μὴ πράξω ποτὲ κακόν τι.

Ἡ πτωχὴ Μαρία.

«Ποπῶ, ψυχρὲ σκληρὲ χειμῶν! Τίς θὰ μοὶ δώσῃ ὀλίγην θερμὴν τροφήν; τίς θὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς θερμὴν κλίνην, νὰ ἀναπαυθῶ; Χεῖρες, πόδες πληγωμένοι, παγωμένοι! καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ βαδίζω ἀνυπόδητος ἐπὶ βαθείας χιόνος!» Οὕτω μεμψιμοιρεῖ ἡ ὀρφανὴ Μαρία, ἡ ὀρφανὴ πατρός, ἡ ὀρφανὴ μητρός, καὶ πλανᾶται κατὰ τὰς χιονοστρώτους ἀγυιάς μεγαλοπόλεως ἐν ὥρᾳ νυκτός. Σταματᾷ ἔμπροσθεν ἐκάστης θύρας καὶ κρούει, ἀλλ' οὐδαμοῦ τῆς ἀνοίγεται.

Τέλος ἔρχεται ἔμπροσθεν ὑψηλῆς οἰκίας. Λαμπάδες γάμου φωτοβολοῦσι διὰ τῶν παραθύρων μακράν, ἡ δὲ πύλη ἴσταται ἀνοιχτή. Εἰσέρχεται λοιπόν, καὶ ἀναβαίνει τὴν χρυεράν μαρμαρίνην κλίμακα, καὶ κρούει τὴν πρώτην θύραν. «Ἀνάβα ἀκόμη, τέκνον,» φωνάζουσιν ἐνδοθεν, «ἐδῶ εἶναι κλειδωμένη ἡ θύρα.» Καὶ ἀναβαίνει τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην κλίμακα, καὶ κρούει τὰς θύρας. «Ἀνάβα ἀκόμη, τέκνον,» φωνάζουσιν ἐνδοθεν, «ἐδῶ εἶναι κλειδωμέναί αἱ θύραι.»

Καὶ ἀναβαίνει τὸ πτωχόν, καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς στέγης· ἀλλ' οὐδαμοῦ τῆς ἀνοίγεται.

Τότε βαρύνεται ἡ μικρὰ καρδιά της, καὶ φωνάζει·
«Δὲν ἐμπορῶ πλέον.

Ἄν δὲν μ' ἀνοίγουν ἐπὶ γῆς τὴν θύραν οὐδαμοῦ,

Θαρροῦσα κρούω τὸ λοιπὸν τὴν πύλην τοῦρανοῦ.»
καὶ πίπτει καταπεπονημένη, ἀναίσθητος.

Ἦκουσαν οἱ ἄγγελοι τὸ εὐσεβὲς κοράσιον, καὶ ταχέως στηρίζουσι κλίμακα φωτοδόλον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τῆς γῆς, καὶ καταβαίνουσιν, ὅπου ἔκειτο ἡ μικρὰ Μαρία, τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ἤδη ἐναννάριζε. Προσαρμόζουσιν εἰς αὐτὴν σιγᾶ σιγᾶ δύο πτέρυγας, καὶ τὴν ἀναβιβάζουσι μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ὅτε ἡ μικρὰ ἐξύπνησε, πόσον ἐξεπλάγη καὶ ἐσκίρτησεν ἡ καρδιά της ἐν ἀγαλλιάσει, ἅμα εἶδε τοῦ οὐρανοῦ τὴν λάμψιν καὶ ἤκουσε τοῦ Σωτῆρος τὴν γλυκεῖαν φωνήν.

Καὶ ὁ Σωτὴρ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ οἱ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

Δὲν σᾶς ἀνοίγουν ἐπὶ γῆς τὴν θύραν οὐδαμοῦ;

Θαρροῦντες τότε κρούετε τὴν πύλην τοῦρανοῦ.»

Χριστὸς βοηθός.

Ἀνθρωπὸς τις ἀγαθὸς περιώδευε τὴν χώραν. Ἦτο γνῶριμος εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὁσάκις εἰσῆρχετο εἰς τινα πόλιν, συνέτρεχον πάντες οἱ δυστυχεῖς, ὅσοι ἦσαν ἀσθενεῖς, χωλοί, τυφλοί, παράλυτοι, καὶ ἔκραζον πρὸς αὐτόν· «Κύριε, ἰάτρευσον ἡμᾶς.» Καὶ οὗτος εὐσπλαγχνίζετο αὐτοὺς καὶ ἴσατο

εὐθὺς καὶ ἔλεγε γλυκέως πρὸς τοὺς δυστυχεῖς· «Ὅτι ἐπιθυμεῖτε, θὰ σᾶς γένη.» Καὶ ἰδοὺ εὐθὺς οἱ τυφλοὶ ἔβλεπον, καὶ οἱ χωλοὶ καὶ οἱ παράλυτοι περιεπάτουν, καὶ πᾶς ἀσθενὴς ἰατρεύετο. Καὶ πάντες ᾠχαρίστων μεγαλοφώνως καὶ ἐγκωμιάζον τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ὅστις παρῆχε τοιαύτην βοήθειαν.

Ποῖος τάχα ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Ἦτο ὁ Κύριος Ἰησοῦς χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔλαβε μορφὴν ἀνθρωπίνην, ἵνα σώσῃ καὶ βοηθήσῃ τοὺς δυστυχεῖς.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

Πόσον ἀγαθὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Ὅστις ἐπιθυμεῖ τι ἀγαθὸν παρ' αὐτοῦ, εὐθὺς τὸ εὕρισκει· τὸ πᾶν κάμνει μετὰ χαρᾶς· πᾶς ἄνθρωπος εἶναι πρὸς αὐτὸν εὐπρόσδεκτος.

Βλέπετε αὐτὸν ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ ἱστάμενον καὶ περὶ αὐτὸν συμπυκνούμενον τὸ πλῆθος, καὶ πῶς εὐσεβεῖς μητέρες διασχίζουσι τὸ πλῆθος, ἵνα προσέλθωσι πρὸς αὐτόν; Καὶ ἐκάστη τούτων ἄγει καὶ τὸ φίλτατον τέκνον της.

Ἐκάστη ποθεῖ παρ' αὐτοῦ εὐλογίαν τινὰ διὰ τὸ

φίλτατόν της· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀνθίστανται, καὶ δὲν ἀφίνουσιν αὐτὰς νὰ προσέλθωσι πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἴδωσι τὸ θεῖον πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἤκουσε πρὸ πολλοῦ τὰς φωνάς των, καὶ λέγει· «ὦ, ἄφετε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθωσι πρὸς με· διότι ἐγὼ εἶμαι τούτων βοηθός. Μὴ τὰ ἐμποδίζετε ἀπ' ἐμοῦ· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

Καὶ τὰ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἶπε γλυκέως· «Θὰ σᾶς εὐλογήσω· οὐδέποτε θὰ σᾶς εὕρῃ ἀνάγκη καὶ θλίψις.» ὦ, πόσον ἐχάρησαν τότε τὰ μικρά! καὶ οὐδέποτε τὸν ἐλησμόνησαν.

Ἀγαπητὴ μου μητέρα, ἃς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἴδωμεν τὸν Σωτῆρα. Ὁδήγησόν με πρὸς τὴν χάριν του, ἵνα ἐμὲ ἐλεήσῃ καὶ εὐλογήσῃ.

Ο παραλυτικός.

Ἐν ᾧ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς περιώδευε καὶ ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοὺμ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τινα οἰκίαν. Καὶ ἅμα ἠκούσθη τοῦτο, συνήχθησαν πολλοὶ ἔξωθεν τῆς οἰκίας. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐλάλει πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἔρχονται καὶ φέρουσι πρὸς αὐτὸν παραλυτικόν τινα, ἵνα τὸν ἰατρεύσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ προσέλθωσι διὰ τὸ πλῆθος. Τότε ἀπεστέγασαν τὴν οἰκίαν καὶ κατεβίβασαν ἐκεῖθεν τὸν κράββατον, ὅπου ἔκειτο ὁ παραλυτικός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει πρὸς τὸν παραλυτικόν· «Τέκνον, συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου· ἐγείρου, καὶ λάβε τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Καὶ ἠγέρθη εὐθὺς ὁ παραλυτικός, καὶ ἔλαβε τὸν κράββατόν του, καὶ ἐξῆλθεν ἐνώπιον πάντων. Καὶ ἐξεπλήττοντο πάντες καὶ

ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγον· «Τοιαῦτα οὐδέποτε εἶδομεν».

Ἀποχαιρετισμός τοῦ χειμῶνος.

Ὑγιάινε, χειμῶν. Σκληρὸς ὁ χωρισμός· ἀλλ' ὁ ἰδικός σου χωρισμός κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ σκιρτᾷ.

Ὑγιάινε, χειμῶν. Σκληρὸς ὁ χωρισμός· ἀλλὰ σὲ δὲν θὰ ἀργήσω νὰ σὲ λησμονήσω. Χάριν μοῦ κάμνεις νὰ μὴ ἐπανέλθῃς πλέον.

Ὑγιάινε, χειμῶν. Σκληρὸς ὁ χωρισμός· ἀλλ' ὁ ἰδικός σου χωρισμός μᾶς φέρει τὸ ἔαρ ποθητόν.

Τὸ ἔαρ.

Ἴδου τὸ ἔαρ ἦλθε· δὲν τὸ ἐμάθετε; Τὸ λέγουν τὰ πτηνά, τὸ λέγουν τὰ ἄνθη, τὸ βλέπετε εἰς τὰς πεδιάδας, τὸ βλέπετε εἰς τὸ δάσος.

Ἴδου τὸ ἔαρ ἦλθε· δὲν τὸ ἐμάθετε; Βλέπετε πῶς τὸ πᾶν χαίρει, βλέπετε πῶς ἡ γῆ ἀνανεοῦται καὶ στολίζεται. Τί ἄλλο μᾶς μηνύουσι πάντα ταῦτα, ἢ ὅτι τὸ ἔαρ ἦλθε;

Ἡ ἀνοιξίς.

Ἦλθε πάλ' ἡ ἀνοιξίς,
ἦλθαν τὰ λουλούδια·
πράσινα ἡ γῆ φορεῖ,
καὶ ἀνθίζει τὸ κλαρί,
καὶ παντοῦ χαρᾶς χοροὶ
καὶ χαρᾶς τραγούδια.
Ἐλυωσαν ὅς ταις κορυφαῖς
τῶν βουνῶν τὰ χιόνια,

ἄνοιξ' ἡ τριανταφυλλιᾶ,
 κ' εἰς τὴν πρώτην τους φωλιᾶ
 ἤλθαν πάλιν τὰ πουλιᾶ,
 ἤλθανε τ' ἀηδόνια.

Ὅλ' ἡ φύσις χαρωπὴ
 χαίρεται καὶ ψάλλει·
 ψάλλετε καὶ σεῖς, παιδιᾶ,
 μὲ χαρούμενη καρδιᾶ·
 ὁ χειμῶνας τὰ κλαδιᾶ
 θὰ μαράνῃ πάλι.

A. Βλάχου.

Ὁ Μάϊος

Ὁ Μάϊός μας ἔφθασεν, ἐμπρός, βῆμα ταχύ,
 νὰ τὸν προὔπαντήσωμεν, παιδιᾶ, 'ς τὴν ἐξοχή,
 Φέρει τραγούδια καὶ χαραῖς, λουλούδια καὶ δροσιᾶ,
 καὶ μυρωδάτῃ φόρεσεν, ὡραία φορεσιᾶ.

Δῶρα 'ς τὰ χέρια του πολλὰ καὶ εὐμορφα κρατεῖ,
 καὶ τὰ μοιράζει γελαστός εἰς ὅποιον τοῦ ζητεῖ.

Πᾶμε καὶ ἡμεῖς νὰ πάρωμεν, μὴ χάνωμεν καιρό,
 μᾶς φθάνει ἓνα τριαντάφυλλο, ἓνα κλαδὶ χλωρό.

A. Βλάχου.

Φῶς ἡλιακόν.

Φῶς ἡλιακόν, διαυγές, καθαρόν· σὺ φωτίζεις καὶ
 θερμαίνεις τὸν κόσμον, σὺ λαμπρύνεις καὶ καλλύνεις
 πεδιάδας καὶ βουνά, καὶ ζωγραφίζεις αὐτὰ τόσον
 τερπνῶς, τόσον χαριέντως.

Φῶς ἡλιακόν, διαυγές, καθαρόν· εἰσελθε καὶ εἰς
 τὴν καρδίαν μου. Ὅταν εἶμαι ἱλαρός, εἰρηνικός, χρη-

στός, τότε διαμένει ἐν τῇ καρδίᾳ μου θαυμάσιον ἡλιακόν φῶς.

Ἡ Κυριακή.

Μόλις ἔλαμπαν τὰ κάλλη τῆς αὐγῆς τερπνά,
τὰ παιδιὰ της ἡ μητέρα τρέχει κ' ἐξυπνᾷ·

« Αἶ, παιδιὰ, καιρός, ξυπνᾶτε, εἶναι Κυριακή·
καὶ ὁ κώδων μᾶς φωνάζει, τὸν ἀκοῦτ' ἐκεῖ; »

Τώρ' εὐθύς! καλὴ μητέρα, λέγουν, καὶ ἐν ταύτῳ
πῶς εὐρέθησαν 'ς τὸ πόδι ὅλα 'ς τὸ λεπτό!

Ἡ μητέρα μὲ δροσάτο τᾶπλυνε νερό,
τὰ μαλλιάκια τους μὲ κτένι χῶρις' ἄργυρό,
τᾶλλαξε σιδερωμένα ροῦχα καθαρὰ,
κ' ἔλαμπαν 'σὰν ἀγγελάκια κ' ἦσαν μιὰ χαρά.
Τώρα νὰ 'ς τὸ πεζοδρόμι τὰ παιδιὰ κι' αὐτὴ
τὸ μικρὸ της ἀπ' τὸ χέρι τρυφερὰ κρατεῖ.

Εὐταχτα 'ς τὴν ἐκκλησίαν στέκουν τὰ παιδιὰ,
καὶ τὴν λειτουργί' ἀκούουν μ' ἀνοικτὴ καρδιά.
Φῶς καὶ μέσα, φῶς κι' ἀπ' ἔξω. Πάλιν νὰ μαζῇ
εἰς τὸ σπῆτ' ἡ συνοδία ἔρχεται πεζή.

Ἦ ὅλην χύθηκε τὴν στράτα μόσχος θαυμαστός,
καὶ ἀόρατος μαζῇ των ἔρχετ' ὁ Χριστός.

H. Tartalίδου.

Τὸ ἀσθενὲς παιδίον.

Ἦτο Κυριακὴ πρωί, καὶ ὁ ἥλιος τοῦ ἔαρος ἔλαμπε
καὶ ἐθέρμαινε μετρίως, ἡ δὲ πεδιάς ἦτο καταστόλι-
στος ὑπὸ τῶν χαρίτων τοῦ ἔαρος. Κατὰ τὰ ἔσχατα
τῆς πεδιάδος ἵσταται πενιχρὰ καλύβη, καὶ ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου τῆς θύρας αὐτῆς κάθηται παιδίον ὠχρόν,
ἄρρωστον, καὶ ἡλιάζεται.

Οἱ ἄνθρωποι παρέρχονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐστολισμένοι ἐορταστικῶς. Πάντας ἀσπάζεται δι' ἀσθενοῦς φωνῆς τὸ δυστυχές, ἀλλ' οὐδεὶς ἀντασπάζεται αὐτό.

Ἄλλα παιδιά ἀλαλάζουσι μακρὰν σκιρτῶντα κατὰ τὴν πεδιάδα· «Τί χαρά! τί καλονή! τίς τὸν βίον δὲν ποθεῖ!» Ἐκίνησε καὶ αὐτὸ πρὸς ἐκεῖνα, ἵνα συμπαίξῃ καὶ συνευφρανθῇ· ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος πίπτει κατὰ πονον.

«Ἄχ, πάτερ, φίλη μήτερ, βοηθῆτέ μοι εἰς τὴν ἀνάγκην μου!» Φεῦ, δύσμοιρον τέκνον! ἐλησμόνησας ὅτι ἐκεῖνοι ἀναπαύονται ὑπὸ γῆς;

Οὕτω λοιπὸν ἐπὶ τῆς σκληρᾶς γῆς, ὡς ἐν τάφῳ, κατὰ μόνον, ἀναίσθητον, διημέρευσε τὸ ταλαίπωρον παιδίον. Οὐδεὶς προσβλέπει αὐτό, οὐδεὶς φροντίζει περὶ αὐτοῦ, ἕκαστος μόνον τὸ ἰδικόν του ἀγαπᾷ.

Καὶ ἤδη οἱ κώδωνες τοῦ ἐσπερινοῦ ταράττουσι τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τῆς πόλεως γαλήνην, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Ὑψίστου περιεπάτουν ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὑμνοῦντες τὸν Θεόν.

Καὶ ὅτε ἐνύκτωσε καὶ τὸ πᾶν ἐγκατέλιπε τὸ παιδίον, εὔρον αὐτὸ οἱ ἄγγελοι καὶ τὸ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν. Καὶ τώρα παίζει εὐφρόσυνον ἐν τῷ παραδείσῳ.

Ο ἐπιμελής μαθητής.

Παῖς τις ἡσυχολεῖτο ἐπιμελῶς ἐν τῷ δωματίῳ του περὶ βιβλία καὶ τετράδια καὶ γραφίδας· καὶ ἰδοὺ αἴφνης ῥίπτει ὁ ἥλιος διὰ τοῦ παραθύρου ἐπ' αὐτόν τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνάς του καὶ λέγει· «Χαῖρε, φίλτατον παιδίον, τί κάθησαι αὐτοῦ μόνον καὶ σύννουν; δὲν ἔρχεσαι ἔξω νὰ παίξῃς εἰς τὸ φῶς μου μετὰ τοῦ χαριτο-

βρύτου ἕαρος;» Οὕτως εἶπεν ὁ ἥλιος. Ἄλλ' ὁ παῖς δὲν παρασύρεται, ἀλλ' ἀποκρίνεται· «Περίμενε πρῶτον νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου.»

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενος. Καὶ ἰδοὺ ἔρχεται πτηνάριόν τι εὐθυμον, καὶ καθίζει ἐπὶ τοῦ κάτω γείσου τοῦ παραθύρου, καὶ κρούει τὰς ὑάλους αὐτοῦ διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ λέγει· «Χαῖρε φίλτατον παιδίον· δὲν ἔρχεσαι ἐξω νὰ συμπαίξωμεν; Ὁ οὐρανὸς εἶναι κυανοῦς καθαρὸς, τὸ δάσος πρασινόφυλλον, τὰ ἄνθη ἀσπνέουσιν εὐωδίαν καὶ ἡμεῖς τὰ πτηνάρια ἔχομεν μουσικὴν συναυλίαν.» Οὕτως εἶπε τὸ πτηνάριον. Ἄλλ' ὁ παῖς δὲν παρασύρεται, ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποκρίνεται· «Περίμενε πρῶτον νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου.»

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενος. Καὶ ἰδοὺ ἔρχεται μέλισσά τις βομβοῦσα, καὶ καθίζει ἐπὶ τῶν ξυλίνων κανόνων τοῦ ὑαλίνου παραθύρου καὶ λέγει· «Χαῖρε φίλτατον παιδίον· ποῦ ἐφάνη πώποτε τόσον φιλόπονος μαθητῆς, καθὼς σύ; Μὲ ἀπέστειλεν ἡ μηλέα πρὸς σέ. Ἐκείνη ἐπετάχυνε τὴν ὥριμανσιν τῶν μήλων χάριν σοῦ τὴν προελθοῦσαν νύκτα, καὶ ποθεῖ νὰ σὲ φιλεύσῃ· δράμε λοιπόν.» Οὕτως εἶπεν ἡ μέλισσα. Ἄλλ' ὁ παῖς δὲν παρασύρεται, ἀλλ' ἀποκρίνεται· «Ἄς περιμένῃ ἡ μηλέα νὰ ἀποτελειώσω τὸ ἔργον μου.»

Καὶ τέλος πάντων ἀπηλλάγη τοῦ ἔργου ὁ παῖς· καὶ γοργῶς συνήγαγε τὰ βιβλία καὶ τὰ ἄλλα γραφικὰ ὄργανα, ἔθεσεν ἕκαστον εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν καὶ ἔδραμεν ἐξω εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ περιέμενον αὐτὸν ἀκόμῃ καὶ ὁ ἑσπερινὸς ἥλιος καὶ τὰ πτηνάρια καὶ ἡ μηλέα.

Ὁ ὀκνηρὸς.

Πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον σήμερον, ἀφοῦ εἶναι τόσον

ώραῖος καρός; Ὅχι! Πρὸς τί νὰ μανθάνῃ τις πάντοτε, ὅτι ὕστερον θὰ λησμονήσῃ;—Ἄλλ' ἡ ἡμέρα εἶναι μεγάλη· ἄς ἴδωμεν, πῶς θὰ τὴν περάσωμεν.—Κάστορ,¹ ἔλα ἐδῶ· θέλω νὰ σὲ διδάξω. Κάστορ, μοῦ εἶσαι πολὺ δυσμαθής. Ἄλλοι σκύλοι τῆς ἡλικίας σου ἤξεύρουσι νὰ ὑπηρετοῦν, νὰ φυλάττουν σκοπόν, νὰ χορεύουν καὶ νὰ πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν. Βέβαια, νομίζεις ὅτι θὰ προχωρῇ τὸ πρᾶγμα, ὅπως ἔως τώρα, ὅχι, Κάστορ μου, τώρα θὰ καταλάβῃς τί εἶναι ἀσκησις. Ἐδῶ! προσοχή!—Λοιπὸν στάσου ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν!—Ἐπάνω!—τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐμέ!—δὸς μου χεῖρας!—Καλῶς.—Καὶ πάλιν! Εἰ δὲ μή, —βλέπεις τὴν ῥάβδον;—Τί; δὲν θέλεις;—τί μουρμουρίζεις; δὲν θέλεις νὰ μάθῃς;—Βλέπετε ἐκεῖ τὸν ὀκνηρόν! Ὅστις εἶναι ἀμελής, εἶναι ἀξίος πληγῶν. Ἀγνοεῖς τὸν νόμον τοῦτον;...—Ἄκου! Ποῖος ἔρχεται;—Ἀχ, ὁ πατήρ! ποῦ νὰ κρυβῶ!—Ὁ πατήρ

¹ Ὄνομα κυνάρου.

λαμβάνει τὴν ῥάβδον. «Ὅστις εἶναι ἀμελής, εἶναι ἀξίος πληγῶν. Σὺ λοιπὸν, εἰπέ μου, τίνος εἶσαι ἀξίος;»...

Παῖς καὶ κυνάριον.

Π. Πρόσελθε κυνάριον πρὸς τὸν κύριόν σου, ἵνα σὲ διδάξω νὰ ἀνορθοῦσαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, καὶ ὅσα ἄλλα μανθάνουσι τὰ ἐπιμελῆ κυνάρια.

Κ. Ἀχ, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ μάθω τόσον δύσκολα πράγματα ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ! ἄφες με, ἀγαπητὲ κύριε· ἄφες με νὰ αὐξηθῶ πρῶτον· μὴ σπεύδῃς τόσον.

Π. Ὅχι, ὅχι, κυνάριον· ὅσον πρωϊμώτερα, τόσον εὐκολώτερα. Τοῦτο ἀπεκρίθησαν καὶ πρὸς ἐμὲ οἱ γονεῖς μου, ὅτε μὲ συνεβούλευον νὰ ἀφῇσω πλέον τὰ

ἀθύρματα καὶ νὰ ἐπιληφθῶ τῶν μαθημάτων, καὶ ἐγὼ ἐπροφασιζόμεν ὅτι εἶμαι μικρὸς ἀκόμη.

Τὸ λοιπὸν ἤσκειτο τὸ κυνάριον, καὶ ταχέως ἐξέ-

μαθε νὰ ἀνορθοῦται καὶ νὰ βαδίζῃ ὀρθιον, νὰ πηδᾷ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ φέρῃ ἐπάνω ἐκ τοῦ πυθμέ-
νος, ἂν ἔρριπτόν τι εἰς αὐτήν, καὶ νὰ φέρῃ ὀψώνια
ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ στόματος, καὶ
ἄλλα πολλὰ νὰ κάμνῃ ἀρεστὰ εἰς τὸν κύριόν του.

Φωλεὰ πτηνοῦ.

Πτηνόν. Καλὸν παιδίον, σὲ ἰκετεύω, ὅσον δύναμαι,
μὴ ταραξῆς τὴν μικράν μου φωλεάν! μὴ βλέπῃς ἐ-
κεῖ μέ τοὺς μεγάλους σου ὀφθαλμούς! Κεῖνται τὰ
τέκνα μου ἐκεῖ. Θὰ τρομάξωσι καὶ θὰ φωνάζωσι με
ἀγωνίαν, ἅμα σὲ ἴδωσιν.

Εὐχαρίστως ἔβλεπεν ὁ παῖς τὴν φωλεάν, καὶ ἐπε-

θύμει νὰ τὴν λάβῃ· ἀλλ' ἡὺσπλαγχνίσθη τὰ ἀθῶα
πτ�νάρια καὶ ἐσάθη εὐλαδῶς μακράν. Τότε ἡσύχασεν

ἡ μήτηρ, ἐπέταξε καὶ ἐσκέπασε τοὺς νεοσσοὺς μὲ τὰς
πτέρυγας τῆς, καὶ ἔβλεπε φιλικῶς τὸν παῖδα. «Εὐ-
χαριστῶ, καλὸν παιδίον, ὅτι δέν μου τὰ ἔδλαψες.»

Τὰ ἀνάγωγα παιδιά.

Εἰς τὸν κῆπον ἐπέτα ἓν πουλάκι, καὶ ἐκελάδει
τόσον ὥραϊα, τόσον γλυκά! Ἦτο μικρὸν μικρόν, καὶ
μία χαρὰ νὰ τὸ βλέπη τις.

Τὸ πουλάκι ἤθελε νὰ κτίσῃ φωλεάν, καὶ ἐκλέγει
ἓνα φράκτην εἰς τὸν κῆπον, μακράν, μακράν ἀπὸ τὰς
κατοικίας τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀσπλάγχγων ἀν-
θρώπων!

Ἐκεῖ ἐγέννησε μικρὰ αὐγά, καὶ ἔζη ἡσυχα, καὶ ἐ-
σκέπαζε καὶ ἐθέρμαινεν αὐτὰ μὲ τὰς πτέρυγας τοῦ.

Καὶ ἤδη ἤρχισαν νὰ φωνάζουν τὰ νεόσσια· πιπιπί!
τότε ἐπέταξεν ἡ μήτηρ ἔξω, καὶ ἔφερε τροφήν εἰς τὰ

ἀγαπητὰ τέκνα της, καὶ δὲν ἐκουράζετο νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ἔρχεται καὶ νὰ ταγίζη αὐτά.

Ἄλλ' ἄχ! δύο ἄγρια καὶ ἀνάγωγα παιδιά τοῦ κηπουροῦ εἶδον τὴν ωραίαν φωλεάν, καὶ τὴν ἐπῆραν με σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ τὴν ἔφερναν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τότε ἐπέτα κατόπιν ἡ μήτηρ, καὶ ἔκλαιε πικρά, καὶ ἔλεγε· «Δότε μοι τὰ τέκνα μου! εἶναι ἰδικά μου. Τί κακὸν σᾶς ἔκαμα καὶ μοῦ τὰ ἐπῆρατε;» Καὶ ἔκλαιε τὸ κακόμοιρον πτηνόν· ἀλλὰ τὰ σκληρὰ παιδιά δὲν ἤκουον.

Κατὰ τύχην ἤρχετο ἡ ἀδελφή των Μαρία, καὶ ἤκουσε τὸ πτηνόν νὰ φωνάζη καὶ ἠὺσπλαγχνίσθη, καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀδελφούς της τὴν φωλεάν, καὶ τὴν ἔθεσε πάλιν εἰς τὸν τόπον της, καὶ ἠὺχαριστεῖτο νὰ ἀκούῃ πάλιν τὰ πουλάκια νὰ πιπίζουν.

Καὶ τὰ καλὰ πουλάκια ἀγαποῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὴν καλὴν Μαρίαν, καὶ ὅταν περιπατῇ εἰς τὸν κῆπον, κελαδοῦν πρὸς χάριν της ἀκόμη καὶ τὴν ἐσπέραν.

Ἡ θεία δίκη.

Φοβεῖσθε τὸν Θεόν, ἀγαπητά μου παιδιά! καὶ μὴ ταλαιπωρεῖτε ποτὲ τὰ πτωχὰ ζῶα. Καὶ τὸ μικρότατον πρᾶγμα ἐπὶ γῆς εἶναι πλάσμα καὶ κτῆμα τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ σεῖς.

Φοβεῖσθε τὸν Θεόν, ἀγαπητά μου παιδιά! ἐξ ἅπαντος θὰ σᾶς τιμωρήσῃ διὰ τοιαύτας σκληρότητας. Ἡ θεία δίκη εὔρε καὶ τὸν κακὸν Μιχαήλ, καὶ τώρα ταλαιπωρεῖται.

Συχνὰ συχνὰ ἤρχετο καὶ ἔφαχνε τοὺς θάμνους, καὶ ἀνέβαινε τολμηρῶς εἰς τὰ ὑψηλότατα δένδρα, ἵνα εὔρῃ φωλεάς. Καὶ ὁσάκις εὕρισκεν, ἔρριπτεν εἰς

τὴν λίμνην, ἢ εἰς τὸν ποταμόν, τὰ κακόμοιρα πτηνάρια, καὶ ἔχαιρε νὰ βλέπῃ αὐτὰ νὰ πνίγωνται.

Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ τὸν ἐπίασε· διότι δὲν ὑπήκουεν εἰς τὰς νοουθεσίας τοῦ διδασκάλου, ὅστις καθ' ἡμέραν ἐπροσπάθει νὰ μαλακώσῃ τὴν σκληρὰν καρδίαν του.

Μίαν ἡμέραν ἀνέβη μέχρι τῆς κορυφῆς δένδρου τινός, ἵνα φθάσῃ φωλεάν. Διὰ μιᾶς θραῦσις, πτώσις, ἄφωνία! — Τί συνέβη; — Ὁ Μιχαὴλ ἔπεσε. — Διατί δὲν φωνάζει; — Διότι ἔκοψε τὴν γλῶσσάν του! Ἐτρεξαν ἄνθρωποι διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ ποῦ νὰ σηκωθῇ! εἶχεν ἐξαρθρώσει καὶ τὸν ἓνα πόδα.

Λοιπὸν κεῖται τώρα πάντοτε κλινήρης, ἄφωνος, χωρὶς νὰ ἐμπορῇ νὰ εἶπῃ καὶ τοὺς πόνους του, καθὼς καὶ τὰ πουλάκια δὲν ἐδύναντο νὰ εἶπουν τοὺς πόνους των, ὅτε τὰ ἔπνιγε.

Φοβεῖσθε τὸν Θεόν, ἀγαπητὰ παιδιά μου, καὶ μὴ τάλαιπωρεῖτε ποτὲ τὰ πτωχὰ ζῶα· διότι ὁ δίκαιος Θεὸς οὐδέποτε ἀφίνει ἀτιμωρήτους τοὺς σκληροκαρδίους.

Ὁ κακωτῆς τῶν ζώων.

— Τί κλαίεις, γέρον, καὶ εἶναι οἱ ὀφθαλμοί σου κατακόκκινοι;

— Τρεῖς ἀλάλους υἱοὺς ἔχω! δὲν εἶναι τοῦτο πικρὰ συμφορά;

— ὦ φεῦ! πολὺ πικρά! Ἀλλὰ παρακάλει τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸς θὰ σέ ἐλεήσῃ.

— Ἀχ, ὁ Θεὸς αὐτὸς μοὶ ἐπέβαλε ταύτην τὴν τιμωρίαν πρὸς τάλαιπωρίαν μου! διότι ὅτε ἤμην παιδίον εἰς τοῦ πατρὸς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν, ἕτερ-

πόμην νὰ κόπτω τὰς γλώσσας τῶν πτηναρίων, ὅσα εὗρισκον εἰς τὰς φωλεάς· διότι δὲν ἠὺχαριστεῖτο ἡ ἀγρία ψυχὴ μου νὰ ἀκούῃ τὰ γλυκερά, τὰ ἱλαρά των ἄσματα. Καὶ αἱ μητέρες των αἱ δυστυχεῖς πόσον ἐθλίβοντο! Τότε δὲν τὸ ἥσθάνομην. Ἀλλὰ τώρα ἰδοὺ ὁ δίκαιος Θεὸς μοὶ ἔδωκεν ὁμοίαν δυστυχίαν, καὶ αἰσθάνομαι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμνα.

Ἀφοῦ ὁ δίκαιος Θεὸς σοῦ ἔδωκε τὴν τιμωρίαν ταύτην, μετανόησον ἀπὸ καρδίας, καὶ κάμνε κατὰ τὸ θέλημά του, καὶ αὐτός, ὡς εὖσπλαγχνος, θὰ σοὶ σείλῃ παρηγορίαν.

Αἱ χελιδόνες.

Μῆτερ, μῆτερ, ἔλα νὰ ἴδῃς· αἱ χελιδόνες μας ἔχουν νεόσσια, καὶ οἱ γονεῖς των τὰ ταγίζουιν. Ὅτε τὰ ἀγαπητὰ χελιδόνια ἐκτιζον τὴν φωλεάν των τόσον τεχνικῶς, τόσον θαυμασῶς, παρετήρουν ὥρας ὀλοκλήρους ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Ἄλλο ἔφερε πηλὸν ἐπὶ τοῦ ῥάμφους του καὶ προσεκόλλῃ αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἄλλου πηλοῦ· ἄλλο ἔφερεν ἄχυρα, φρύγανα, μαλλία, καὶ ἔστρωνεν αὐτὰ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Καὶ ἀφοῦ ἀπετελείωσαν τὴν κτίσιν τῆς οἰκίας των καὶ διευθέτησαν αὐτήν, ἐκάθητο διαδοχικῶς τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἐφύλαττεν αὐτήν· καὶ μὲ ἐθεώρει μὲ τὰ μικρὰ ὀμμάτιά του, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ μοὶ εἴπη τι, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ.

Τώρα ἰδέ, πῶς τὰ νεόσσια προβάλλουσι τὰ κεφάλιά των. Καὶ οἱ γονεῖς των φέρουσιν εἰς αὐτὰ τροφήν, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Ἰδέ πῶς χάσκουσι καὶ τερετίζουσι τὰ ἐλεεινὰ πλάσματα, ὅσάκις βλέπουσι τὴν μητέρα πλησιάζουσιν μὲ τροφήν ἐπὶ τοῦ ῥάμφους.

Τίς δύναται νὰ μὴ τέρπεται, θεωρῶν τόσον τερπνὸν θέαμα!

Γαλῇ καὶ χελιδών.

Ἡ γαλῇ ἀνέβη ἐπὶ τῆς στέγης καὶ ἤρχετο σιγαῖ σιγαῖ ὀπισθὲν τινος χελιδόνος. Ἡ χελιδὼν τῆς ἐφαίνετο νοστιμωτέρα τοῦ μυὸς εἰς πρόγευμα. Ἀλλ' ἅμα ἐφαντάσθη ὅτι ἤδη τὴν ἔχει εἰς τοὺς ὀνυχὰς τῆς, τὴν ἀποχαιρετίζει ἡ χελιδὼν· ἐμετεωρίσθη εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἀέρος, ὥστε μόλις ἐφαίνεται, καὶ ἐφώναξε πρὸς τὴν γαλῇ τὴν ἐπὶ τῆς στέγης· «Μὴ πικραίνεσαι, αὔριον· πάλιν ἐπανερχομαι· φρόντισον μόνον ἕως αὔριον νὰ ἔχῃς πτέρυγας, ἵνα δυνηθῇς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.» Ἡ γαλῇ διανοεῖται· «Ἄς ἡδυνάμην μόνον νὰ πετῶ, καὶ θὰ σὲ ἐσωφρονίζον, ὥστε νὰ μὴ περιπαίξῃς τοὺς ἰσχυροτέρους σου.» Ἐπεὶτα κατέβη εἰς τὴν αὐλήν, ἵνα ζητήσῃ ποντικούς.

Κύων καὶ Γαλῇ.

Ἦλθαν μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν Κυρὰν ὁ σκύλος καὶ ἡ γάττα, καὶ μὲ κλαύματα καὶ φωνὰς κατηγόρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

- Ὁ σκύλος μὲ ἐδάγκασε δυνατὰ εἰς τὸν πόδα.
- Ἡ γάττα μου ἔσχισε τὴν μύτην.
- Ὁ σκύλος ἐγλείφεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τὸ ψητόν.
- Ἡ γάττα ἔπινε γάλα ἐκ τῆς φιάλης.

Τί εἶπεν ἡ κυρὰ εἰς ταύτην τὴν διαφορὰν των; Ἐζήτησε τὴν ῥάβδον, καὶ αὕτη δὲν ἦτο μακράν. «Μισεῖτε καὶ κατηγορεῖτε ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὁμῶς εἴσθε καὶ οἱ δύο πταίσται. Ἡ σωφρονίζεσθε μόνοι σας, ἡ σὰς σωφρονίζει ἡ ῥάβδος αὕτη.»

Τότε κατεβίβασαν καὶ αἱ δύο οὐράν καὶ αὐτῖα καὶ ἔφυγον.

Ὅσάκις λοιπὸν δύο σύνοικοι δὲν ὁμονοῦσι, λέγεται ἔκτοτε περὶ αὐτῶν, ὅτι ζοῦν, καθὼς ὁ σκύλος καὶ ἡ γάττα.

Γλαῦξ καὶ στρουθία.

Στρ. Κυρία γλαῦξ, δὲν ἐξέρχεσαι καὶ σὺ ὀλίγον εἰς τὸ φῶς; Μὴ σκυθρωπάζης δὲ τόσον· διότι ἐμβάλ-
λεις ἡμᾶς εἰς φόβους καὶ φροντίδας. Σήμερον εἶναι
πρώτη Ἀπριλίου, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ σὲ πει-
ράζουν τὰ σχώματά μας.

Γλ. Ἄχ! ἄς μὴ ᾔτο ἡ ἡμέρα τόσον φωτεινὴ, καὶ
θὰ σὰς κατέτρωγον εὐθὺς πάντα διὰ μιᾶς.

Ἐπειτα ἔπαιζον τὰ ἄλλα στρουθία εὐθυμα· ἐκείνη
δὲ ἐκάθητο μόνη. Πάλιν τὴν ἐρωτᾷ ἐν ἑξ αὐτῶν. «Κυ-

ρία γλαυῆ, τί σοῦ λείπει, ἢ τί σέ λυπεῖ, καὶ σχηματίζεις πρόσωπον φιλαργύρου, ὅστις ἔχασε τὰ χρήματά του;»

Ἡ γλαυῆ ἀπεκρίθη· «Μὲ λυπεῖ ἡ εὐθυμία σας, μὲ ἐνοχλεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μὲ ὀργίζει ἡ ἐρώτησίς σου καὶ ἡ φωνή σου.»

Ἄετός καὶ στρουθία.

Βλέπετε ἐκεῖ τὸν μέγαν ἀετόν; Σεῖς, μικρὰ στρουθία, φυλάττεσθε, μὴ πλησιάζετε παραπολὺ πρὸς αὐτόν, ἵνα μὴ σᾶς συλλάβῃ καὶ δέκα δέκα σᾶς χάπτη.

Στρ. Ἄχ, δὲν μᾶς ἀφίνεις καὶ σὺ μὲ τὸν φοβερόν ἀετόν σου! Ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ χαρτίαν.

Καὶ ἰδοὺ ἔπαυσε διὰ μιᾶς ὁ ἄνεμος, καὶ πάραυτα

ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ φοβερός ἐκεῖνος αἰτός. Οἱ παῖ-
δες προσεπάθουν νὰ τὸν ἀνυψώσωσι πάλιν, ἀλλ' εἰς
μάτην· δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν νὰ πετᾷ. Τὰ δὲ μικρὰ
στρουθία εὐθυμα ἐπτερύγιζον τότε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τὰ ἄνθη.

Τίς ἐπενόησε πάντα τὰ ἄνθη; τίς ἔκαμεν αὐτὰ
τόσον ὠραῖα, κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ λευκὰ καὶ κυανᾶ,
ὥστε νὰ αἰσθάνωμαι τόσῃν τέρψειν, ὅταν τὰ θεωρῶ;

Τίς ἔστησεν αὐτὰ διὰ μιᾶς εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ
κῆπους; Πρότερον ἦτο τόσον γυμνός καὶ σκυθρω-
πός ὁ τόπος· τώρα ἀνθεῖ τὸ πᾶν διὰ μιᾶς.

Τίς χορηγεῖ εἰς τὰς ῥίζας αὐτῶν πάντων δροσερὸν
χυμόν; τίς ἐπιχέει τὴν πρωϊνὴν δρόσον καὶ στέλλει
τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου;

Τίς κάμνει αὐτὰ νὰ διαχέωσι τόσον ὠραίαν, τόσον
γλυκεῖαν ὁσμήν, ὥστε πάντες ἄνθρωποι οἱ πρεσβύ-
τεροι καὶ νεώτεροι ἀπὸ καρδίας εὐφραίνονται;

Τίς εἶναι οὗτος καὶ τίς δύναται ταῦτα καὶ οὐδέ-
ποτε ἀποκάμνει; Εἶναι ὁ φιλόκαλος Θεός, εἶναι ὁ
φιλόανθρωπος Θεός, εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός. Ἄς
ᾄδῃ εὐλογημένον τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ τριαντάφυλλο.

Τριαντάφυλλο κλειστό
εἰδ' ἓνα παιδάκι,
ἦταν τόσον γελαστό,
χαρωπὸ καὶ μυριστὸ
τὸ τριανταφυλλάκι·
νέο τριαντάφυλλο!
τριανταφυλλάκι!

Ἄχ, λουλούδι προφαντό,
εἶπε τὸ παιδάκι,
θὰ σὲ κόψω, δὲν βαστῶ.
Ἄν μὲ κόψῃς, σοῦ κεντῶ
τὸ μικρὸ χεράκι,
εἶπε τὸ τριαντάφυλλο,
τὸ τριανταφυλλάκι.

Ξεκαρδίζεται, γελᾷ
τὸ τρελλὸ παιδάκι.
Τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ.
Τί ἀγκάθια, τί πολλὰ,
᾿ς τὸ μικρὸ χεράκι!
Ἄχ, κακὸ τριαντάφυλλο!
Ἄχ, τριανταφυλλάκι!

A. Βλάχου.

Ἡ πατρικὴ οἰκία.

Ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου, ἐκεῖ ὅπου τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ κελαρύζει καὶ περιστρέφει τὴν πτέρυγα τοῦ μύλου, ἐκεῖ ἐν μέσῳ εὐωδῶν ἀνθέων ἵσταται μικρὰ καλύβη. Εἶναι ἡ πατρικὴ μου οἰκία.

Ἐκεῖ κτυποῦσι δύο καρδίαι δι' ἐμέ, πλήρεις ἀγάπης καὶ στοργῆς· ἡ τοῦ πατρὸς καὶ ἡ τῆς μητρός· αὗται εἶναι αἱ δύο τρυφεραὶ καρδίαι.

Ἐκεῖ κεῖται ἀκόμη ἡ κοιτίς μου, ἐκεῖ ἔμαθον τὴν πρώτην προσευχὴν μου, ἐκεῖ παιγνίδια καὶ εὐθυμία ἤρχοντο καὶ με εὕρισκον καθ' ἡμέραν.

Λοιπὸν δὲν τὴν ἀλλάσσω ἐγὼ οὐδὲ με τὸ ὠραιότατον μέγαρον, τὸ στερεόν, ὡς πέτρα, τὸ ὑψηλόν, ὡς λεύκη· δὲν ἀλλάσσω τὴν ἀγαπητὴν μου καλύβην· διότι μόνον μία ὑπάρχει πατρικὴ οἰκία.

Ἡ ἡχώ

Παιδίον τι, ὀνομαζόμενον Ἀλκιβιάδης, ἦτο μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ ἀφῆκε τὴν μητέρα του καθήμενὴν ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, καὶ αὐτὸς ἦλθε μόνος ὀλίγον μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ἐφώναζε παίζων· ὥπ! Καὶ εὐθὺς ἤκουσεν ἐκ τοῦ πλησίον δάσους φωνήν· ὥπ! — Τίς εἶ; ἐφώναξε θαυμάζων ὁ Ἀλκιβιάδης. — Τίς εἶ; ἤκουσε πάραυτα ἐκ τοῦ δάσους. — Εἶσαι μωρός! φωνάζει ὁ Ἀλκιβιάδης. — Εἶσαι μωρός ἀντακούει ἐκ τοῦ δάσους.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ὠργίσθη, νομίζων ὅτι ἐν τῷ δάσει ἦτο κεκρυμμένος παῖς τις καὶ ἐπεριγέλα αὐτόν, καὶ ἀπέτεινε πρὸς αὐτόν λόγους ὕβριστικούς. Ἀλλ' ἐκ τοῦ δάσους ἀντήχουν πάντοτε πιστῶς οἱ αὐτοὶ λόγοι. Τότε ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἀνεζήτει τὸν πονηρὸν παῖδα, ἀλλὰ δὲν εὔρε κανένα.

Ἦλθε λοιπὸν πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ παρεπονεῖτο, ὅτι παιδίον κακὸν ἐν τῷ δάσει κεκρυμμένον τῷ ἔλεγεν ὕβριστικούς λόγους. Ἡ δὲ μήτηρ εἶχεν ἀκούσει καὶ ἐννοήσει τὸ συμβάν, καὶ ἀπεκρίθη· «Ἐν ᾧ θέλεις νὰ κατηγορήσῃς ἄλλον, κατηγορεῖς τὸν ἑαυτόν σου. Οὐδεὶς παῖς κρύπτεται ἐν τῷ δάσει, ἀλλ' ἤκουες τὴν ἡχώ τῶν ἰδίων σου λόγων. Ἄν σὺ ἐξέφερεις λόγους καλοὺς καὶ γλυκεῖς, θὰ ἤκουες ὡσαύτως καλοὺς καὶ γλυκεῖς λόγους.

Ὁ ἀγαθὸς δαίμων.

Παιδίον τι ἴστατο ἔξωθεν κήπου πλησίον τοῦ φράκτου, καὶ ἔρριπτε βλέμματα ἐπιθυμητικὰ πρὸς τὰ ἐνδοθεν ὠραῖα κεράσια· ἔπειτα ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτὰ καὶ προσεπάθει νὰ τὰ φθάσῃ.

Αἶφνης ἀποσύρει τὴν χεῖρά του, ἐκβάλλει κραυγὴν πόνου καὶ φεύγει δρομαίως ἐκεῖθεν.

Τί ἔπαθε τάχα;—Μέλισσά τις ἐκάθητο ἐπὶ τινος κερασίου καὶ ἐκέντησε τὴν χεῖρά του, καὶ ἠσθάνετο δριμεῖς πόνους.

Τὸ κακοποιὸν ζώφιον!—Ὅχι, τέκνα μου, δὲν ἦτο κακοποιὸν ζώφιον· ἦτο ὁ ἀγαθοποιὸς δαίμων τοῦ παιδίου ἐκείνου, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸ ἀπὸ βαρείας ἁμαρτίας. Ἄν ἡ μέλισσα δὲν ἐκέντα αὐτό, θὰ ἐγίνετο κλέπτῃς.

Ὁ παράσιτος ὄφις.

Παιδίον τι τετραετὲς περίπου ἐκάθητο εἰς τὸ πρόθυρον τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας των καὶ ἔτρωγεν. Ἡ μήτηρ εἶχε θέσει ἔμπροσθέν του πινάκιον μὲ γάλα καὶ ἐντὸς τοῦ γάλακτος ψωμίον.

Ἐν ᾧ ὁ μικρὸς Ἡρακλῆς ἐπιμελῶς ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ ἔργον του, ἰδοὺ μέγας ὄφις, ἔχων κίτρινα στίγματα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἀνορθώνει τὸν μακρὸν λαιμόν του, καὶ χώνει τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ πινάκιον, καὶ ἤρχισε νὰ πίνη γάλα.

Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐφθόνησε διὰ τοῦτο· μόνον τῷ ἐφάνη ὀλίγον τι ἀνάγωγος ὁ ὁμοτράπεζός του, ὅτι μόνον γάλα ἔπινε καὶ δὲν ἔτρωγε καὶ ψωμίον· διότι ἡ μήτηρ του συνείθιζε πάντοτε νὰ τοῦ λέγῃ, ὅτι πρέπει νὰ τρώγῃ καὶ ψωμίον μὲ τὸ προσφάγιον.

Τοῦτο ἐπεθύμει ὁ Ἡρακλῆς νὰ κάμνῃ καὶ ὁ ὄφις, καὶ πολλάκις τὸν ἐπέπληξε καὶ ἐνουθέτησεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤκουεν, ἤτοιμάζετο νὰ τὸν διδάξῃ ἐντονώτερον τὴν ἐθιμοταξίαν· καὶ ἡ μήτηρ ἐπῆλθεν ἀκριβῶς, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς κατέφερε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ κοχλιάριόν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄφεως, λέγων· «Χωριάτη, τρώγε καὶ ψωμί.»

Ἀρνίον καὶ παῖς.

Παῖς. Ἀρνίον, τί φωνάζεις τόσον θρηνωδῶς;

Ἀρ. Ἡ ἀγαπητή μου μήτηρ λείπει.

Π. Φοβεῖσαι μή σε βλάβῃ τις εἰς τὴν ἀπουσίαν της;

Ἀρ. Φοβοῦμαι; — δὲν ἤξεύρω τί σημαίνει τοῦτο.

Ὅχι· μόνον θέλω νὰ εἶμαι πλησίον τῆς μητρός μου.

Καὶ καθὼς ἤκουσεν ἡ μήτηρ τοὺς βλυχθμοὺς τοῦ ἀρνίου, ἔδραμεν εὐθὺς ἐκ τοῦ κήπου ἔξω, καὶ τὸ ἐκάλεσε μὲ γλυκεῖαν φωνήν. Ἦκουσε τὸ ἀρνίον καὶ τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του.

Ἡ κουρὰ τοῦ προβάτου.

Πρόβατόν τι ἐκουρεύετο κατὰ πρώτην φοράν τὸ ἔαρ, καὶ ἴστατο ἡσυχον καὶ ἀτάραχον. Ἀφοῦ δὲ ἐκουρεύθη, ἤρχισε νὰ τρέμῃ, διότι ἐκρύονε. Τότε τὸ εἶδεν ὁ ἀγαπητὸς Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ ἔστειλε θερμὸν ἥλιον καὶ γλυκὺν ἀέρα. Καὶ τὸ πρόβατον ἐθερμάνθη καὶ ἔγεινε πάλιν εὐθυμον.

Ἡ κυρία τοῦ προβάτου εἶχε μικρὸν παιδίον. Τοῦτο καθ' ὅλον τὸ θέρος ἔπαιζε καὶ ἦτο εὖθυμον. Ἀλλ' ἔπειτα ἦλθεν ὁ χειμῶν, καὶ τὸ παιδίον ἔχασε τὴν εὖθυμίαν του, διότι ἐκρύονεν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ ἐπλεξεν ἐκ τῶν μαλλίων τοῦ προβάτου θερμὸν χιτῶνιον καὶ ζευγὸς θερμῶν περικνημίδων. Καὶ ἐφόρεσεν αὐτὰ τὸ παιδίον καὶ ἐθερμάνθη. Τότε ἔγεινε πάλιν εὖθυμον, καὶ ἠὐχαρίσκει τὸν ἀγαπητὸν Θεόν, ὅστις τοῖς ἐχάρισε τὸ πρόβατον, τὸ ὅποιον δίδει τόσον θερμὸν καὶ μαλακὸν μαλλίον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ πῶς ἐπέρασε τὸ πρόβατον τὸν χειμῶνα, ἀφοῦ τοῦ ἐκούρευσαν τὰ μαλλία; Πάλιν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐφρόντισεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐφύτρωσαν ἐπὶ τοῦ δέρματός του νέα μαλλία.

Αἶξ.

Αἴνιγμα.

Πόσον εἶμαι ἰδιοφυής! Εἶμαι γυνή καὶ ὅμως ἔχω γένειον! εἶμαι νέα, καὶ ὅμως ἔχω πολὺς τρίχας! Ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου ὀλίγον πρᾶγμα εὕρσκεται, ἀλλ'

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου πολὺ περισσότερον. Καὶ ἂν μὲ καταστήσης κηπουρόν, δὲν θὰ εὕρῃς ἐν τῷ κήπῳ λάχανον. Λοιπόν, παιδίον, εἰπέ, πῶς ὀνομάζομαι;

Ἡ φρονίμη περιστέρα.

Περисτέρα τις διψαλέα ἤθελε νὰ πῇ ἐκ τινος ἀγγείου. Ἀλλὰ τὸ ἀγγεῖον δὲν ἦτο μέχρι τοῦ χείλους πλήρες, καὶ ἡ περιστέρα δὲν ἔφθανε· διότι τὸ ῥάμφος τῆς δὲν εἶναι πολὺ μακρόν. Καὶ πρῶτον μὲν ἔκρουε τοὺς τοίχους τοῦ ἀγγείου διὰ τοῦ ῥάμφους, ἵνα θραύσῃ αὐτό· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ἐπειτα προσεπάθησε νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἀγγεῖον· ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἱκανὰς δυνάμεις. Τί νὰ κάμῃ λοιπόν; ἐσκέφθη, καὶ τέλος τῆς ἐπῆλθεν ἰδέα τις ἐπιτυχῆς. Συνέλεξε λιθάρια, καὶ ἔρριψεν αὐτὰ διὰ τοῦ ῥάμφους εἰς τὸ ἀγγεῖον. Οὕτως ὑψώθη τὸ ὕδωρ βαθμηδὸν μέχρι τοῦ χείλους, καὶ ἡ περιστέρα ἔπλε καὶ ἔσθυσε τὴν δίψαν τῆς.

Κύων καὶ ἀκανθόχοιρος (ἐχῖνος).

Κ. Ἀκανθόχοιρε, ἀκούεις; τώρα σὲ ἐπίασα.

Ἀκ. Κύον, ἀκούεις; ὀλίγον σὲ φοβοῦμαι.

Κ. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, πῶς θὰ ὑπερασπισθῇς;

Ἄκ. Τοῦτο θὰ σὲ διδάξωσιν αἱ ἀκανθαί μου. Καὶ ἄλλος τις ἤδη μὲ ἔπιασε τροχερῶς, ἀλλ' ἀπῆλθε καθημαγμένος, ἐγὼ δὲ ἀβλαβής.

Ὁ θρασὺς κύων ἤρπασε τὸν ἀκανθόχοιρον ἀλογίστως. «Ὁχ! τί ἀκανθῶδες δέρμα ἔχεις! Καὶ φίλος ἂν θέλῃ νὰ σὲ ψήχῃ!, καὶ ἐχθρὸς ἂν θέλῃ νὰ σὲ προσβάλλῃ, ἐπίσης ἀνταμείβονται ἀμφοτέρω, ἐμπήγονται αἱ ἀκανθαὶ μέχρι τοῦ αἵματος». Ὁ κύων διέστρεψε τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ πόνου. «Ὑπαγε, ἀκανθόχοιρε, δὲν εὐχαριστοῦμαι νὰ παίζω μετὰ σοῦ».

Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Κόραξ τις ἵστατο ἐπὶ δένδρου, καὶ ἐκράτει εἰς τὸ ράμφος του βῶλον τυροῦ. Πάραυτα ὠσφράνθη αὐτὸν ἡ ἀλώπηξ, καὶ ἤλθεν ὑπὸ τὸ δένδρον καὶ λέγει· «Χαῖρε, φίλε κόραξ· ἐδῶ διατρίβεις; ἐδῶ λοιπὸν ἐμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ τὴν θελκτικὴν μορφήν σου; Συγχώρησόν μοι τὴν ἡδονὴν νὰ σὲ βλέπω. ὦ βέβαια, τοῦ φασιανοῦ τὸ χρῶμα ἀμαυροῦται ἐνώπιον τοῦ ἰδικοῦ σου! Ἄν καὶ ἡ φωνή σου εἶναι ἐπίσης ὠραία, δὲν ἠξεύρω ποῖον πτηνὸν εἶναι ἄξιον νὰ βασιλεύῃ τῶν ἄλλων παρὰ σέ».

Τὸν κόρακα ἠπάτησεν ὁ κολαχικὸς ἔπαινος τῆς πανούργου ἀλώπεκος, καὶ χαρὰ ὑπερηφανίας τὸν κατέλαβε. «Πρέπει, λέγει καθ' ἑαυτὸν, νὰ ἀκούσῃ καὶ τὴν μελωδικὴν φωνήν μου». καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα, ἵνα κρώξῃ, καὶ ὁ τυρὸς εὐθὺς πίπτει ἐκ τοῦ ράμφους του εἰς τὸ στόμα τῆς ἀλώπεκος.

Τότε λέγει πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα ἡ ἀλώπηξ· «Πάγ-

Ἡδεύῃ διὰ τῆς χειρὸς.

ὁμιλοῦντο Κεντρικῇ Βιβλιοθηκῇ Ἑβραϊσμοῦ

καλέ μου κόραξ, δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ κόλαξ ζῇ ἀπὸ τῆς
κουφονοίας τῶν ἄλλων; Ἴδου ἐγὼ σοὶ τὸ ἀπέδειξα.
Τοιαύτη διδασκαλία δὲν ἀξίζει δέκα τυροὺς τοιούτους;

Παῖς καὶ ψυχή.¹

Π. Πεταλοῦδά μου, μικρόν πλάσμα, εἶπέ μου, πό-
θεν ζῆς, ἀφοῦ πάντοτε μετεωρίζεσαι εἰς τὸν ἀέρα;

Ψ. Ὅσμη ἀνθέων, φῶς ἡλίου, ταῦτα εἶναι ἡ τροφή
μου.

Ὁ παῖς ἤθελε νὰ πιάσῃ τὴν ψυχὴν· αὕτη δὲ παρε-
κάλει αὐτὸν τρέμουσα· « Ἀγαπητὸν παιδίον, ἄφες με
νὰ παίζω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· διότι πρὶν παρέλθῃ
ἡ ἑσπέρα, θὰ κῆμαι ἤδη ψυχρὰ καὶ νεκρά. »

Αἱ δύο ψυχαί.

Ἦσάν ποτε δύο ψυχαὶ ἀδελφαί, ἡ μία λευκὴ καὶ
ἡ ἄλλη ἐρυθρά, καὶ ἔπαιζον εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ

¹ Πεταλοῦδα.

ἐπήδων ἀπὸ ἀνθους εἰς ἄνθος, καὶ δὲν ἐκουράζοντο· τόσον τὰς ἔτερπεν ὁ εὐεργετικὸς ἥλιος. Τότε διὰ μιᾶς ἐσυννέφησεν ὁ οὐρανός, καὶ ἦλθε βροχὴ καὶ τὰς ἔβρεχε. Καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἵνα προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς βροχῆς· ἀλλ' ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη καὶ δὲν εὕρισκον τὸ κλειδίον. Ἰσταντο λοιπὸν ἔξωθεν καὶ ἐβρέχοντο. Ἐπειτα ἐπέταξαν πρὸς τὸ ρόδον καὶ εἶπον· « Ἀγαπητὸν ρόδον, ἀνοιξον ὀλίγον τὸ ἄνθος σου, ἵνα εἰσέλθωμεν καὶ στεγασθῶμεν· διότι βρεχόμεθα. » Τὸ ρόδον ἀπεκρίθη· « Μόνον τὴν ἐρυθρὰν θὰ παραδεχθῶ, διότι ἔχει τὸ χρῶμά μου, τὴν δὲ λευκὴν δὲν παραδέχομαι. » Ἀλλ' ἡ ἐρυθρὰ ἀπεκρίθη· « Ἀφοῦ δὲν παραδέχεσαι καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, προτιμῶ καὶ ἐγὼ νὰ βρέχωμαι ἔξω μετ' αὐτῆς, παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω μόνην. »

Ἐβρεχε δὲ πάντοτε ῥαγδαιότερον. Καὶ αἱ ψυχαὶ ἐπέταξαν καὶ ἦλθαν πρὸς τὸ κρίνον. « Ἀγαπητὸν κρίνον, εἶπον, ἀνοιξον ὀλίγον τὸ ἄνθος σου, ἵνα εἰσέλθωμεν καὶ στεγασθῶμεν, διότι βρεχόμεθα. » Τὸ κρίνον ἀπεκρίθη· « Μόνον τὴν λευκὴν θὰ παραδεχθῶ, διότι ἔχει τὸ χρῶμά μου, τὴν δὲ ἐρυθρὰν δὲν παραδέχομαι. » Ἀλλ' ἡ λευκὴ ἀπεκρίθη· « Ἀφοῦ δὲν παραδέχεσαι καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, προτιμῶ καὶ ἐγὼ νὰ βρέχωμαι ἔξω μετ' αὐτῆς, παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω μόνην. » Καὶ ἐπέταξαν ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀλλ' ὁ ἥλιος ἤκουσεν ὀπισθεν τῶν νεφῶν, πόσον ἡγαπημέναι ἀδελφαὶ ἦσαν αἱ δύο ἐκεῖναι ψυχαί, καὶ τὰς ἠλέησε. Καὶ ἠπλώσε τὰς χεῖράς του, καὶ διεσκόρπισε τὰ νέφη, καὶ ἀπεδίωξε τὴν βροχὴν, καὶ ἔφεγγε πάλιν καὶ ἐθέρμαινε. Καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐσέγνωσε τὰ πτερὰ τῶν ψυχῶν καὶ ἐθέρμανεν αὐτάς. Τότε πάλιν ἐχόρευον αἱ ψυχαί, ὡς καὶ πρότερον, καὶ ἔπαιζον μέχρις

ἐσπέρας. Ἐπειτα ἐπέταξαν ὁμοῦ καὶ ἦλθον εἰς τὴν αἰχίαν καὶ ἐκαμύθησαν.

Ἀγροτικὸς βίος.

Ω πολῖται, ἂν ζητῆτε χαρὰν καὶ εὐθυμίαν, ἐξέλθετε καὶ κατοικήσατε εἰς τοὺς ἀγρούς. Βλέπετε, πᾶσαν οἰκίαν στολίζει πέριξ ἡ χλόη κήπου, δάσους, πεδιάδος. Οὐδεὶς πλούσιος μᾶς ἀποφράττει δι' οἰκοδομῆς τὸν ἥλιον, καὶ τὴν νύκτα θεωροῦμεν πάντα τὰ ἄστρα καὶ ἀπὸ τῆς κλίνης μας. Βλέπομεν ἐναργῶς, πῶς ὁ Θεὸς ἐκ χειρῶν εὐεργετικῶν σπείρει ἐφ' ἡμᾶς τὴν εὐλογίαν του, πῶς ἥλιος καὶ βροχὴ ἀνανεάζουσι τοὺς ἀγρούς. Ἡμεῖς χαίρομεν τὰ ἀνθοῦντα δένδρα τῶν κήπων, ἡμεῖς χαίρομεν τὴν κύμανσιν τῶν πρασίνων ἀγρῶν, εἰς ἡμᾶς ἄδουσιν αἱ ἀηδόνες καὶ οἱ κόσσυφοι καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ δωρεάν. Ἡ σύντονος ἐργασία ἀρτύει τοῦ γεωργοῦ τὴν τροφήν, καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ εὐθυμία ἀνακουφίζουν τοὺς κόπους ἐν πάγῳ καὶ καύματι. ὦ πολῖται! θελετε νὰ γνωρίσητε ἀληθινὴν ἡδονήν; δράμετε ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς.

Οἱ στάχυες.

Χωρικός τις ὑπῆγε μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του Δημητρίου εἰς τὸν ἀγρόν, ἵνα ἴδῃ, ἂν ὁ σῖτος ὠρίμασε.

«Πάτερ», ἠρώτησε τὸ παιδίον, «διατί τινὲς μὲν στάχυες κύπτουσι τόσον πρὸς τὴν γῆν, ἄλλοι δὲ ἔχουσι τὴν κεφαλὴν ἀνωρθωμένην; Οὗτοι θὰ ἦναι βέλαια εὐγενεῖς, ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες κύπτουσι, θὰ ἦναι πρόστυχοι».

Ὁ πατὴρ ἐκοψέ τινας στάχους καὶ εἶπεν· «Ἴδὲ τοῦτον τὸν στάχυν, ὅστις τόσον ταπεινῶς ἐκυπτε πρὸς

τὴν γῆν· εἶναι πλήρης παχέων κόκκων· οὗτος δέ, ὅστις ὑπερηφάνως ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν του, εἶναι κενὸς καὶ ἄχρηστος».

Ὁ σταχυολόγος.

Ἐλθετε, παιδιά, ἔξω εἰς τὸν θερισμόν. Τὰ δρέπανα στίλβουσι, καὶ οἱ στάχυες πίπτουσιν. Ὁ Θεὸς καταπέμπει εὐλογίαν. Πόσον τερπνῶς ἴστανται περίξ αἱ θημωνιαί! Ἡ ἄμαξα στενάζει ὑπὸ τοῦ βάρους, κομίζουσα αὐτὰς εἰς τὸ ἀλώνιον· φαιδρὰ ἄσματα ἀντηχοῦσι πανταχοῦ.

Εἶναι ὀρθρος βαθύς, καὶ ἡ πτωχὴ Ἐρατώ, ἡ μήτηρ ἑπτὰ ὀρφανῶν, παραλαμβάνει δύο θυγάτρια, καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀγροὺς μὲ σκοτεινὸν πρόσωπον, ὥς τὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, καὶ συλλέγει ἐπιπόνως τοὺς καταλειπομένους στάχους ὀπισθεν τῶν θεριστῶν, ἵνα θρέψῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν οἰκογένειάν της.

Ἄλλ' ἡ αὐγὴ προβαίνει καὶ διαλύει βαθμηδὸν τὰ σκόπη, καὶ τέλος ἀναφαίνεται ἡ ἥλιος, καὶ λαμπρύνει καὶ φαιδρύνει τὰ πάντα καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τῆς τεθλιμμένης χήρας· καὶ αὕτη εὐσεβῶς ἀνυψοῖ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προσεύχεται·

«Ὁ κυβερνῶν τὸ πᾶν τόσον καλῶς,
Ὁ ἐνδύων τὸν ἥλιον χιτῶνα φωτεινόν,
Ὁ στολίζων τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ,
Ὁ νέμων τὰ θηρία τοῦ δάσους,
Σὺ, Πάτερ! οὐδ' ἐμέ θὰ ἐγκαταλίπῃς ποτέ.»

Ὁ διορθωτὴς τοῦ κόσμου.

Χωρικός τις ἦτο ἐξηπλωμένος ὑπὸ τὴν σκιὰν δρυός, καὶ ἐκεῖθεν ἐθεώρει κολοκυνθίαν, ἣτις ὀλίγον μακρὰν ἦτο ἐξηπλωμένη κατὰ γῆς, καὶ εἶχε μεγάλας κολο-

κύνθας. Τότε ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπε· «Τοῦτο τὸ πρᾶγμα μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν μοὶ ἀρέσκει, ἡ μικρὰ καὶ ταπεινὴ ἐκείνη κολοκυνθία νὰ ἔχῃ τόσον μεγάλους καὶ ὑπερφάνους καρπούς, ἐν ᾧ ἡ πελωρία αὕτη δρυς ἔχει τόσον μικρὰ καὶ ἐλεεινὰ βαλάνια. Ἄν ἐγὼ ἤμην ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, θὰ ἔλαμπεν ἡ δρυς αὕτη ἀπὸ μεγάλας χρυσοκιτρίνους κολοκύνθας. Τί μεγαλοπρεπὲς θέαμα θὰ ἦτο!»

Μόλις εἶπε ταῦτα, καὶ ἔπεσεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐν βαλάνιον ἀπὸ τῆς δρυὸς καὶ ἐκτύπησεν αὐτόν εἰς τὴν ῥίνα τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἔρρεεν αἷμα. «Ὁχ! ὄχ! ἐφώναξε τότε ὁ διορθωτὴς τοῦ κόσμου· πολὺ εὐθηνὰ ἐπλήρωσα τόσον πολῦτιμον μάθημα. Ἄν τὸ βαλάνιον τοῦτο ἦτο κολοκύνθη, θὰ ἐκοπανίζετο ἡ ἡμύτη μου ὡς σκόρδον».

Τὸ φιλεργον ρυάκιον.

Παῖς. Ποῦ τρέχεις, ἀργυροῦν ρυάκιον, διὰ μέσου τῆς πρασίνης πεδιάδος; Μείνε ἐδῶ ὀλίγον καὶ παίξε μετ' ἐμοῦ· διότι πολὺ σὲ ἀγαπῶ.

Ρ. Δὲν ἐμπορῶ νὰ μένω· δὲν ἔχω καιρόν· ἔχω πολλὰ ἔργα νὰ κάμω· Χρεωστῶ σήμερον νὰ ὑπάγω πολὺ μακρὰν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν μύλον, ἵνα κινῶ τὴν πτέρυγάν του. Ἐπειτα πρέπει νὰ ποτίσω τὰ τρυφερά ἄνθη τῆς πεδιάδος πάντα, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐπειτα μὲ περιμένουν τὰ ἀρνία ἐκεῖ κάτω καὶ φωνάζουν βραχνὰ ἀπὸ τὴν δίψαν, πότε θὰ ὑπάγω νὰ τὰ ποτίσω. Ἐπειτα πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πλύστραν καὶ νὰ βρέξω καὶ νὰ λευκάνω τὰ ροῦχα. Βλέπεις, καλὸν παιδίον, ὅτι ἔχω ἱκανὴν ἐργασίαν σήμερον καὶ οὐδεμίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως. Λοιπὸν ὑγίαινε.

Μέγα μυστήριον

Παῖς τις ἴσταται παρὰ τὸ ποτάμιον, καὶ παρατηρεῖ τὰ κυμάτια. Ἐκεῖνα ῥοθοῦσι καὶ ψιθυρίζουσιν. Ὁ παῖς λέγει, « ἄς ἀκροασθῶ, τί τάχα λέγουσι τὰ κύματα », καὶ κύπτει πρὸς τὸ ποτάμιον καὶ ἀκροᾶται. Καὶ ἰδοὺ ἔρχεται κυμάτιόν τι ῥοθοῦν καὶ ψιθυρίζον. — Τί τοῦ εἶπε τάχα; τί ἤκουσε; — Φαίνεται, ὅτι δὲν ἐννόησε καλῶς, καὶ κύπτει ἔτι βαθύτερον, ἵνα ἀκούσῃ καλλίτερον. — Ὅχ, ὅχ, ὅχ!

Τί εὐχάριστον λουτρὸν
μὲ τὰ ῥοῦχα 'ς τὸ νερόν!

Τύχῃ ἀγαθῇ ἦτο τὸ ποτάμιον ἀβαθές. Ταχέως ἐπὶ δὴσεν ἔξω ὁ παῖς, καὶ εἶχε γένει τόσον ὥραϊος, ὅσον ὁ ποντικός, ὅταν ἐκβάλλεται ἀπὸ τὸ πιθάριον τοῦ ἐλαιίου. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησα, τί τοῦ εἶπε τὸ ποτάμιον, μοὶ ἀπεκρίθη μετὰ τινα δισταγμόν· « Πρέπει ὅμως νὰ μὴ τὸ κοινολογήσῃς εἰς κανένα ἄλλον μέγα μυστήριον εἶναι τοῦτο, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπε τὸ ποτάμιον· μοὶ εἶπεν — ἤξεύρεις τί;

« Φεῦγ' ἀπὸ τὸν ποταμό,
μὴ βραχῆς ὡς τὸν λαιμό. »

Ὁ Μαργίτης.

Τὸν Μαργίτην ἔστειλεν ἡ μήτηρ του ἐκ τοῦ χωρίου εἰς τὴν πόλιν, ἵνα πωλήσῃ τυρίον καὶ ὄρνιθας. Καθ' ὁδὸν ἀπῆντησε ρυάκιόν τι ἀβαθές· καὶ ἀντ' νὰ πέλθῃ εἰς αὐτὸ καὶ περάσῃ, ἐκάθισε παρὰ τὴν ὄχθην αὐτοῦ, καὶ περιέμενε νὰ παύσῃ ἡ ῥοή. Περιέμενε λοιπὸν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ τὸ ρυάκιον ἔρρεεν κόμῃ. Τότε ἐσηκώθη καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν μητέρα του θυμωμένος.

— Τί ἔπαθες, Μαργίτα; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ, πῶς ἔρ-
χεσαι τόσον ἀργά;

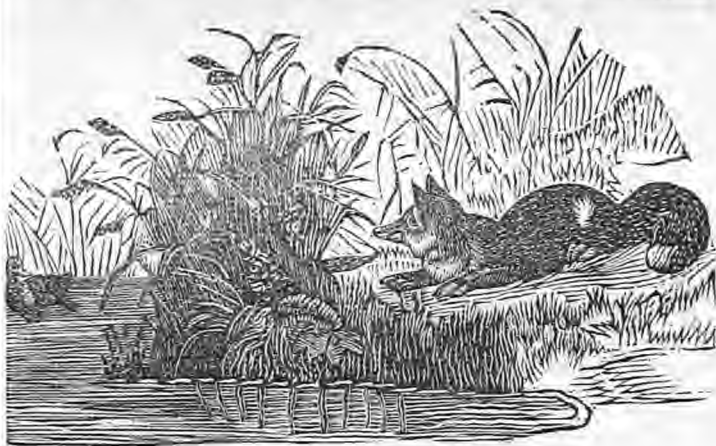
Ὁ ποταμός, μάμμα, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ποταμός
δὲν μὲ ἄφινε νὰ περάσω. Ἐπερίμενα ἕως τώρα, ἐλ-
πίζων ὅτι θὰ τελειώσῃ τέλος πάντων· ἀλλ' ἐκεῖνος
ῥέει ἀκόμῃ· τόσον μέγας εἶναι!

Κύκνος καὶ παῖς.

Κ. Καλὸν παιδίον, τί φοβεῖσαι καὶ δὲν πλησιάζεις;
Δὲν εἶμαι διόλου κακοποιός· βλέπεις πῶς κολυμβῶ
ἡσυχῶς καὶ ὁμαλῶς, ὥστε οὐδὲ μικρὸν κύμα γίνε-
ται. Θέλω κάτι τι νὰ σὲ ἐρωτήσω· ἔχεις νὰ μοὶ δώ-
σῃς τεμάχιον ἄρτου;

Ὁ παῖς ἐπλησίασε πρὸς τὴν λίμνην, καὶ ἔχαι-
θεωρῶν τὸν ὠραῖον κύκνον, πόσον λευκή, πόσον κα-
θαρά ἦτο ἡ πτέρωσίς του, πόσον ἐλαφρῶς ἐκολύμβη-
τῆδε κάκεισε. Πάραυτα ἔγεινεν ὁ κύκνος γνώριμα
του καὶ ἐλάμβανε τὸν ἄρτον ἐκ τῆς χειρός του.

Ἀλώπηξ καὶ νῆσσα.

Ἀλ. Κυρία νῆσσα, τί κολυμβᾷς ἐκεῖ εἰς τὴν λίμνην; Ἐλα ἐδῶ ἔξω εἰς τὴν ὄχθην· πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου θέλω νὰ σὲ ἐρωτήσω κατι τι.

Ν. Κυρία ἀλώπηξ, δὲν θὰ ἡξεύρω τίποτε νὰ σοὶ ἀποκριθῶ· σὺ εἶσαι, ὡς πρὸς ἐμέ, ἱκανῶς σοφή, καὶ δύνασαι νὰ λύης μόνη τὰς ἀπορίας σου· ὅθεν ἄς μένω ἐγὼ ὅσον εἶναι δυνατόν μακρὰν ἀπὸ σοῦ.

Ἡ κυρία ἀλώπηξ ἐπεθύμει νὰ εἶχεν ἓν ψητόν, ἵνα δειπνήσῃ· ἀλλ' ἡ νῆσσα τὸ ἐμάντευσεν, ἂν καὶ δὲν εἶχε σπουδάσει τὴν μαντικὴν τέχνην, καὶ ἔφευγε μακρὰν. Εἰς μάτην λοιπὸν περιέτρεχεν ἡ ἀλώπηξ τὴν λίμνην. Πόσον ἐπεθύμει σήμερον νὰ ἡξευρε νὰ κολυμβᾷ, καθὼς ἡ νῆσσα!

Ἰχθύδιον.

Κακόμοιρον κακόμοιρον ψαράκι! πρόσεχε μὴ χά-

1 Πάπια.

Δημόσιον Κρατικὸν Βιβλιοθηκὴν Πάρισι.

ψης τὸ ἀγκίστριον· γρήγορα θὰ χωθῇ εἰς τὸν λαιμόν σου, θὰ σοῦ σχίσῃ τὰ βράγχια, καὶ θὰ σοῦ φέρῃ πόνους. Δὲν βλέπεις ἐκεῖ καθήμενον τὸν παῖδα καὶ κρατοῦντα μακρὰν καλὰμην καὶ δεδεμένην εἰς τὸ ἄκρον τὴν ὀρμιάν; Φύγε, φαράκι, νὰ σωθῇς.

Τὸ ἰχθύδιον ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἱκανῶς φρόνιμον. Ἐβλεπε μόνον πρὸς τὸ λιπαρὸν φαγητόν· δὲν ᾔσχευεν ὅτι ἦτο δόλωμα.

Ὅθεν ὥρμησε πρὸς τὸ δόλωμα, καὶ ἔχαψε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἀγκίστρον.

Λοιπὸν ἀσπαίρεις τώρα, ἀνόητον φαράκι.

Ὁ περίεργος πίθηκος.

Ἀνὴρ τις ἔλαβε τὴν ἀξίνην του, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ δάσος, ἵνα κόψῃ ξύλα. Ἐσχιζε λοιπὸν κορμὸν τινα δένδρου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδίψησε, καὶ ἀφῆκε τὴν ἀ-

ξίνην ἐμπεπηγμένην εἰς τὸ σχῆμα τοῦ ξύλου, καὶ ὑ-
πῆγε νὰ πῖν ὕδωρ.

Ἐθεώρει δὲ αὐτὸν πίθηκός τις ἐργαζόμενον ἀπὸ
τινος δένδρου. Καὶ καθὼς εἶδε τὸν ξυλοκόπον, ὅτι ἀ-
πῆλθε, κατέβη ἀπὸ τοῦ δένδρου, καὶ ἦλθε καὶ ἐκά-
θισεν ἐπὶ τοῦ σχιζομένου ξύλου, καὶ προσεπάθει νὰ
ἐκβάλῃ τὴν ἀξίνην, ἵνα μιμηθῇ τὸν ξυλοκόπον.

Καὶ τῷ ὄντι κατάρθωσε τοῦτο. Ἀλλ' ἡ μακρὰ οὐρά
του εἶχεν ἐμπέσει κατὰ τύχην εἰς τὸ σχῆμα· καὶ
καθὼς ἐξέβαλε τὴν ἀξίνην, ἐσφίγγθη ἡ οὐρά του
ἐντὸς τοῦ ἐντὸς τοῦ σχίσματος. Τότε ἤρχισε νὰ φω-
νάζῃ δυνατὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Καὶ ὁ ξυλοκόπος ἔ-
δραμε καὶ συνέλαβεν αὐτόν. Οὕτω λοιπὸν ὁ πίθηκος
διὰ τὴν περιεργίαν του ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν του.

Ὁ πίθηκος καὶ ὁ φιλόργυρος.

Φιλόργυρός τις ἔτρεφε πίθηκον. Τί παράδοξον πρᾶγμα! φιλόργυρος νὰ δαπανᾷ εἰς πίθηκον! Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος Ἄρπαγος εἶχε τοὺς λόγους του. Συναναστροφή ἀνθρώπων ἀπαιτεῖ καὶ χρημάτων δαπάνην· ἔπειτα οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι πολλάκις τὰ ξένα, ὁ δὲ πίθηκος εἶναι φιλοδίκαιος. Ἐχει δὲ ἀκόμη καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν· ὁ κύριος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ μηδὲν· δύναται ἀφόβως ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ ἀριθμῇ καὶ νὰ λογαριάζῃ· οὐδεὶς μανθάνει οὐδέν, οὐδεὶς τὸν ἐνοχλεῖ. Ἐν συντόμῳ ἡ συναναστροφή τοῦ Ἀρπάγου ἦτο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Κυριακὴν τινα πρῶτῃ, ἐν ᾧ ὁ Ἄρπαγος ἐπεθεώρει τὸ θησαυροφυλάκιόν του, ἐκάλουν οἱ κώδωνες αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἦθελε δὲ νὰ ἦναι πάντοτε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος ἀκροατὴς τῆς ἱερουργίας· διότι ἤλπιζεν, ὅτι διὰ προσευχῶν καὶ νηστειῶν θὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ περισσότερα χρήματα. Λοιπὸν ἐσηκώθη κατεπειγόντως, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐλησμόνησε δὲ νὰ κλειδῶσῃ τὸ θησαυροφυλάκιόν του, ὅπου ὁ πίθηκος καθ' ἡμέραν ἔβλεπεν αὐτὸν εἰς τὸ χρυσίον βυθισμένον.

Ὁ πίθηκος βλέπει τὰ χρυσᾶ κερμάτια στίλβοντα, καὶ στενοχωρούμενος ἐν τῇ μοναξίᾳ, ἐπινόει εὐθὺς νόστιμόν τι παιγνίδιον· λαμβάνει ἐν κερμάτιον σκοπεύει τινὰ διαβάτην, ρίπτει αὐτὸ διὰ τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπιτυχάνει αὐτὸν κατὰ τὸν πῖλον. Ὁ διαβάτης δὲν προσεβλήθη διὰ τοῦτο, τούναντίον ἐφώναξεν· «Εὐχαριστῶ, φίλη μαίμου, δός μου καὶ ἄλλο.» Ὁ πίθηκος ἐπαναλαμβάνει τὸ παιγνίδιον, καὶ ρίπτει καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο. Ἀναρίθμητον πλῆθος συνάγεται

ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἀρπάγου· πανταχόθεν φωνάζουσι· «Κτύπα καὶ ἐμέ μαῖμου!» ἄλλος ἀρπάζει παρ' ἄλλου, ἄλλος ὠθεῖ ἄλλον, καὶ ἄλλοι παλαίουσιν.

Ἐν ᾧ ὁ πίθηκος ἔτι παρίστα τοῦτο τὸ κωμικὸν δράμα, ἔρχεται καὶ ὁ εὐσεβὴς Ἀρπαγὸς ἐκ τοῦ ναοῦ. «Τί συμβαίνει ἐνταῦθα; τί θέλει ὁ ὄχλος καὶ ὁ θόρυβος οὗτος;—Ποπῶ! τὸ χρυσίον μου διασκορπίζεται! Κατηραμένε ληστὰ, θὰ στραγγαλίσω τὸν λαιμόν σου!» «Μετρίασον τὴν ὀργήν σου, φίλε,» λέγει πρὸς αὐτὸν γέρων τις· «τὸ χρυσίον ὠφελεῖ τόσον σέ, ὅσον καὶ τὸν πίθηκον. Σὺ τὸ ἔκρυπτες, ἐκεῖνος τὸ ρίπτει ἔξω. Τίς τάχα εἶναι φρονιμώτερος τῶν δύο;»

Ἡ ἄρκτος.

Τί χοροδιδάσκαλος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς ἔρχεται; Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, ἀγαπητὴ ἄρκτος! τί τέχνας, τί παιγνίδια ἡξεύρεις! πόσον κομψῶς βαδίζεις ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν! Ἐν μόνον δὲν μοι ἀρέσκει, ἀρκτίδιον, τὸ ἄσμά σου· διότι μουγγρίζεις πολὺ θλιβερώς, ἐν ᾧ χορεύεις.

Ἡ ἄρκτος βέβαια δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελᾷ. Ἐδῶ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ κάμνῃ κινήματα καὶ πηδήματα κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ κυρίου της· πολὺ καλλίτερα ἤθελε νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ πηδᾷ, ἢ νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν φωλέαν της κατὰ τὴν διάθεσιν της. Ἐδῶ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ πεινᾷ ἡμίσειαν ἡμέραν· πολὺ καλλίτερα ἤθελε νὰ ἀναρριχᾷται εἰς τὰ δένδρα καὶ νὰ τρυγᾷ τὰ μελίσσια.

Σὺς.

Τέκνα μου, λέγει ἡ μάμμα, ἀκούετε καὶ ὑπακούετε εἰς τὰς συμβουλὰς μου. Πρέπει νὰ ἦσθε εὐσχήμονα καὶ εὐπροσήγορα, καὶ νὰ τηρῆτε καθαριότητα καὶ φιλοκαλίαν· νὰ μὴ κυλίεσθε εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ νὰ μὴ κατακλίνεσθε ἐντὸς τοῦ βορβόρου.

Καὶ οἱ γρύλλοι ἤκροῶντο μετὰ προσοχῆς, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ γένουν ἄξια τέκνα τῆς φιλοστόργου

μητρός των. Καὶ ὅτι ἔβλεπον ὅτι ἔκαμνεν ἐκείνη, τοῦτο ἐμάνθανον καὶ αὐτὰ ἐπιμελῶς, καὶ τὸ ἔκαμνον ἀπαράλλακτα, καθὼς καὶ ἐκείνη. Δὲν ἤθελον οὔτε καλλίτερα, οὔτε χειρότερα τῆς μητρός νὰ γένουν. Ἐκαστον ἐξ αὐτῶν ἔγεινε τέλειος χοῖρος.

Αἴσωπος καὶ ὁδοιπόρος.

Ἐπορεύετο ὁ Αἴσωπος ἀπὸ τινος πόλεως εἰς ἄλλην. Καθ' ὁδὸν ἀπῆντησεν ἄλλον ὁδοιπόρον, ἀγαπαυόμενον ἐπὶ τινος πέτρας. Οὗτος ἠρώτησε τὸν Αἴσωπον· «Πόσας ὥρας, φίλε, χρειάζομαι, ἵνα φθάσω εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔρχεσαι;» — «Βάδιζε», λέγει ὁ Αἴσωπος. — «Τὸ ἡξεύρω», λέγει ὁ ὁδοιπόρος, «ὅτι, ἵνα φθάσω ἐκεῖ, πρέπει νὰ βαδίζω· ἀλλ' ἔρωτῶ, εἰς πόσας ὥρας θὰ φθάσω». — «Καλῶς, βάδιζε λοιπόν», λέγει πάλιν ὁ Αἴσωπος. — «Βλέπω,» μουρμουρίζει ὁ ξένος, «ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι παράφρων»· καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπορεύετο. Ὁ δὲ Αἴσωπος τὸν ἐθεώρει· «Αἶ, φίλε», φωνάζει μετ' ὀλίγον, «ἀκουε, μετὰ δύο ὥρας θὰ ᾔσαι εἰς τὴν πόλιν». Ὁ ὁδοιπόρος ἐξεπλάγη· «Καὶ πῶς τώρα τὸ ἡξεύρεις;» τοῦ φωνάζει. — «Καὶ πῶς;» ἀποκρίνεται ὁ Αἴσωπος, «ἡδυνάμην νὰ τὸ ἡξεύρω πρότερον, πρὶν σὲ ἶδω πῶς βαδίζεις;»

Μῦς ὁροφίας καὶ μῦς ἀρουραῖος.

Ὁ ὁροφίας μῦς ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, καὶ ἐπεσκέφθη τὸν φίλον του τὸν ἀρουραῖον μῦν. Οὗτος ἐφιλοξένησεν αὐτόν, καὶ παρέθηκε δεῖπνον ἐκ βαλάνων, καρύων, ριζῶν καὶ τῶν τοιούτων. Τότε εἶπεν ὁ

ὀροφίας· «Πόσον δυστυχῆς εἶσαι; Τί κάθησαι ἐδῶ καὶ ζῆς ἐν τόσῃ πτωχείᾳ; Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κατοικίαν μου, καὶ θὰ ἴδῃς, πόσον πολυτελῆ φαγητὰ ἔχω νὰ σὲ φιλεύσω».

Ὁ ἀρουραῖος μὲς ἐπέισθη, καὶ ἐπορεύθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν. Ἀνέβησαν δὲ εἰς πλουσίαν οἰκίαν, ὅπου κατῴκει ὁ ὀροφίας μὲς, καὶ ἐχώθησαν ἀμφοτέρωτεροι εἰς τὸ ταμεῖον τῶν φαγητῶν. Ἐκεῖ ἦτον ἀφθονία ἄρτων καὶ τυρῶν καὶ βουτύρου, καὶ ταριχευτοῦ κρέατος. Τότε εἶπεν ὁ ὀροφίας πρὸς τὸν φίλον του· «Λοιπὸν τρῶγε καὶ εὐθύμει· τοιαῦτα φαγητὰ ἔχω ἐγὼ καθ' ἐκάστην ἐν ἀφθονίᾳ.

Αἰφνης κροτοῦσι τὰ κλεῖθρα τοῦ ταμείου, ἡ θύρα ἀνοίγεται, καὶ εἰσέρχεται ὁ ταμίας τῆς οἰκίας. Οἱ μύες τρομάζουσι καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ὁ μὲν ὀροφίας εὗρεν εὐθὺς τὴν τρώγλην του· ὁ δὲ ἀρουραῖος δὲν εἶχε ποῦ νὰ τραπῇ. Ἐχώθη λοιπὸν ὑπὸ σωρὸν κρομμύων, καὶ περιέμενε ἀγωνιῶν τὸν θάνατον.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ὁ ταμίας· καὶ ὁ ὀροφίας ἐξῆλθε τῆς τρώγλης του, προσεκάλεσε τὸν φίλον του, καὶ εἶπεν· «Ὁ κίνδυνος παρῆλθεν, ἃς εὐθυμήσωμεν πάλιν.» Ὁ δὲ φίλος του ἀπεκρίθη· «Σὺ ὀρθῶς σκέπτεσαι· διότι ἡξεύρεις εὐθὺς νὰ εὐρίσκης τὴν τρώγλην σου· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἡμιθανὴς ὑπὸ τοῦ φόβου. Ἀλλ' ἄλλο τι θὰ σοῦ εἶπω, καὶ τοῦτο θὰ γένη· μέινε σὺ αὐτοῦ ἐν τῇ τρυφῇ καὶ εὐημερίᾳ σου· ἐγὼ δὲ ἀρκοῦμαι εἰς λιτὰς βαλάνους καὶ ρίζας. Σὺ δὲν εἶσαι οὐδὲ στιγμὴν ἀσφαλὴς ἀπὸ τοῦ ταμείου· ἐγὼ δὲ εἶμαι ἀσφαλὴς καὶ ἐλεύθερος ἐν τῇ πενιχρᾷ μου τρώγλῃ».

Συνέλευσις μυῶν.

Οἱ μῦες ἑκαμάν ποτε γένικὴν συνέλευσιν, ἵνα συσχεφθῶσι, πῶς νὰ ἐκφεύγῃσι τὰς ἐνέδρας τῶν γαλῶν. Ἀλλ' ἡ σοφὴ γνώμη εἶναι πάντοτε σπανία, καὶ μάτην παρεκάλει ὁ Πρόεδρος τοὺς ἐπιφανεστάτους ῥήτορας τῶν μυῶν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ συμβουλεύσωσι.

Τέλος μὲς τις μόλις ἔφηβος τὴν ἡλικίαν ἀνέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐζήτησε τὸν λόγον καὶ εἶπεν· « Ἄνδρες ποντικοί, μακρὸν χρόνον ἤδη διανοοῦμαι, διατί αἱ γαλαῖ εἶναι τόσον ἐπικίνδυνοι εἰς ἡμᾶς. Δὲν εἶναι ἡ ταχύτης καὶ εὐκίνησις αὐτῶν τὸ αἷτιον· διότι ἂν ἡμεῖς ἐν καιρῷ ἡσθανόμεθα τὴν γαλῆν ἐπερχομένην, θὰ εἵχομεν ἱκανὴν ταχύτητα καὶ εὐστροφίαν, ὥστε νὰ χωθῶμεν εἰς τὰς τρώγλας μας, πρὶν μᾶς πιάσωσιν. Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ των ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὰ μαλακὰ πέλματά των, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἡξεύρουσιν ἐπιτηδεῖως νὰ κρύπτωσι τοὺς ἀνηλεεῖς ὀνυχὰς των, μέχρις οὗ μᾶς συλλάβωσι. Διότι ἀφοῦ ἡμεῖς δὲν αἰσθανόμεθα κρότον τῆς ἐπερχομένης γαλῆς, χορεύομεν καὶ πηδῶμεν ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἢ ἐντὸς τῶν ἀγγείων, ἐν ᾧ ἤδη ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς ἡμῶν συγγύπτει καὶ ἐτοιμάζεται πρὸς πῆδησιν. Ὅθεν συμβουλεύω νὰ κρεμάσωμεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἢ ἐκ τῆς οὐρᾶς τῆς γαλῆς κωδώνιον τι, ἵνα ὁ ἦχος αὐτοῦ σημαίνῃ εἰς ἡμᾶς ἐγκαίρως τὴν προσέγγισίν της. » Ἡ γνώμη αὕτη ἤρρεσεν εἰς πᾶσαν τὴν συνέλευσιν, καὶ ἐνεκρίθη παμψηφεί.

Ἦδη ἤρχισε δευτέρα σκέψις, τίς θὰ ἀνεδέχετο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, νὰ κρεμάσῃ τὸ κω-

δῶνιον ἐπὶ τῆς γαλῆς. Ὁ Πρόεδρος ὑπελάμβανεν, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος εἶναι πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότερος ἐκείνου, ὅστις διενοήθη τόσον σοφὸν πρᾶγμα. Τότε ἔπασεν εἰς ἀμνηχανίαν τὸ σοφὸν μυσθιον, καὶ ψελλίζον ἐζήτησε συγγνώμην, λέγον ὅτι, ὡς νεώτερον τοῦ δέοντος, δὲν γνωρίζει καλῶς ἀκόμη τὸν χαρακτήρα τῆς γαλῆς· ὁ γέρων πάππος του, λέγει, ὡς γνωρίζων αὐτὴν καλῶς, θὰ ἦναι καὶ ἐπιτηδειότερος πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑπολαβὼν εἶπεν, ὅτι ἴσα ἴσα, διότι πολὺ καλῶς γνωρίζει τὴν γαλῆν, θὰ ἦτο παράφρων, ἂν ἀνεδέχετο τοιοῦτον ἐπιχείρημα. Καὶ ἐπειδὴ οὐδ' ἄλλος τις ἀνεδέχετο τοῦτο, ἔμεινεν ἡ σοφὴ γνώμη τοῦ νέου μὲς ἐκκρεμῆς εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὰ πρᾶγματα, ὅπως εἶχον καὶ πρότερον.

Λαγῶι καὶ βάρτραχοι.

Οἱ λαγῶι ἑκαμάν ποτε συνέλευσιν, ἵνα συσχεφθῶσι περὶ τῆς καταστάσεώς των· καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως, ἀναβὰς εἰς τὸ βῆμα εἶπε τάδε· «Φίλοι ὁμογενεῖς, δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς πλάσμα ἀθλιώτερον ἡμῶν· οὔτε σώματος δύναμιν, οὔτε ὀνυχας, οὔτε ὀδόντας ἰσχυροὺς ἔχομεν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ὄπλον, οὔτε ἀμυντικόν, οὔτε ἐπιθετικόν· ἐν ᾧ οἱ ἀναρίθμητοι ἡμῶν ἐχθροὶ εἰσὶν ὠπλισμένοι διὰ παντοίων ὄπλων· λύκος, κύων, ἀλώπηξ δι' ἰσχυρῶν ὀδόντων, ἀετός, ἱέραξ, γλαῦξ δι' ὀνύχων καὶ ῥάμφους, ὁ ἄνθρωπος διὰ πυροβόλων, καὶ ἄλλα δι' ἄλλων ὀπλων. Ἐνεκα τούτου τοῦ ἀνίσου ἀγῶνος, ἔχομεν καταντήσῃ τόσον δειλοί, ὥστε καὶ ἐνὸς φύλλου ἢ κίνησις μᾶς τρομάζει, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς ἄλλο ζῶον δειλότερον ἡμῶν, ἀλλὰ εἴμεθα πάντων περίγε-

λως. Τοιοῦτος βίος εἶναι ἀβίωτος, καὶ ἐγὼ λοιπὸν συμβουλεύω, ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἐντίμως, τοῦλάχιστον νὰ ἀποθάνωμεν πάντες ἐντίμως. Λοιπὸν ἀκολουθεῖτέ με! » Ταῦτα εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πλησίον ἐκεῖ κειμένην λίμνην, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὤρμησεν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν λαγωῶν, ἵνα ἐμπέσωσιν εἰς αὐτὴν καὶ πνιγῶσιν. Ἄλλ' οἱ βάρτραχοι οἵτινες ἐκάθηντο παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καὶ ἠλιάζοντο, καθὼς εἶδον τοὺς λαγούς ἐπερχομένους μεθ' ὁρμῆς, κατέπιπτον εἰς τὴν λίμνην ἄλλος ἄλλοθεν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ἀρχηγὸς τῶν λαγωῶν, φωνάζει· « Φίλοι ὁμογενεῖς, σταθῆτε, μὴ καταστρέφωμεν ἀδίκως τὸν πολύτιμον ἡμῶν βίον. Ἐνομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλα ζῶον δειλότερον καὶ ἀθλιώτερον ἡμῶν· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλα ζῶα, τὰ ὅποια, καθὼς μᾶς εἶδον, τὰ κατέλαβε τοιοῦτος τρόμος, ὥστε ἐπροτίμησαν νὰ πέσωσιν εἰς τὴν λίμνην νὰ πνιγῶσι, παρὰ νὰ πέσωσιν εἰς τοὺς ὀδόντας ἡμῶν· ὥστε κάτι τι ἀξιζομεν καὶ ἡμεῖς. Τοιαῦτα εἶπεν ὁ ἀρχηγός, οἱ δὲ λαγοὶ ἐπέισθησαν ἀνευ μεγάλης δυσκολίας, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διαμείνωσιν εἰς τὴν ζωὴν, πρὸς χαρὰν τῶν λαγωφίλων.

Ὁργῆς ἔργα β' αἰθερά.

Γεωργὸς τις ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ ἐκ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀφῆκε τὸ βρέφος του μόνον εἰς τὴν κοιτίδα, καὶ παρ' αὐτὸ τὸν πιστὸν του κύνα φύλακα.

Καὶ ἐν ᾧ ἔλειπεν ὁ γεωργός, ὅφισ τις μέγας εἵρπυσε πρὸς τὸ βρέφος καὶ περιέσφιγγεν αὐτό, ἵνα τὸ πνίξῃ. Ὁ δὲ γενναῖος κύων ἐπήδησεν ἐπὶ τὸν ὄφιν, καὶ δι' ἀδρῶν δηγμάτων τὸν ἐφόνευσεν.

Μετ' ὀλίγον ἐπανήρχετο ὁ γεωργός, καὶ ὁ πιστός

κύων αἰσθανθεὶς ἔδραμεν εἰς προὔπαντήσιν του καὶ ἔσαινε διὰ τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν ὠτων, καὶ ἐξήτει νὰ δηλώσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ γενναῖον κατόρθωμά του, καὶ νὰ λάβῃ τὴν δικαίαν ἀμοιβήν. Ἀλλὰ τὸ ῥύγχος του ἦτο καθημαγμένον ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ὄφεως· ὁ δὲ ἄφρων γεωργὸς ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ κύων ἐφόνευσε τὸ βρέφος· καὶ πάραυτα ἐξηγριώθη ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἔσυρε τὸ πυροβόλον του, καὶ ἐξέτεινε τὸν κακόμοιρον κύνα νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ βλέπει τὸ μὲν βρέφος ἀβλαβές, ἀναπαυόμενον ἐν τῇ κοιτίδι, παρ' αὐτὸ δὲ ἐκτεταμένον μέγαν ὄφιν καθημαγμένον νεκρόν. «ὦ δυστυχία μου,» ἀνωλόλυξε, «τί ἔκαμα!» καὶ ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιον, ἵνα ἐμπήξῃ αὐτὸ εἰς τὸ στήθος του. Ἀλλ' εὐτυχῶς τινὲς γείτονες, ἀκούσαντες τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου, εἶχον συνέλθει εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

Αἴσωπος καὶ ἀμαξηλάτης.

Ὁ Αἴσωπος περιεπάτει ἡμέραν τινὰ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Καθ' ὁδὸν ἀπῆντησεν αὐτὸν ἀμαξηλάτης, ὅστις ἤλαυνε τοὺς ἵππους μεθ' ὑπερμέτρου ταχύτητος, ὥστε ἄφριζον. «Δύναμαι,» ἠρώτησε τὸν Αἴσωπον παρελαύνων, «νὰ φθάσω, πρὶν νυκτώσῃ εἰς τὴν πόλιν;»

— Δύνασαι, ἀπεκρίθη ὁ Αἴσωπος, ἂν ἐλαύνῃς βραδύτερον.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι μωρός, διελογίσθη ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ἤλαυνε τοὺς ἵππους ἔτι σφοδρότερον. Καὶ ὁ Αἴσωπος ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπιστρέφων ὁ Αἴσωπος ἐκ τοῦ περιπάτου εὔρε πάλιν τὸν ἀμαξηλάτην ὀλίγον πορ-

ρωτέρω ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅπου πρῶτον ἀπήντησεν αὐτόν, καὶ προσεπάθει νὰ ἀνορθώσῃ τὸν ἕτερον τῶν ἵππων, ὅστις εἶχε καταπέσει, καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κόπου· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνορθώσῃ αὐτόν, τὸν ἔλυσεν ἐκ τῆς ἀμάξης, καὶ ἐμελλε νὰ ἐνασχολῇται περὶ αὐτὸν ὅλην τὴν νύκτα.

— Δὲν σοὶ προεῖπον, λέγει τότε πρὸς αὐτόν ὁ Αἴσωπος, ὅτι, ἂν θέλῃς νὰ φθάσῃς, πρὶν νυκτώσῃ, εἰς τὴν πόλιν, πρέπει νὰ ἐλαύνῃς βραδύτερον;

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνόησε τότε, ὅτι ὁ μωρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἦτο τὸ ὄντι σοφώτατος, αὐτὸς δὲ ὁ φρόνιμος ἦτο μωρότατος.

Ἡ εἰλικρίνεια ὡς ἐλιμωτέρα τῆς δολιότητος.

Ἀνθρωπὸς τις πτωχὸς ἦλθεν εἰς τὸ δάσος, ἵνα κόψῃ ξύλα. Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἔρρεε ποταμὸς τις. Καὶ ὁ ἄνθρωπος διψήσας, ἦλθεν, ἵνα πίνῃ. Ἐν ᾧ δὲ ἔκυπτεν, ἔπεσεν ὁ πέλεκυς αὐτοῦ εἰς τὸν ποταμόν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκβάλῃ, ἐκάθισε παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἔκλαιε.

Τότε ἦλθε πρὸς αὐτόν ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν, διατί κλαίει.

— Διότι ἔχασα τὸν πέλεκύν μου εἰς τὸν ποταμόν, εἶπεν ὁ ὕλοτόμος.

Τότε ἐβυθίσθη ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἔφερεν ἐπάνω ἀργυροῦν πέλεκυν καὶ ἠρώτησε τὸν ὕλοτόμον· «Μήπως ἦναι οὗτος ὁ πέλεκύς σου;»

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ πτωχὸς ὕλοτόμος.

Ἐπειτα πάλιν ἐβυθίσθη ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἔφερεν ἐπά-

νω χρυσοῦν πέλεκυν, καὶ ἠρώτησε· «Μήπως ἦναι οὗτος ὁ πέλεκύς σου;»

— Ὅχι, ἀπεκρίθη πάλιν ὁ πτωχός.

Πάλιν ἐβυθίσθη τρίτην φοράν ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἔφερεν ἐπάνω τὸν ἀληθινὸν πέλεκυν τοῦ ὕλοτόμου, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν· «Εἶναι οὗτος ὁ πέλεκύς σου;»

— Ναί, ἀπεκρίθη μετὰ χαρᾶς ὁ ὕλοτόμος.

Καὶ ὁ Ἑρμῆς θαυμάσας τὴν εἰλικρίνειαν καὶ φιλαλήθειαν τοῦ πτωχοῦ ὕλοτόμου, εἶπεν· «Ἴδού, λάβε τὸν πέλεκύν σου, καὶ τοὺς δύο ἄλλους δωρεάν.» καὶ ἠφανίσθη.

Ὁ ὕλοτόμος ἠὐχαρίστησε τὸν Ἑρμῆν· ἔπειτα ἦλθε περιχαρὴς καὶ διηγῆθη τὸ συμβάν εἰς τοὺς φίλους του. Καὶ τις ἐξ αὐτῶν ἐζήλευσε τὴν τύχην του, καὶ λαβὼν τὸν πέλεκύν του, ἦλθεν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἄφησεν αὐτόν· ἐπίτηδες νὰ πέσῃ εἰς τὸ ῥεῦμα, καὶ καθίσας παρὰ τὴν ὄχθην ἐκλαιεν. Ἐνεφανίσθη λοιπὸν καὶ πρὸς αὐτόν ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἀκούσας τὴν αἰτίαν τοῦ κλαυθμοῦ του, ἐβυθίσθη εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἔφερεν ἐπάνω χρυσοῦν πέλεκυν, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν· «Μήπως ἦναι οὗτος ὁ πέλεκύς σου;»

— Ναί ἀπεκρίθη μετὰ χαρᾶς ὁ δόλιος.

— Περίμενε, τοῦ λέγει ὁ Ἑρμῆς, καὶ πάλιν ἐβυθίσθη εἰς τὸν ποταμόν μετὰ τοῦ πελέκεως· ἀλλὰ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

Οὕτω λοιπὸν ἔχασεν ὁ δόλιος ὅχι μόνον τὸν χρυσοῦν πέλεκυν, τὸν ὅποιον ἤλπισεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἰδικόν του, καὶ τότε ἐκλαιεν ἀληθῶς.

Ὁ Μαρμάκυθος καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Μαρμάκυθος ἐβλεπεν ἀλλόκοτόν τι πρᾶγμα, τὸ

ὁποῖον ἤρχετο ἄλλοτε ἔμπροσθεν, ἄλλοτε ὀπισθέν του. Ἐφαίνεται ὡσάνθρωπος, μάλιστα ἦτο ὁμοῖός του· μόνον ἦτο μαῦρος.

Ἄν ἴστατο ὁ Μαμμάκυθος ἔμπροσθεν οἰκίας τινός, ἔβλεπε τὸν μαῦρον ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἂν ἐδάδιζεν εἰς τὴν ὁδόν, ὁ μαῦρος οὐδέποτε τὸν ἄφινε μόνον. Ἄν ὁ Μαμμάκυθος ἐκίνει τοὺς πόδας, ἐκίνει καὶ ὁ μαῦρος· ἂν ἐκίνει τὰς χεῖρας, ἐκίνει καὶ ὁ μαῦρος· ἂν ὁ Μαμμάκυθος ἔκυπτε, καὶ ὁ μαῦρος ἔκυπτε· ὅτι ἔκαμνεν ὁ Μαμμάκυθος, ἔκαμνε καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Μαμμάκυθος ἀγανακτεῖ καὶ βλέπει ὀργίλως τὸν μαῦρον. «Τί λοιπόν, κακοῦργε,» φωνάζει, θέλεις νὰ μὲ περιπαίξης, ὅπου ὑπάγω καὶ ὅπου ἴσταμαι; Περὶ μένε μόνον, καὶ βλέπεις τί σοῦ κάμνω.» Καὶ σηκώνει τὸν πόδα, ἵνα τοῦ δώσῃ λάκτισμα. Ἀλλ' ὁ μαῦρος ἐσθήκωσε σχεδὸν πρότερον τὸν ἰδικόν του. Ὁ Μαμμάκυθος λακτίζει μανιωδῶς· τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ μαῦρος. Ὁ Μαμμάκυθος πονεῖ ἀπὸ τὸ δυνατόν λάκτισμα, καὶ κυνηγᾷ τὸν μαῦρον· ὁ μαῦρος ὑποχωρεῖ, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ Μαμμάκυθος τρέχει ὀπίσω· τώρα κυνηγεῖ αὐτὸν ὁ μαῦρος, καὶ τὸν κυνηγεῖ καὶ τὸν κυνηγεῖ, ἕως ὅτου μὲ φωνὰς καὶ κλαύματα ἔρχεται ὁ Μαμμάκυθος καὶ κρύπτεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς μάμμας του. Τότε τὸν ἄφησεν ὁ μαῦρος, καὶ δὲν τὸν ἐκυνήγει πλέον.

Ποῖος νὰ ἦτο τάχα ὁ μαῦρος ἐκεῖνος;

Ἡ ἱστορία τοῦ ὀκνηροῦ Κώστα.

«Τί νὰ γένω; τί νὰ γένω;» συλλογίζεται ὁ Κωστάκης. «Νὰ γένω ναυπηγός; ὁ πέλεκυς εἶναι βαρὺς. Νὰ γένω ὀνηλάτης; τοῦτο δὲν εἶναι εὐγενές; Νὰ γένω μυλωθρός; οἱ σάκκοι θλίβουσι. Νὰ γένω ἀρτοποιός;

ὁ ὕπνος εἶναι γλυκός.» Πᾶν ὃ τι ἐπεχειρεῖ, μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ ἄφινε· διότι δὲν τὸ εὗρισκεν εὐχάριστον.

Κωσάκη, Κωσάκη, συλλογίσου καλὰ, τί ἐμπορεῖς ἀκόμη νὰ γένῃς.

«Τί νὰ γένω; τί νὰ γένω;» συλλογίζεται ὁ Κωστάκης. «Νὰ γένω σιδηρουργός; ἀλλ' ἡ σφύρα εἶναι βαρεῖα. Νὰ γένω ράπτης; ἡ βελόνη κεντᾷ. Νὰ γένω ὑποδηματοποιός; ἀλλὰ τὰ δέρματα εἶναι πολὺ σκληρά. Νὰ γένω κηπουρός; ἀλλ' ἡ ἀντλήσις εἶναι κοπιαστική.» Πᾶν ὃ τι ἐπεχειρεῖ, μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ ἄφινε· διότι δὲν τὸ εὗρισκεν εὐχάριστον.

Κωστάκη, Κωστάκη, συλλογίσου καλὰ τί ἐμπορεῖς ἀκόμη νὰ γένῃς.

«Τί νὰ γένω; τί νὰ γένω;» συλλογίζεται ὁ Κωστάκης. «Νὰ γένω ναύτης; τὸ κῦμα ἀγριαίνει. Νὰ γένω ἀμαξιλᾶτης; οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουν. Νὰ γένω στρατιώτης; ὁ συριγμὸς τῆς σφαίρας μὲ τρομάζει. Νὰ γένω νεκροθάπτης; φοβοῦμαι τοὺς βρυκόλακας.» Πᾶν ὃ τι ἐπεχειρεῖ μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ ἄφινε· διότι δὲν τὸ εὗρισκεν εὐχάριστον.

Ὁ Κωστάκης ἔγινε τέλος πάντων Κώστας· καὶ ἡ πείνα ἦτο βαρυτέρα ἀπὸ τὴν σφύραν τοῦ σιδηρουργοῦ, καὶ τὸ ψῦχος τὸν διεπέρα ὀξύτερον ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ πυροβόλου, καὶ ἡ ρύπαρία τὸν ἔθλιβε σφοδρότερον ἀπὸ τοὺς σάκκους τοῦ μυλωθροῦ, καὶ αἱ φθειραὶ¹ τὸν ἐκέντων δριμύτερον ἀπὸ τὴν βελόνην τοῦ ράπτου, καὶ ἡ ἀνυποδησία ἦτο σκληροτέρα ἀπὸ τὰ δέρματα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, καὶ ἡ ἐπαιτεία ἦτο ἀτιμωτέρα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὀνηλάτου.

«Τώρα,» εἶπεν, «ἐννόησα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅτι εἰς τίποτε δὲν εἶμαι χρήσιμος.»

¹ Ψείραι.

Ὁ φρόνιμος κριτής.

Πλούσιός τις φιλόαργυρος ἀπώλεσέ ποτε βαλάντιον περιέχον ἱκανὸν ποσὸν τάλληρων. Λοιπὸν διεκήρυξε τὴν ἀπώλειαν, καὶ ὑπεσχέθη, ὡς σύνηθες, ὅτι θὰ δώσῃ εἰς τὸν εὐρετὴν ἑκατὸν τάλληρα ἀμοιβήν.

Μετ' οὐ πολὺ ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ τίμιος, καὶ εἶπε· «Τὸ ἀργύριόν σου εὗρον ἐγὼ· ἰδοὺ λάβε αὐτό.» Οὕτως εἶπε μὲ πρόσωπον φαιδρὸν, καθὰ τίμιος καὶ εὐσυνειδήτος ἀνὴρ, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀπολέσαντα τὸ βαλάντιον. Τοῦ πλουσίου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη ὡσαύτως διὰ τὴν εὑρεσιν τοῦ ἀπολεσθέντος ἀργυρίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισεν οὗτος πάλιν νὰ σκυθρωπάξῃ, συλλογισθεὶς ὅτι ὥφειλε νὰ δώσῃ ἑκατὸν τάλληρα ἀμοιβήν. Ἐλαβε τὸ βαλάντιον καὶ ἤρχισε νὰ ἀριθμῇ τὰ τάλληρα, καὶ ἐν τούτῳ διελογίζετο, τίνι τρόπῳ θὰ κατῴρωνε νὰ μὴ δώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν εἰς τὸν τίμιον εὐρετὴν. Καὶ ὡς ἔμπειρος ὢν περὶ τὴν εὑρεσιν προφάσεων, εὔρε καὶ τότε ἄνευ πολλοῦ κόπου. «Φίλε, λέγει, τὸ βαλάντιον περιεῖχεν ἑξακόσια τάλληρα, καὶ ἐγὼ εὗρίσκω μόνον πεντακόσια· λοιπὸν, ὡς φαίνεται, ἦνοιξας αὐτὸ καὶ ἔλαβες τὰ ἑκατὸν τάλληρα, τὰ ὅποια προὑπεσχέθην ἀμοιβήν· καὶ καλῶς ἔχαμες. Ἐν τούτοις σὲ εὐχαριστῶ.» Εἶπε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ. Ἄλλ' ἡ ἀδικία εἶναι ὁ λάκκος, εἰς τὸν ὅποιον ἐμπίπτει ὁ ἀνοίγων αὐτὸν δι' ἄλλον. Ὁ τίμιος εὐρέτης τοῦ ἀργυρίου ὀλίγον ἐφρόντιζε, διότι δὲν ἔλαβε τὰ ἑκατὸν τάλληρα, ὠργίσθη δὲ διὰ τὴν ἀναισχυντίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ τὸν ἐβεβαίουν ὅτι εὔρε τὸ βαλάντιον, ὅπως τὸ ἔφερε, καὶ τὸ ἔφερεν, ὅπως τὸ εὔ-

ρεν. Ἐπειδὴ δὲν διελύετο ἡ φιλονεικία των, ἤλθον τέλος ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα ἐπέμενεν ἑκάτερος εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν του, ὁ μὲν, ὅτι ὑπῆρχον ἐν τῷ βαλάντιῳ ἑξακόσια τάλληρα, ὁ δέ, ὅτι ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὸ βαλάντιον, ὅπως τὸ εὔρεν. Ὁ κριτὴς εὐθὺς διείδε τοῦ μὲν τὴν πονηρίαν, τοῦ δὲ τὴν τιμιότητα, καὶ ἐσκέφθη πῶς νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἑκάτερον τὸ πραγματικὸν δίκαιον. Ἐπέβαλλε λοιπὸν εἰς ἀμφοτέρους ὄρκον περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ των· καὶ ὁ μὲν εὐρετὴς ὠρκίσθη συμφῶνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ φιλάργυρος ἐτόλμησε νὰ ψευδορκήσῃ χάριν τῶν ἑκατὸν ταλλήρων!

Μετὰ τοῦτο ἀπήγγειλεν ὁ κριτὴς τοιαύτην ἀπόφασιν· «Ἐπειδὴ οἱ διάδικοι μεθ' ὄρκου ἐβεβαίωσαν, ὁ μὲν, ὅτι ἀπώλεσε βαλάντιον περιέχον ἑξακόσια τάλληρα, ὁ δέ, ὅτι εὔρε βαλάντιον περιέχον μόνον πεντακόσια τάλληρα, καὶ ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον οὐδένα λόγον ἔχει νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἀμφοτέροι οἱ διάδικοι λέγουσι τὴν ἀλήθειαν, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ εὔρεθὲν βαλάντιον ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων δὲν εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσεν ὁ ἄλλος διάδικος. Λοιπόν, σύ, φίλε, λάβε ὀπίσω τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον εὔρες, καὶ φύλαξον αὐτὸ καλῶς, μέχρις οὗ ἐμφανισθῇ ἐκεῖνος, ὅστις ἔχασε μόνον πεντακόσια τάλληρα. Σὺ δέ, φίλε, —λυποῦμαι ὅτι δὲν εὔρες τὸ ἀπολεσθὲν ἀργύριόν σου.—ὀφείλεις ἐν τούτοις νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, μέχρις οὗ δηλώσῃ ἐκεῖνος, ὅστις εὔρε βαλάντιον περιέχον τὰ ἑξακόσια τάλληρά σου.» Οὕτως ἀπεφάσισεν ὁ κριτὴς, καὶ οὕτως ἐγένετο.

Ὁ ἄρτος.

Πατήρ. Εἶναι νόστιμος ὁ ἄρτος, τέκνον;

Τέκνον. Πολὺ νόστιμος, ἀγαπητέ μου πάτερ.

Π. Ἡξεύρεις ποῦ εὐρίσκομεν αὐτόν;

Τ. Δὲν τὸν εὐρίσκομεν, πάτερ, ἀλλὰ τὸν ἀγοράζομεν παρὰ τοῦ ἄρτοποιοῦ.

Π. Καλῶς· ὁ δὲ ἄρτοποιὸς ποῦ εὕρισκει αὐτόν;

Τ. Ὁ ἄρτοποιὸς θέτει ζυμάριον εἰς τὸν κλίβανον καὶ ψήνεται καὶ γίνεται ἄρτος.

Π. Ἡρώτησάς ποτε τὸν ἄρτοποιὸν ποῦ εὕρισκει τὸ ζυμάριον;

Τ. Ὅχι· ἀλλὰ ἐθεώρουν ποτὲ αὐτόν, ὅτι ἐμίγνυνεν ἄλευρον καὶ ὕδωρ, καὶ ἐζύμωνε.

Π. Εὖγε, τέκνον, ὅτι προσέχεις εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ εὕρισκει ὁ ἄρτοποιὸς τὸ ἄλευρον;

Τ. Λαμβάνει αὐτὸ παρὰ τοῦ μύλωνου. Ἐν τῷ μύλῳ ἀλέθεται ὁ σῖτος καὶ γίνεται ἄλευρον.

Π. Ὁ δὲ σῖτος ποῦ εὕρισκεται;

Τ. Φυτρώνει ἐκ τῆς γῆς.

Π. Φυτρώνει ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ τινος ἐνεργείας τῶν ἀνθρώπων;

Τ. Ὅχι, πάτερ· ἡ γῆ πρέπει νὰ ὀργωθῇ, νὰ βωλοκοπηθῇ καὶ νὰ σπαρῇ, καὶ ἔπειτα φυτρώνει καὶ γίνεται ὁ σῖτος.

Π. Δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο εἰς τὴν φύτρωσιν καὶ αὐξησιν τοῦ σίτου παρὰ τὸ ὄργωμα, τὸ βωλοκόπημα καὶ τὴν σποράν;

Τ. Δὲν ἡξεύρω, πάτερ, περισσότερα· διδάξόν με σὺ τὰ λοιπά.

Π. Χρειάζεται καὶ καλὸς καιρὸς.

Τ. Δηλαδὴ νὰ ᾔηται πάντοτε ἥλιος καὶ θερμότης;

Π. Ὅχι· μόνη ἡ θερμότης δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ βλάπτει· εἶναι χρεῖα καὶ ὑγρασίας.

Τ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ποτίζη ὁ γεωργὸς τοὺς ἀγρούς του;

Π. Ἄν ἔχη πλησίον ὕδωρ ἀφθονον, ὠφέλιμον εἶναι. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε δυνατόν, ἐπρονόησεν αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς Θεὸς νὰ ποτίζη τοὺς ἀγρούς μας· ἐννοεῖς πῶς;

Τ. Ἐννοῶ, πάτερ· διὰ τῆς βροχῆς, ὅσάκις βρέχει.

Π. Τί λοιπὸν δίδει ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐκ τῶν ἀναγκαιῶν εἰς τὴν βλάστησιν καὶ αὐξησιν τοῦ σίτου;

Τ. Τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχήν.

Π. Βλέπεις λοιπὸν, τέκνον, ὅτι εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν ὀφείλομεν τὸν ἄρτον μας; Τὸ ὄργωμα καὶ ἡ σπορὰ τοῦ γεωργοῦ θὰ ἦσαν μάταια, ἂν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν ἐξελλεν ἐν καιρῷ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχήν. Ὡστε, τέκνον, ἀγάπα καὶ εὐχαρίσει τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας διὰ τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην.

Τ. Ναί, πάτερ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ πάμπολλα ἄλλα, τὰ ὅποια μᾶς δίδει ὁ ἀγαθὸς Θεός, καθὼς μανθάνω καθ' ἡμέραν.

Ὁ ἐν τῇ ἀμπέλῳ θησαυρός.

Γεωργὸς τις μέλλων νὰ ἀποθάνῃ, ἐκάλεσε τοὺς υἱοὺς του, καὶ εἶπεν· «Εἰς τὴν ἀμπελὸν μας κεῖται μέγας θησαυρὸς κεκρυμμένος· σκάψατε, καὶ θὰ τὸν εὑρητε». «Ποῦ; ποῦ; πάτερ», ἐφώναξαν ὁμοῦ πάντες. «Σκάψατε, καὶ θὰ τὸν εὑρητε,» εἶπεν ὁ πατὴρ καὶ ἐξεψύχησε.

Μόλις ἔθαψαν τὸν πατέρα, καὶ ἤρχισαν νὰ σκάπτωσι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ προθυμίαν. Ἡ δίκηλ-

λα ἐμπήγετο ὅλη εἰς τὴν γῆν, πᾶς βῶλος συνετρίβετο καὶ ἐξητάζετο ἐπιμελῶς, πᾶς λίθος ἐρρίπτετο ἐκτός· ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκριζώσωσι καὶ αὐτὰ τὰ κλήματα, ἵνα μὴ ἐμποδίζωνται εἰς τὴν ἔρευναν ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο θησαυρός· καὶ οἱ ματαιοπονήσαντες υἱοὶ ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται κατὰ τοῦ ἀποθανόντος πατρός, ὅτι τοὺς ἠπάτησεν.

Ἄλλ' ἦλθε τὸ θέρος, καὶ μετὰ χαρᾶς εἶδον ὅτι ἕκαστον κλῆμα ἔφερε τριπλάσιον καρπὸν ἢ πέρυσι. Τότε ἐφρονίμευσαν οἱ υἱοί, καὶ ἐμακάριζον τὸν πατέρα των, καὶ κατ' ἔτος ἐξέσκαπτον ἐκ τοῦ ἀτελευτήτου ἐκείνου θησαυροῦ.

Τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ ἵστατο ὁ πελώριος Ἄτλας, καὶ ἐβάσταζεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν οὐρανόν. Ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ Ἀτλαντος ἐβλάστησεν ἡ Γῆ θαυμάσιόν τι δένδρον, φέρον χρυσᾶ μῆλα. Ταῦτα ἐπεμελοῦντο αἱ τέσσαρες θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος, αἱ Ἑσπερίδες, καὶ ἐφύλαττεν ὁ τρομερὸς ἀκοίμητος δράκων Λάδων.

Ὁ μέγας ἥρως Ἡρακλῆς ὤφειλε νὰ φέρῃ τρία ἐκ τῶν μῆλων τούτων πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του Εὐρυσθέα, τὸν βασιλέα τῶν Μυκηνῶν. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρεν οὐδὲ ποῦ εὕρισκοντο τὰ μῆλα ταῦτα. Ἐπλανήθη λοιπὸν πολὺν χρόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ τέλος ἦλθε πρὸς τὸν Ἀτλанта, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ κήπου τρία μῆλα.

Ὁ Ἀτλας ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι ἔτοιμος αὐτὸς νὰ τοῦ φέρῃ τὰ μῆλα, ἂν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐλάβανεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν οὐρανόν. Ὁ Ἡρα-

κλῆς ἐδέχθη, καὶ ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ὤμων του
τὸν οὐρανόν, ἐνῶ ὁ Ἄτλας ὑπῆγε καὶ ἔκοψε τρία
μῆλα ἐκ τοῦ δένδρου τῶν Ἑσπερίδων. Ἄλλ' ὁ Ἄ-
τλας δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ἀναλάβῃ τόσον ταχέως τὸ
βάρος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἡρακλέα,
προσέτεινεν εἰς αὐτὸν νὰ βαστάσῃ ἀκόμη ὀλίγον χρό-
νον τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ νὰ φέρῃ αὐ-
τὸς τὰ μῆλα πρὸς τὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ Ἡρακλῆς προσεποιήθη ὅτι δέχεται τοῦτο, πα-
ρεκάλεσε μόνον τὸν Ἀτλαντα νὰ ἀναλάβῃ διὰ μίαν
στιγμὴν τὸν οὐρανόν, μέχρις οὔ θέσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων
του ἐν προσκέφαλον· διότι ἐθλίβοντο πολὺ οἱ ὦμοί
του. Ὁ Ἀτλας ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα· ἅμα ἀνέλαβεν
ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν οὐρανόν, ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ
τοῦ ἐδάφους τὸ τόξον, τὴν φαρέτραν καὶ τὰ χρυσᾶ
μῆλα, εἶπεν ἐν φιλικὸν Ὑγίαινε πρὸς τὸν Ἀτλαν-
τα, καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡρακλῆς καὶ Πυγμαῖο·

Ἐνῶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπορεύετο πρὸς τὰ πέρατα τῆς
γῆς, ἵνα λάβῃ τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, διῆλθε διὰ
τινος χώρας ὅπου διέτριβεν ὁ γίγας Ἀνταῖος, ὅστις
ἐφόνευε πάντας τοὺς ξένους. Τοῦτον λοιπὸν κατεπά-
λαισεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐφόνευσε, καὶ μετὰ τὸν κόπον
τῆς πάλης ἀπεκοιμήθη.

Εἰς ἐκείνην τὴν χώραν κατῴκει τὸ νάννον γένος
τῶν Πυγμαίων. Οὗτοι εἶχον τὸν Ἀνταῖον φίλον καὶ
ὑπερασπιστὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των τῶν μακροσκε-
λῶν γεράνων. Συνῆλθον λοιπὸν σωρηδὸν ἑνοπλοί,
καὶ ἐκλαίον τὸν προστάτην των· καὶ ἅμα εἶδον πλη-
σίον τὸν φονέα τοῦ Ἀνταίου καιμώμενον, ἐξωργίσθη-

σαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀνδρειότατος, ἦλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως· « Ἀκούετε, συμπολίται, νὰ εἶπω, τί μου ὑπαγορεύει ἡ μεγαλόφρων ψυχὴ μου. Ἦδη ἐφόνευσά με τὴν λόγχην μου ἱκανοὺς γεράνους καὶ δὲν εἶμαι ἄπειρος τοῦ πολέμου. Σεῖς καθήσθε αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάγω νὰ προσκαλέσω τὸν οὐτιδανὸν ἐκεῖνον εἰς μονομαχίαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φανῶ νικητὴς· διότι εἰς τὰ μεγάλα σώματα σπανίως κατοικεῖ μεγάλη ψυχὴ. »

Ἄλλ' ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἤτο· προφυλακτικώ-
τέρα, καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν του, ἀλλ' ἀπεφά-
σισαν νὰ φράξωσι τοῦ ξένου τὸ στόμα καὶ τοὺς ῥώ-
θωνας, ἵνα σκάσῃ. Πάραυτα συνήγαγον ἄφθονον ὕ-
λην, πηλὸν καὶ φρύγανα ἀναμεμιγμένα, καὶ προέβη-
σαν εἰς τὸ ἔργον. Ἀλλὰ πᾶς κόπος καὶ πᾶσα προσ-
πάθεια ἀπέβαινε ματαία· διότι ὁ Ἡρακλῆς ἐρρογχα-
λιζε καὶ ἐφύσα τόσον δυνατά, ὥστε ἅμα οἱ νάννοι ἐ-

πλησίαζον εἰς τὴν ῥίνα ἢ τὸ στόμα αὐτοῦ, εὐθὺς κατεκυλίοντο ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἀφοῦ εἶδον τὴν ματαιοπονίαν των, ἀπεφάσισαν νὰ καύσωσιν αὐτόν. Συνήγαγον λοιπὸν ξηρὰ φρύγανα περὶ τὸν κοιμώμενον Ἡρακλέα καὶ ἤναψαν αὐτά. Τότε ὁ Ἡρακλῆς ἠσθάνθη τὸ πῦρ, καὶ ἀνεπήδησεν ἔντρομος, καὶ βλέπει πρὸ τῶν ποδῶν του τὴν μυρμηκιάν¹ τῶν νάνων. Ἐλαβεν ἓν ἐκ τῶν ἀνθρωπαρίων τούτων, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ὑπτίας χειρός, ἵνα θεωρήσῃ αὐτὸ ἐκ τοῦ πλησίον. Κατὰ τύχην οὗτος ἦτο ὁ Πυγμαῖος ἐκεῖνος ἥρως, ὅστις προέτεινε νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Ἡρακλέα. «Μάθε, ἐφώναξεν ἀπειλητικῶς ὁ Πυγμαῖος ὅτι ὀφείλεις ἢ νὰ μονομαχήσῃς πρὸς ἐμὲ μέχρι θανάτου, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς δημοσίᾳ σεαυτὸν ἡττημένον.» Ὁ Ἡρακλῆς ἐθαύμασε, πῶς τὸ ἀνθρωπάριον τοῦτο ἐγκλείει ἐντὸς τῶν στηθῶν του καρδίαν τόσον γενναίαν, ὅσον μόνον ἡ ἰδική του πάντοτε ἦτο, καὶ διανοήθη ὅτι ἡ ἀνδρία δὲν κατοικεῖ εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν. Λοιπὸν ὠμολόγησε δημοσίᾳ ἑαυτὸν ἡττημένον, καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Πυγμαίων φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Ἐπειτα ἐβοήθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των γεράνων, καὶ ἐτόξευον αὐτοὺς κατὰ χιλιάδας. Τότε οἱ Πυγμαῖοι ἐφιλοξένησαν αὐτόν, καὶ δὲν ἐπρόφθανον νὰ κομίζωσι μὲ τὰ ἀμάξιά των κρέας καὶ οἶνον, ἵνα πληρώσωσι τὸν στόμαχον τοῦ ξένου των.

¹ Τὸν σωρόν.

ΤΕΛΟΣ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΤΥΠΩ ΔΗΜΟΤΙΚΩ ΣΧΟΛΕΙΩ
ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΣΗ ΠΟΥΛΙΟΥ

καθηγητού.

ΕΤΟΣ Α'. καὶ Β'.

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΛΑ.

1879

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ Χ. Πού-
λου, θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδικάζεται κατὰ τὸν
νόμον.

Υὺς

ΤΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΑΤΩ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΩ Γ.

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΞΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Παναγιώτατε!

Οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ ὅποσον ἡ Ὑ. Παναγιότης ὡς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαμονὴν τῆς ἐφρόντισεν οὐ μόνον περὶ τῆς λαμπρότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ βελτιώσεως διαφόρων παιδευτηρίων καὶ καθόλου περὶ τῆς ἐνισχύσεως καὶ στερεώσεως τῆς πατρίου πίστεως καὶ παιδείας. Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκεῖ ἀρχιερατικῆς ὑμῶν ἐνεργείας καὶ ὑμεῖς ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίζαντες λαμβάνομεν τὸ θάρρος ἐκδιδόντες βιβλίον ἐπιδιώκον ἰδίᾳ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας τῆς Θεσσα-

Λενίχης, εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ν' ἀφιερώ-
σωμεν τὸ παρὸν ἀναγνωσματάριον, προσφέροντες οὕτω
ἐλάχιστον δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὴν ἐγκαρδίου καὶ αἰω-
νίου αὐτῆς εὐγνωμοσύνης.

Πεποιθότες εὖν ὅτι εὐμενῶς θέλετε ἀποδεχθῆ τὴν
ἀφιέρωσιν ταύτην ἐσμέν

Ἐν Ἀθήναις

τῇ 1 Αὐγούστου 1879.

τῆς *Α. Παραγιώτητος*

εὐπειθέστατον πνευματικὸν τέκνον

ΧΑΡΙΣΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τοῖς διδασκάλοις.

Ὅτι ἡ σύνταξις διδασκτικῶν βιβλίων εἰναι τι τῶν δυσχε-
ρεστάτων, παρὰ πάντων ὁμολογεῖται· διότι οὐδὲν ἄλλο δυ-
κολώτερον ἢ τὸ γινώσκειν τί δύναται νὰ συντελέσῃ καλ-
λιον εἰς τὴν ὡς οἶόν τε ταχεῖαν καὶ ἁρμονικὴν ἀνάπτυξιν
τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ παιδός. Καὶ ἂν τοῦτο ἔχει κ' ἔως
περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ διδασκτικῶν βιβλίων λα-
γόνον, πότε μᾶλλον ἰσχύει περὶ τῶν παρ' ἡμῖν, μόλις
πρὸ μικροῦ ἀνακύψαι· εἰ μάλιστα δουλείας; Εἶναι μὲν
ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ἐρρέθηται καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀξιό-
λογα διδασκτικὰ βιβλία, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ταῦτα δὲν δύνανται
κατὰ πάντα νὰ ἐπαρκεσώσιν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ σχολείου,
διὰ τοῦτο ὁ ἐπαγγίως διευθύνων τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ διδα-
σκάλειον κύριος Χρίστιος Παπαμάρκου, ἐντρίβεστατος περὶ
τὰ παιδαγωγικὰ ὢν, καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν καὶ ἑλληνι-
κὴν τῶν παιδῶν ἀγωγὴν ἀποβλέπων, συνέταξε πρόγραμμα,
ἐν ᾧ ὀρίζονται τίνα τῶν βιβλίων καὶ ποῖα μέρη ἐξ αὐτῶν
πρέπει νὰ διδάσκωνται οἱ παῖδες ἐν ἐκάστῃ τῶν τάξεων
τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἐκάστῃ τῶν τάξεων
ὁ μαθητὴς ὤφειλε κατὰ τὸ πρόγραμμα νὰ πορίζηται τέτ-

σαρα ἢ καὶ ἑξ βιβλίων, ἐξ ἐκάστου τῶν ὁποίων ὀλίγαι μόνον
 σελίδας θὰ ἀνεγίνωσκε καὶ πολλὰ θὰ ἐδαπύνα πρὸς ἀγο-
 ρὰν αὐτῶν, ἐκρίναμεν καλόν, θέλοντες ν' ἀντικειρῶμεν τοὺς
 γονεῖς εἰς τὴν δαπάνην τῶν ἀγνωστικῶν βιβλίων, νὰ ἐκ-
 δώσωμεν τὸ πρῶτον ἀγνωστικῶν βιβλίων, ἐκ πάντε τευχῶν
 συνιτιζόμενον, ὃν ἕκαστον περιέχει τὴν ἀνήκουσταν εἰς ἐκ-
 τὴν τάξιν ἀγνωστικὴν ὕλην, καὶ διχοφύτους μύθους καὶ
 ποιήματα ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προγράμματος ὀρίζόμενα.
 Ἐπὶ τέλει ὀρεῖλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην
 ἡμῶν πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον Λέοντα Μελά, πένυ φιλο-
 τίμως καὶ φιλοφρόνως ἐπιτρέψαντα ἡμῖν νὰ συμπεριλάβω-
 μεν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀνα χειρὰς βιβλιαρίων ἡμῶν τὸ
 πρόγραμμα ὀρίζει ἐκ τοῦ Γερουσιασμοῦ, ἐν τρισὶ τόμοις ἐκ-
 δεδομένου παρὰ τοῦ κυρίου Σ. Κ. Βλαστοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Αὐγούστου 1879.

ΧΑΡΙΣΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(ἐκ τῆς Μερίσσης Χ. Πουλλίου)

Τὰ κηκοανατεθραμμένα παιδιά.

Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Βασίλειος, ὁσάκις κατελάμβανον, ὅτι ὁ διδάσκαλος δὲν τοὺς ἐδίδασκεν, ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ σχολείου μὲ πολλὴν ταραχὴν καὶ ἀτιξίαν, δηλαδὴ συνειθίζον νὰ πηδῶσι καὶ νὰ σπρώχνωσι τοὺς ἄλλους μαθητάς, διὰ νὰ ἐξέλθωσιν αὐτοὶ πρῶτοι. Ἄμα δὲ ἐφθάνον εἰς τὸν δρόμον, ἔτρεχον ἀτάκτως, καὶ ἐκτύπα ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ γῶμα καὶ μὲ λάσπην, κάποτε δὲ καὶ μὲ πέτρας. Ὅταν ἐτύχαινε νὰ βρέχη, δὲν ἐπήγαινόν ποτε ἀπὸ τὸν στεγνὸν τόπον, ἀλλ' ἔτρεχον μέσα εἰς τὴν λάσπην, καὶ ἐδρεχευ ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἀκάθαρτον νερὸν ποδοκτυ-

πούντες. Ἐὰν ἀπήντων ὀρνίθα ἢ πάππιαν ἢ ἄλλο τι ζῶον, ἐδίωκον αὐτό, τὸ ἐκτύπων μὲ πέτρας, καὶ εὐχαριστοῦντο νὰ βασανίζωσι τὸ δυστυχισμένον ζῶον. Ὅτε οὗτοι μίαν ἡμέραν ἐπήγαινον ἐπίσης ἀτάκτως εἰς τὸν δρόμον, τοὺς ἀπήντησεν εἰς γέρων, ὅστις τοὺς ἐμάλωτε διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν των : « Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπησθε », εἶπεν ἐκεῖνος, « οἷότι παῖδια, τὰ ὅποια ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅπου ἤκουσαν τόσα πολλὰ καὶ καλὰ μαθήματα, δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἄτακτα καὶ κακοήγη ». Ἀλλὰ τὰ κακὰ παιδιὰ μόλις ἤκουσαν ὅ,τι εἶπεν ὁ γέρων, καὶ ἔτρεξαν εἰπρὸς μὲ γέλια καὶ μὲ θόρυβον. Ἡ διαγωγὴ λοιπὸν τῶν παίδων τούτων ἐλύπησε πολὺ τὸν γέροντα. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ ἀρέσῃ ἡ διαγωγὴ αὕτη εἰς κανένα φρόνιμον ἄνθρωπον ; Ὅσα δὲν ἀρέσκουσιν εἰς τοὺς φρονίμους, εἶναι ἀπρεπῆ.

Πάντοτε θὰ φέρωμαι καὶ ἐγὼ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οἱ φρόνιμοι νὰ εὐχαριστῶνται ἐκ τῆς διαγωγῆς μου καὶ νὰ μὲ ἐπαινῶσι.

Τὸ τακτικὸν καὶ καθαρὸν παιδίον.

Ὁ Ξενοφῶν εἶχε πτωχοὺς, ἀλλὰ πολὺ τιμίους καὶ φρονίμους γονεῖς. Οὗτοι κατώκουν μὲν εἰς στενὸν δωμάτιον, ἀλλ' ὁμῶς ἡ κατοικία των αὕτη ἦτο καθαρά, καὶ τὰ πάντα ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκοντο ἐν τάξει, διότι ἡ μήτηρ τοῦ Ξενοφῶντος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ βλέποντα τὰ πράγματα ἐξῶ καὶ ἐκεῖ διεσκορπισμένα, ἢ τὸ πάτωμα γεμάτον ἀπὸ κόνιν (σκόνην). Τὴν πρωΐαν ἡ πρώτη ἐργασία της ἦτο νὰ καθαρίζῃ ὁλόκληρον τὴν μικρὰν κατοικίαν, νὰ στρώνῃ τὰ κρεβάτια καὶ νὰ ἀερίζῃ τὰ δωμάτια. Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν ὁ Ξενοφῶν νὰ γείνη ἀτακτος, ἀφοῦ ἡ μήτηρ του εἶδεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς τριαύτης τακτικῆς ζωῆς της πόσον καλὸν παράδειγμα; Καὶ τῶνόντι ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος τούτου δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις καλῶς, πόσον ὠφέλιμον εἶναι νὰ συνειθίσῃ τις τὰ τέκνα του ἐνωρὶς εἰς τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα. Ὁ Ξενοφῶν δὲν ἐπήγαινε ποτε εἰς τὸ σχολεῖον ἀκτένιστις ἢ μὲ ἀκαθάρτους χεῖρας, καθὼς κάμνουσι πολλὰ ἀτακτα παῖδα. Καθ' ἡμέραν ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματά του, διό-

τι ἐντρέπετο νὰ πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ἔχων αὐτὰ λασπωμένα· ἐνόμιζε δὲ μεγάλην ἀταξίαν καὶ ἀκαθαρσίαν νὰ σπογγίζῃ μὲ τὰ ἐνδύματά του τὰς μὲ μελάνην λερωμένας χεῖράς του, καθὼς κάμνουνσι πολλὰ ἀκάθαρτα παιδιά. Δὲν τὸν εἶδε κανεὶς ποτε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἀκτένιστος καὶ μὲ ἀκαθάρτους χεῖρας· τὸ ἐνδύμα του συνείθιζε πάντοτε νὰ τὸ καθαρίζῃ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν· τὰ ὑποδήματά του ἦσαν πάντοτε καθαρὰ· εἰς τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζετο, δὲν εὕρισκετο καμμία ἀκαθαρσία· τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του δὲν ἔρριπτε ποτε ὑποκάτω τῆς τραπέζης, καὶ πολὺ προσεῖχε νὰ μὴ λερώνηται μὲ μελάνην· πρὸς δὲ τούτοις δὲν τῷ ἔλειπε ποτὲ τὸ μανδύλιον. Ὁ καθαρὸς καὶ τακτικὸς Ξενοφῶν ἦτο ἡ χαρὰ τῶν γονέων του καὶ τῶν διδασκάλων του.

Ὁ πειρασμός.

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Δημήτριος ἐπέρασαν μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἐνα κῆπον, ὅστις ἔτυχε νὰ ᾔνοι

ανοικτός. Ἀπὸ περιέργειαν κινούμενοι ἐμβῆκαν εἰς αὐτόν, διὰ νὰ τὸν ἰδῶσι μόνον· ἐδῶ παρατήρησαν, ὅτι αἱ δαμασκηναὶ ἦσαν φορτωμέναι μὲ ὠριμα δαμάσκηνα: « Ἰδοὺ, Δημήτριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐδῶ δυνάμεθα νὰ φάγωμεν δαμάσκηνα ὅσα θέλομεν· δὲν ὑπάρχει κανεὶς εἰς τὸν κῆπον· νὰ σπάσωμεν ὀγλίγωρα ἓνα κλῶνον καὶ νὰ φύγωμεν». — « Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν τοῦτο, διότι αἱ δαμασκηναὶ δὲν εἶναι ἰδικαί μας ». — « Καὶ τί πειράζει τοῦτο; » εἶπεν ὁ Γεώργιος, « ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον ὁ κῆπος ἀνήκει, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡμεῖς ἐλάβομεν ὀλίγα δαμάσκηνα, διότι ἔχει τόσον πολλά, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ μετρήσῃ ». — « Ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀδίκον νὰ τὸ κάμωμεν », ἀπήντησε, ὁ Δημήτριος, διότι δὲν πρέπει ν' ἀφαιρῇ τις κρυφίως τίποτε, τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς ἄλλον, ὅσον μικρὸν πρᾶγμα καὶ ἂν ἦναι. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τάχα τί μᾶς εἶπεν ὁ πατήρ πρὸ ὀλίγου, ὅτε μᾶς διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ κλέπτου, τὸν ὅποιον ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας μὲ τὰς ἀλύσεις εἰς τοὺς πόδας; » — « Καὶ τί εἶπεν ὁ πατήρ; » ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος. « Αὐτὸς

εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ Δημήτριος, ὅτι ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀρχίζει τις καὶ εἰς τὰ μεγάλα τελειώνει». Ὁ Γεώργιος ἤρχισε νὰ σκέπτηται, καὶ εἶπεν ἐπὶ τέλους: «Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητὲ Δημήτριε· ὡς ὑπάγωμεν εἰς τὸν δρόμον μας».

Ὁ Γεώργιος ὑπέπεσεν εἰς μεγάλον πειρασμὸν καὶ ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀδικίαν, διότι εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ φάγῃ δαμάσκηνα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν ἰδικά του, ἀλλ' εὐτυχῶς εὐρέθη μαζὶ τοῦ ὁ Δημήτριος, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Περίεργον κοράσιον.

Ἡ Ἄνα ἦτο γνωστὴ ὡς κοράσιον πολὺ περίεργον, καὶ οἱ γονεῖς τῆς πολλάκις εἶχον τιμωρήσει αὐτὴν διὰ τὴν περιέργειάν της. Ἡ Ἄννα, ἅμα ἤκουε θόρυβον εἰς τὸν δρόμον, ἔτρεχεν εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἴδῃ τί τρέχει. Ἡμέραν δέ τινα τὴν ἑκαμὲν ἡ περιέργειά της τόσον τυφλήν, ὥστε ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν ὕαλον (τὸ τζάμι) τοῦ παραθύρου καὶ ἐπληγώθη. ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν βίαν της δὲν εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ παράθυρον ἦτο κλειστόν. Συχνὰ ἔχανεν εἰς τὸν δρόμον

τὸ πλέξιμόν της ἢ ὅ,τι ἄλλο ἐκράτει εἰς τὴν χει-
ρα, διότι συνείθιζε νὰ τρέχῃ πολὺ ταχέως, ὅταν
ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς κανέν μέρος ἢ νὰ παρατη-
ρήσῃ τίποτε. Μίαν φορὰν ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονευ-
θῇ, διότι, βοῦς τις τὸν ὁποῖον αὕτη παρετήρει πῶς
ἔδενον, ἐξαίφνης ἀπολύεται, τρέχει εἰς τὸν δρόμον
μὲ μεγάλην ὀρμὴν, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν κατα-
πατήσῃ. Ἡ περιέργειά της αὕτη τὴν παρεκίνει
πολλάκις νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ στέκῃ κρυφίως ὑπο-
κάτω τῶν παραθύρων, διὰ νὰ ἀκούῃ τί λέγου-
σιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ δωμάτιά των. Ἀλλὰ διὰ
τὴν κακὴν της ταύτην συνήθειαν μίαν φορὰν
ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος συνέλαβεν αὐτὴν νὰ παρα-
μονεύῃ, τὴν ἔδειρε πολὺ σκληρῶς καὶ τὴν συνε-
βούλευσεν, εἰπὼν: «εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ ὠτακτυ-
στῇς, εἰ δὲ μή, θὰ πάθῃς ἀκόμη χειρότερα!»

Οἱ μικροὶ κλέπται.

Τὰ παιδία τοῦ Νικολάου εἶχον παρατηρήσει,
ὅτι εἰς τὸν κήπον τοῦ γείτονός των Μιχαὴλ ἦσαν
ἀχλαδιαῖς, τῶν ὁποίων τὰ ἀχλάδια ἦσαν λαμ-
πρά. Οὗτοι ἀπεφάσισαν ν' ἀναβαίνωσι τὴν νύ:

κτα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς τὸν κῆπον, διὰ νὰ κλέπτωσιν ἀχλάδια. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς φεράς, παρατήρησεν ὁ γείτων, ὅτι τοῦ ἐκλεπτον τοὺς καρπούς, καὶ διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐνύκτωσεν, ἐκρύφθη μίαν φορὰν εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ πιάσῃ τὸν κλέπτην. Καὶ χωρὶς νὰ παρέλθῃ πολλὴ ὥρα, εἶδε τὰ παιδία τοῦ Νικολάου ἀναβαίνοντα τὸν τοῖχον. Μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον παρατήρησαν τὰ παιδία ὁλόγυρά των, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶδον κανένα ἄνθρωπον εἰς τὸν κῆπον, ἔτρεξαν ἀμέσως ν' ἀναβῶσιν εἰς τὰς ἀχλαδιὰς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπῆραν ἄρκετὰ ἀχλάδια, ἤβλησαν νὰ φύγωσιν· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάσθη ὁ κύριος τοῦ κήπου. Πόσον ἐντράπησαν καὶ ἐτρόμαξαν τότε οἱ μικροὶ κλέπται! Μὲ πόσα δάκρυα παρεκάλεσαν τὸν Μιχαὴλ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τὴν κακίαν των πρᾶξιν, καὶ νὰ μὴ τοὺς φανερώσῃ εἰς τὸν πατέρα των! Ὁ Μιχαὴλ ἐδέχθη τὴν παράκλησίν των, διότι ὑπεσχέθησαν, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀφαιρέσωσι πλέον τίποτε ἀπὸ τὸν κῆπόν του. Ἀλλὰ τὰ κακὰ παιδία δὲν ἐφύλαξαν τὴν ὑπόσχεσίν των· διότι μετὰ τινὰς ἐβδομάδας πάλιν ἐμβῆκαν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τοῦ ἐκλεψαν

ὅλα τὰ ροδάκινα. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ Μιχαήλ εἰς τὸν γείτονά του, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τιμωρήσῃ τὰ παῖδιά του, διότι πολλάκις τοῦ ἔκλεψαν καρπούς ἀπὸ τὸν κηπὸν του. Καὶ προσεκάλεσε μὲν ὁ πατὴρ ἀμέσως τὰ παῖδιά του καὶ ἤρχισε νὰ τὰ ἐπιπλήττῃ, ἀλλὰ ταῦτα ἠρνήθησαν ὅτι ἔκλεψαν καρπούς, καὶ ὁ πατὴρ των ἐπίστευτεν αὐτὰ καὶ ὄχι τὸν Μιχαήλ. ὅθεν οὗτος ἔφυγεν ἀναστενάζων καὶ εἶπε: «Παῖδιά, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔχητε καλὸν τέλος, καὶ νὰ μὲ ἐνθυμηθῇτε!» Αὕτη δὲ ἡ προφητεία τοῦ Μιχαήλ ἐξεπληρώθη· διότι οἱ μικροὶ κλέπται ἐξηκολούθουν ὅλον ἐν νὰ κλέπτωσι καὶ νὰ ψεύδωνται· διὸ ἔγειναν ψεῦσται καὶ κλέπται τρομεροί, οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους ἐφρονεύθησαν διὰ τὰ κακουργήματά των.

Ὁ φιλάνθρωπος.

Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Χαρίλαος ὑπῆγον ἡμέραν τινα τοῦ χειμῶνος εἰς τὴν ἐσχχὴν. Καθ' ὁδὸν εὔρον ἄγνωστόν τινα κείμενον εἰς τὴν χιόνα, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο, ὅτι ἐκοιμᾶτο βαθὺν ὕπνον. Ὁ Σωκράτης εὐσπλαγχνίσθη αὐτόν, καὶ ἀπὸ φόβον

μήπως ὁ κατακείμενος ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐπλησίασεν αὐτὸν νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ. Ἀλλ' ἂν καὶ τὸν ἔσειε πολὺ δυνατά, ἐκεῖνος μόλα ταῦτα δὲν ἐξίπνα. «Ὅσον καὶ ἂν τὸν σείσης», ἐφώναξεν ὁ Χαρίλαος γελῶν, «αὐτὸς δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ· εἶναι μεθυσμένος· ἄφες τὸν ἄνθρωπον νὰ κῆται, καὶ ἐλθέ· εἶναι ψῦχος.» — «Ὅχι,» ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης, «τόσον ἄσπλαγχνος δὲν πρέπει νὰ ἤμαι· σκέπτομαι, ὅτι πολὺ εὐκόλως ἡμπορεῖ ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος νὰ παγώσῃ ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ νὰ ἀποθάνῃ· θέλω νὰ κάμω ὅ,τι δύναμαι, διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν του.» — «Κάμε λοιπὸν ὅ,τι ἀγαπᾷς,» ἐφώναξεν ὁ Χαρίλαος δυσηρεστημένος, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στέκω περισσότερον καιρὸν ἐδῶ καὶ νὰ κρυόνω.» Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ Σωκράτης ἐκάλυψε ταχέως τὸν κοιμώμενον μὲ χιόνα, διότι εἶχεν ἀκούσει, ὅτι ἡ χιών θερμαίνει, καὶ ἔτρεξεν ἔπειτα, ὅσον ἡδύνατο ταχέως, εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον νὰ λάβῃ μίαν ἄμαξαν, διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του. Εὐτυχῶς εὗρεν ἀμέσως φιλόανθρωπόν τινα χωρικόν, ὅστις ἤρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν μὲ τὸ φορτηγόν του ἁμάξι, καὶ μὲ

τὴν βοήθειαν τούτου, ἀφοῦ ἐπανεφέρει τὸν ἡμι-
θανὴ ξένον πολὺ ταχέως εἰς τὴν ζωὴν, ἐπορεύθη
εἰς τὴν οἰκίαν του. Πῶς σὰ; φαίνεται ὁ Σωκρά-
της καὶ πῶς ὁ Χαρίλαος;

Τὰ ἄτακτα παιδία.

Εἰς σχολεῖόν τι ἦσαν δύο παιδία, τὰ ὅποια
εἶχον ἀνατροφὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των πολὺ κα-
κῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὕρισκον εὐχαρίστησιν εἰς τὸ
νὰ κάμνωσι παντοῦ ζημίαν καὶ νὰ καταστρέ-
ψωσι τὰ ὠφέλιμα πράγματα. Εἰς τὸ σχολεῖον
ἐχάραττον κρυφίως ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας καὶ
τὰ θρανία διάφορα σχήματα καὶ ὀνόματα,
ἐπροσπάθουν νὰ λερώνωσι μὲ μελάνην τὰ τετρί-
δια τῶν συμμαθητῶν των, νὰ σπῶσι τὰ κονδύ-
λια αὐτῶν καὶ νὰ κρύπτωσι τὰ πράγματά των.
Καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲ ἔξεν ἐφέροντο καλλίτερον,
διότι συνείθιζον νὰ πειράζωσι τοὺς γέροντας, οἱ
ὅποιοι ἐκάθηντο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπώλουν
διάφορα ὀπωρικά: δηλαδὴ κατῶρθωνον νὰ ἀνα-
τρέπωσι μὲ πονηρὸν τρόπον τὰ κύνιστρά των,
ἢ νὰ ρίπτωσιν ἀπὸ γωνίαν τινὰ κατ' αὐτῶν

χώματα καὶ πέτρας, καὶ οὕτως ἠὲ χαριστοῦντο. Ὅσακις ἐπορεύοντο τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν δρόμον, ἐκτύπων μὲ μεγάλας ῥάβδους εἰς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ τρομάξωσι τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔφρουγον πολὺ ὀγλίγωρα ἢ ἐκρύπτοντο. Ἀλλὰ μίαν φορὰν συνελήφθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν ὅπως ἔπρεπε· δηλαδὴ ἀνθρωπὸς τις, τὸν ὁποῖον πολλάκις εἶχον τρομάζει, κτυπῶντες ἐν καιρῷ νυκτὸς τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας του ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρας, ἐπροσποιεῖτό, ὅτι ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν κακοήθη ταύτην ἀταξίαν των, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε νὰ τὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Οὗτος τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν ἀρχήν, ἣ ὁποία τὰ ἐτιμώρησε δημοσίως πολὺ σκληρῶς πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ εὐσπλαγχνισθῇ κανεῖς; Ποῖον ὅμως πρέπει νὰ λυπώμεθα πολὺ περισσότερον διὰ τοῦτο;

Ἡ λαιμαργία.

Ἡ Ἑλένη εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ τρώγῃ κρυφίως ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ νὰ πίνῃ ἀπὸ ὅλα τὰ ποτά, τὰ ὅποια εὗρισκε. Διὰ τοῦτο ἐτι-

μωρήθη πολλάκις ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, διότι ἡ λαίμαργία εἶναι ὄχι μόνον ἀπρεπής, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής, ἐπειδὴ γίνεται αἰτία νὰ μὴ ἡμπορῇ τις νὰ μετριάξῃ ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας του.

Καμμία ὁμως τιμωρία δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμπodίσῃ τὴν Ἑλένην ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγῃ κρυφίως, ὅτε τῆς ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ φάγῃ κάτι τι.

Ἡ θύρα τοῦ κήπου ἔπρεπεν ἐξ αἰτίας αὐτῆς πάντοτε νὰ ᾔηται κλεισμένη, ἐν ὅσῳ ὑπῆρχον εἰς αὐτὸν ὀπωρικά, διότι αὕτη ἔκσπεν ὅλα, ὅσα ἡδύνατο νὰ φθάσῃ· καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἦσαν ἄωρα, ἐδίχκανε τὰ μήλα καὶ τὰ ἀχλαδία, καὶ τὰ ἔρριπτεν, ἐὰν ἦσαν πολὺ σκληρά. Τοιοῦτοτρόπως ἔκαμνε τόσῃν καταστροφῇν εἰς τὰ ὀπωρικά, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸν κῆπον, ὅσῃν δὲν ἔκαμνον οὐδὲ τὰ βλαβερά ζώφια.

Πολὺ συχνὰ εἰσῆρχετο κρυφίως εἰς τὸ κελ-
λάριον, ὅπου ἐφυλάττοντο διάφορα φαγώσιμα,
καὶ ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν ὅ,τι τῆς ἤρεσκεν. Εἰς τὰς
ἀρχὰς ἐνόμισαν, ὅτι ἡ γαλῇ (γάτα) ἔτρωγεν ὅ,τι
ἔλειπε, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐδίωξαν· ἀλλὰ με-
τ' ὀλίγον ἀνεκάλυψαν, ὅτι ἡ Ἑλένη, ἅμα εὗρισκε

τὸ κλειδίον εἰσῆρχετο εἰς τὸ κελλάριον καὶ ἔτρωγε πᾶν ὅ,τι φαγώσιμον εὗρισκε. Δὲν ἦτο λοιπὸν παράξενον, ἐὰν οἱ γονεῖς τῆς Ἑλένης δὲν εἶχον τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἐκλύδωνον ὅλα, ὥς ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὰ φυλάξωσιν ἀπὸ κλέπτην τινά. Μίαν ἡμέραν κατήντησε νὰ πῖν καὶ τὸν οἶνον, τὸν ὁπεῖον ὁ πατήρ της ἐφύλαττεν εἰς ἓν ἐρμάριον (δουλάπιον), διὰ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ, ὅταν τύχη νὰ φιλεύσῃ κανένα φίλον του· ἔπιδε δὲ ἡ Ἑλένη ἐξ αὐτοῦ τόσον, ὥστε ἐμέθυσε καὶ ἠσθένησε βαρέως.

Ἡμέραν δὲ τινα ἦτο αὕτη εἰς τὴν οἰκίαν μόνη της· καὶ τοιαύτας εὐκαιρίας προσεπάθει νὰ εὕρισκῃ διὰ νὰ πειράζῃ τὰ φαγητά. Τότε λοιπὸν παρετήρησεν ἐὰν τὸ ἐρμάριον ᾖναι ἀνοιχτόν, ἢ ἐὰν ὑπάρχωσι κλειδιά· ἐπὶ τέλους εἶδεν ἐπάνω εἰς τὸ ἐρμάριον ἓν μικρὸν ἀγγεῖον. Ἀμέσως ἤτοι μάσθη ν' ἀναβῇ, διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἐὰν ὑπάρχῃ φαγώσιμόν τι διὰ νὰ τὸ φάγῃ. Ἐβαλε μίαν καθέκλαν πλησίον εἰς τὸ ἐρμάριον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο τόσον ὑψηλή, ὥστε νὰ φθάσῃ τὸ ἀγγεῖον, ἔφερε πλησίον μίαν τράπεζαν, ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν καθέκλαν, καὶ πατήσασα

ἐπ' αὐτῆς ἀνέβη εἰς τὸ ἐρμάριον. Τοιοῦτοτρόπως κατώρθωσε νὰ καταβιβάσῃ τὸ μικρὸν ἀγγεῖον κάτω. Μέσα δὲ εἰς τὸ ἀγγεῖον ὑπῆρχε κάτι τι λευκὸν ὡς ζάχαρις τριμμένη· ἔχωσε μέσα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της καὶ ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶχε γλυκεῖαν γεῦσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἑλένη ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Ἐξαίφνης εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ἑλένη ἐτρόμαξε τόσον πολὺ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν τράπεζαν· ἀλλὰ πολὺ μεγαλείτερος ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῆς μητρός, ὅτε παρετήρησεν, ὅτι ἡ Ἑλένη ἔφαγε δηλητήριον (φαρμάκι), τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει ἐπάνω εἰς τὸ ἐρμάριον διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰς μυίας. «Δυστυχὲς τέκνον, ἐφώναξες, τί ἔκαμες!» — Τὴν καταβιβάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τράπεζαν, στέλλει νὰ φέρῃ τὸν ἱατρόν, τῆς δίδει νὰ πῖν γάλα, διὰ νὰ ξεράσῃ, καὶ μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα, διὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ κακὸν θάνατον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡσθάνθη φοβεροὺς πόνους εἰς τὰ ἔντερα, καὶ ἐκραύγαζε τόσον πολὺ, ὥστε ἡδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὰς φωνάς της ἀπὸ μακρὰν.

Φθάνει τέλος ὁ ἱατρός καὶ διατάττει νὰ τῆς ἐπιβάλωσι

γιατί δὲν ἤξευρε
 σὲ ποῦ νὰ ἔμπῃ.
 Ἄλλὰ, νῆ, τοῦ ἔδωσε
 ἓνα Ἀγγελάκι
 τὸ φιλὶ ἀθάνατο
 ἔς τὸ μαγουλάκι,
 ποῦ ἔξαφνα ἔλαμψε
 σὰν τὴν αὐγή.

2. Ἡ ἀνοιξίς.

(Ἰωάννου Βηλαρά).

Ἡ γλυκυτάτη Ἀνοιξίς
 μὲ τ' ἀνθία στολισμένη,
 ροδοστεφανωμένη,
 τῇ γῇ γλυκοτηρεῖ·
 κ' ἡ γῆ τὴ χλόη ἐντύνεται,
 τὰ δάση της ἰσκιώνουν,
 τὰ κρύα χιόνια λιώνουν,
 ὁ οὐρανὸς γελάει.
 Τὰ λουλουδάκια βόσκονται,
 τὰ πλάγια χρωματίζουν,
 κ' ἡδονικαῖς φωτίζουν
 ἡ δροσεραῖς αὐγαῖς.

Ἵς τ' ἀγκαθερὸ τρίκντ' ἀφύλλο
 γλυκολαλᾷ τ' ἀηδόνι,
 τὸ ξένο χελιδόνι
 ταιριάζει τῇ φωνίᾳ.
 Ἵς τοὺς κάμπους πλούσια κι' ἄκοπα
 σὲ πράσινα λειβάδια
 τὰ ζωντανὰ κοπάδια
 βελάζουν καὶ πηδᾷ·
 κι' ὁ νιὸς βοσκὸς χαρούμενος,
 φυσῶντας τῇ φλογέρα,
 γιομίζει τὸν ἀγέρα
 μὲ τρικούδιων φωναῖς·
 Κάθε ψυχὴ εὐφραίνεται,
 τὴν ἀνοιξί γιορτάζει.

3. Τὸ ξενιτευμένο πουλί.

(Ἰωάννου Βηλαρά).

Πουλάκι ξένο

ξενιτευμένο,

κυνηγημένο,

ποῦ νὰ σταθῇ;

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ποῦ νὰ καθήσω,
νὰ ξενυχτήσω,
νὰ μὴ χαθῶ !

Βραδιάζει ἡ ἡμέρα,
σκοτάδι παίρει,
καὶ δίχως ταῖρι
πῶς νὰ βρεθῶ ;

Πῶς νὰ φωλιάσω
σὲ ξένο δάσο,
ν' ἀποσυρθῶ !

Ἡ ἡμέρα φεύγει,
ἡ νύχτα βιάζει·
νά, ἡσυχάζει
κάθε πουλί·

κ' ἐγὼ στενάζω,
τὸ ταῖρι κράζω,
ξένο πουλί.

Κυττάζω τ' ἄλλα
πουλιά ζευγάρι·
αὐτὴν τὴν χάρι
δὲν ἔχω πλειά.

Ἐρημὸ τρέχω,
τόπο δὲν ἔχω,
μηδὲ φωλιά !

Νά βρῶ γυρίζω
 ποῦ νά καθήσω,
 νά ξενοχτήσω
 κἄν μοναχό.

Κάθε κλαράκι
 βραστάει πουλάκι
 ζευγαρωτό.

Δέν μέ γνωρίζουν,
 κ' ἐδῶ μέ διώχνουν,
 κ' ἐκεῖ μ' ἀμπώχνουν·
 ποῦ νά σταθῶ;

"Αχ! πῶς νά γένω,
 ποῦ νά πηγαινῶ,
 νά μὴ χαθῶ!

Λυγρὸν οἱ κλάδοι,
 τὰ φύλλα σειοῦνται,
 γλυκοτσιμπιοῦνται
 τ' ἄλλα πουλιά·

κ' ἐγὼ τὸ ξένο,
 τὸ πικραμένο,
 χωρὶς φωλιά.

Ἀπὸ 'να 'ς ἄλλο
 πετῶ δενδράκι,
 νά βρῶ κλαράκι
 γιὰ νά σταθῶ.

γιά ν' ἀκουμπήσω,
νά ξευχτήσω,
νά μὴ χαθῶ.

Ἀπορριμμένο
σὲ ἄγρια ἀγκάθια
μικρά μου πάθια
καὶ ξενιτειᾶς

θρηνῶντας μένω,
κ' ἐκεῖ διαβαίνω
κακαῖς νυχταῖς.

4. Τὸ ὀρφανὸ τῆς Κρήτης. (Ἀχιλλέως Παράσχου).

Ἐνα παιδάκι ἐπροχθές, σὰν κρίνο μαραμμένο,
εἰς ἓνα δρόμο σκοτεινὸ
ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸ
μὲ μάτι δακρυσμένο.

Μαῦρα φοροῦσε τὸ φτωχὸ κ' ἐκεῖνο σὰν ἐμένα,
κ' εἶχε τὴν ὄψι θλιβερή·
πῶς ἀγαπῶ ὅποιον φορεῖ
φορέματα θλιμμένα !

Μοσχοβολοῦσε ἀρχοντιά, κι' ἄς ἦτο γυμνωμένο·
 ἀκόμα χθές μέσ' 'ς τὰ φιλικά,
 'ς τῆς μάννας του τὴν ἀγκαλιὰ
 πετοῦσε τὸ καῦμένο

Ὅμως τουφέκια βρόντησαν 'ς τὴν Κρήτη μιὰν ἡμέρα·
 τοῦ 'πῆρ' ἀγέρι τὴ φωνιὰ,
 τὴ μάννα Τούρκου πιστολιὰ
 κ' ἡ μάχη τὸν πατέρα.

Ἀμίλητο καὶ σκυθρωπὸ τὸ δάκρυ του 'κρατοῦσε
 κι' ἄπλωνε χέρι μ' ἐντροπή,
 ὅμως δὲν ἤθελε νὰ 'πῇ,
 τὸ μαῦρο! πῶς 'πεινοῦσε.

Ἄχ! 'κεῖνος ποῦ δὲν πείνασε, «Πεινώ» ποτὲ δὲν λέγει
 δὲν τὸν ἀφίνουν οἱ λυγμοί,
 κυττάζει μόνον τὸ ψωμί
 ἀπὸ μακριὰ καὶ κλαίγει

Ὡς τὴν ἀγκαλιὰ μου τό 'βχλα μέ πόνον τὸ καῦμένο!
 καὶ τοῦ 'δωκα πικρὸ φιλή,
 ὅμως αὐτὸ τί ὠφελεῖ
 'ς τὸ ἔρημο 'ς τὸ ξένο;

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ τὰ χέρια μου σταυρώνω,
 κι' ὅ,τι γιὰ μένα δὲν ζητῶ
 μὲ δάκρυα ζητῶ γι' αὐτό,
 καὶ τὴν φωνὴν ὑψώνω.

Μητέρες ! ὅπου ἔχετε παιδιὰ εὐτυχισμένα
καὶ καλωσύνη ἰς τὴν καρδίᾳ,
πεινοῦν τῆς Κρήτης τὰ παιδιὰ
καὶ κρούνουν τὰ καῦμένα.

6. ΜΥΘΟΙ

5. Ὁ Βάτραχος. (Παραγιώτου Σούτσου).

Βάτραχος εἰς τὸ λειβᾶδι ἀπὸ τὰ θολὰ νερά του
βλέπει βῶδι καὶ ζηλεύει τὸ χονδρὸ ἀνάστημά του·
οὐδ' αὐτοῦ δὲν ἔχει ὄγκον κ' εἰς τὸν νοῦν του ὅμως βάλλει
ὁ νερόμυαλος νὰ γένη βῶδι κ' ἴσως καὶ βουβάλι·
καὶ λοιπὸν τεντώνεται,
καὶ λοιπὸν ἀπλώνεται,
κ' εἰς τὸν γείτονά του λέγει «Πάγω νὰ τὸ ὁμοιάσω;»
— «Τρελλὸς εἶσαι;» — «Διέ με τώρα' πλησιάζω νὰ τὸ
[φθάσω;»
— «Τί με ψάλλεις;» — «Ἐπλατύνθην;» — «Οὔτε χόνδρος
[μιᾶς καλᾶμης.»
— «Διέ με πάλιν' ἀνμὴ βῶδι, καὶ ν' μοσχάρι δὲν με κάμεις;»
κ' ἀπ' ἐδῶ πλατύνεται,
κ' ἀπ' ἐκεῖ ἐκτείνεται,

κ' ἐνῶ ἐκράζε, ἅτ' αὖ δύο κέρατά μου, ὦ χαρά!
 ὕψτρωσεν καὶ ἡ οὐρά μου ταύρου ἔγεινεν οὐρά!
 ἔσκαψε καὶ εἰς τὸν πάτον
 ἐβυβίσθη τῶν ὑδάτων.

6. Κώνωψ καὶ Βούβαλος.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Εἰς βουβάλου
 τρισημέχλου
 κέρατον κογχυλωτόν
 ἦλθ' ἀκρότως
 κώνωψ, πρῶτος
 τῶν κωνώπων αὐλητῶν·
 καὶ κηθίσας
 καὶ ἀρχίσας
 ὥς τὸ σύνηθες ὦ αὐλῇ,
 ἐφαντάσθη
 πῶς ἐπλάσθη
 ὃν τι μέγα καὶ πολύ.

Μετ' ὀλίγον.

πτερ' ἀνοιγών

κ' εἰς τὸν βούβαλον στραφεῖς,

εἶπε «Φεύγω,
καὶ θὰ ἔβγω
πρὸς ἀνέυρεσιν τροφῆς.

Σὲ βγρύνω
καὶ σὲ δίνω,
 οἶλε, κούρῃσιν πολλήν,
καὶ τὴν πλῆτην.
κυρτοτάτην
 σ' ἔκαμα καὶ χαμηλήν».

«Εὐθὺ κτῆνος,»
εἰπ' ἐκεῖνοι,
 «κρυφόν τι δὲν σὲ κρυτῶ.

Φύγε, μεῖνε,
σ' ἐμὲ εἶνε
 πράγμα ἐν καὶ τὸ αὐτό·

οὔτε, ὅτε
ἤλθες, τότε
 τὸ αἰσθάνθην, οὔτ', ἐν ᾧ,
κῶνωπά μου,
γίγαντά μου,
 τώρα φεύγεις, τὸ νοῶ! »

7. Παῖς κλέπτης καὶ μήτηρ.

(Παραγιάτου Σούτσου).

Κλέψαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον παιδί μίαν φυλαδίτσαν
ἐμπιστεύθη τὴν κλοπὴν τοῦ ἔς τὴν χρυστὴν τοῦ μητερίτσαν.
Τὸ ἐρίληπεν ἐκείνη καὶ πολὺ πολὺ ἐχάρη,
πῶς κατώρθωσε τὸ τόσο σποργιτάκι νὰ τὴν πάρῃ.
Ἐγλυνάκνηθ' ὁ κλεπτάκος εἰς αὐτὸ τὸ τύρι λύρι,
καὶ τῆς ἐκκλησίης πῦρ ἐκτωῆ/ι καὶ ψαλτῆρι.
Ἐμεγάλωσεν ἐκεῖνο καὶ ἐμεγάλωσαν μὲζ' ἱ του
αἱ κλοπαὶ τοῦ, γενομένου τοῦ σποργιτακιοῦ σποργίτου.
Τέλος ὁ φυλακδοκλέπτης ληστὴς ἔγειε τῶν δρόμων
ἔφερεν εἰς τὴν Ακρίαν, εἰς τὴν Ἀμφίτσαν τὸν τρόμον·
βραχνίζων εἰς τὰ στήθη ἔβγαλλε βοτάνων ἀθλίων
ὄσους λίθους εἰς τὴν Φθίαν ἔριψεν ὁ Δευκαλίων.
Συνελήφθη ὁ κκοῦργος, καὶ εἰς τὴν λαίμητόμον ὅτε
ἐκκτὸν τὸν καθωδήγειον ἔνθεν καὶ ἔνθεν στρατιώττι,
παρεστήρησε μακρόθεν τὴν μητέρα τοῦ θρηνοῦσαν,
δικταχίζουσταν τὰ πλήθη καὶ τὸ τέκνον της ζητοῦσαν.
Ἐπλητίσταν ἐκείνη νὰ φιλήτῃ τὸ παιδί της,
ἀλλ' αὐτὸς ἀνελίζε στόμα ἐκοψε τὸ ἐν αὐτῇ της.
Ὅτε δὲ οἱ παρρησιώτες τὸν ἐκάλεσαν θηρίον
καὶ αὐτὴν τοῦ τὴν μητέρα ὀκνον, ἐκράζε δακρύων
αἶν' αὐτῇ τῶν συμφορῶν μου ἡ αἰτία, ἐπειδὴ,
ὅπου ἤλθῃ, δὲν ἐρχόμουν, ἀν' μ' ἐκόλαζε παιδί.

8. Ὅνος φέρων εἰκόνα.

(Παραγιώτου Σούτσου).

—

Εἰς καλὸν χωρίδιον
 ἕνος εἰκονίδιον
 ἔφερε ῥ' τὸν ὤμόν του·
 κι' ὅταν εἰς τὸν δρόμον τῶν
 ἄλλοι προσηκώοντο,
 ἄλλοι ἐσταυρώνοντο,
 ὑπερηφανεύετο
 καὶ οὐραγαῖδεύετο.

Ἔλεγε καυχώμενος
 ἔλεγε' ἀγαλλόμενος
 «Πόσα προσκυνίσματα!
 ποῖα γονατίσματα!

Ἐμὲ ὅλοι σέβονται
 καὶ μὲ προπορεύονται!
 εἶδαν τὴν ἀξίαν μου
 καὶ ἤλθαν εἰς λατρείαν μου»·

Καὶ ταυτιζέται τὸν τάνυζε,
 πηῖσε, ὠγγάνιζε·
 πλὴν τὸν ὀνηλάτην του

ἔβλεπεν εἰς τὴν πλάτην του,

ὅστις τὸν ἀντάμειψε
 καὶ τοῦ ταῖς πασσάλειψε
 τρέμων μὴς' τὸ σκόνισμα
 πέσῃ τὸ εἰκόνισμα,
 καὶ ὡς ἐπιφώνημα
 κρῶζων «Κάθου φρόνημα,
 ὄνε! μὴν τρελλαίνεσαι!
 καὶ θεὸς δὲν γένεσαι».

9. Καρβουνάρης καὶ πλύστης.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Καρβουνάρης
 κιτρινάρης
 εἶχ' εἰς λάκκους
 καὶ εἰς σάκκους

τὰ πολλά του
 κέρβουνά του,
 κ' ἀπ' ἀσβόλην
 μὰρ ἤν ὅλην

τὴν μορφὴν τοῦ

τὴν στολὴν τοῦ.

Μ' ἓναν πλῆσταιν

λαβὼν πλείεσταιν

γνωριμίαν,

Θέλ' εἰς μέγαν

καὶ ὥραιον

προκυμαίαν

νὰ οἰκήσῃ

καὶ νὰ ζήσῃ.

«Μετὰ τίνος»,

εἶπ' ἐκεῖνος,

«νὰ οἰκήσω

καὶ νὰ ζήσω;

ὅσα πλύνω

καὶ λευκύνω,

τῶν λαμπρῶν σου

θησαυρῶν σου

Θέλ' ἢ τόση

τὰ λερώσει

κόμισ; μαύρη

ἅπου ταῦρά σου.

10. Τὸ τάξιμον.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Διαθέτης

κακεργάτης

ἔταξεν εἰς τὸν Ἑρμῆν,

«Ὅ, τι εὖρω

καὶ δὲν εὖρω

θὰ ἔς τὸ φέρω τὴν στήνῃν·

φθάνει μόνον

λυμναίωνων

ληστῶν θυμὰ μὴ γανῶ,

καὶ ἔς τὸ τάξιμα

τρήμμα πρήγμα

ἀκριβὲς θ' ἀνακρανῶ ».

Ἰπὸ μίσαν

καρυδίαν

ἤρρε πῆρχν κρεμνοστήν,

μὲ μεγάλους

ἀμυγδαλούς

καὶ μὲ φοίνικας μεστήν.

Τὰ ἐντός των
τὰ ἐκτός των
 σύνολα φαγών αὐτός,

'ς τὸ πλησίον
ἦλθ' Ἑρμεῖον
 κ' ἐκαζέε. γονυκλιτῶς,

«Τῶν μεγάλων
ἀμυγδαλῶν
 σε προσφέρω τὰ ἐκτός,
καὶ προσθέτω
 σ' ἀποθέτω
 τῶν φοινίκων τὰ ἐντός».

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(ἐκ τῆς Μελέσεως Χ. Πουλίου)

Ἡ κακὴ συνήθεια.

Ἐν ὧσιν ὁ Γρηγόριος ἐμένεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων του, συνείθιζε πάντοτε νὰ πλαγιάζῃ, ἅμα ἐνύκτωνεν, ἢ καὶ ἀπεκοιμᾶτο, ἐνῶ ἐκάθητο, καὶ μὲ μεγάλον κόπον κατάρθωνον νὰ τὸν ἐξυπνώσιν ἔπειτα. Συχνάκις μάλιστα ἔπρεπεν ἡ μήτηρ του νὰ τὸν ἐκδύῃ ὡς μικρὸν παιδίον, καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἐπὶ τῆς κλίνης εἰς τὰς χεῖράς της, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ. Ἐκοιμᾶτο δὲ τόσον πολὺ, ὥστε ἐσηκόνετο, μόνις ἀφοῦ ἐξημέρωνε καλὰ τὸ καλοκαίριον μάλιστα ἐκοιμᾶτο καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου. Ἡ μήτηρ του συνεβούλευεν αὐτὸν πολλάκις ν' ἀφήσῃ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν, διότι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔμπορῃ νὰ ζῇ πάντοτε τοιοιυτοτρόπως· ἔλεγε δὲ εἰς αὐτόν, ὅταν τυχαίῃ νὰ νυστάξῃ τὴν ἐσπέραν

πολύ ἔνωρίς, νὰ περιπατῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ τὴν πρωΐν νὰ σηκώνηται μόλις του καὶ ὀγλίγωρον. Ἀλλ' ὁ Γρηγόριος δὲν εἶδε πρὸς πολλὴν προτοχὴν εἰς τὰς συμβουλὰς ταύτας τῆς μητρὸς του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤδυνάτο ν' ἀποκόψῃ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν. Εἰς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς ἀρτοποιόν τινα, διὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνην ταύτην. Οὗτος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Γρηγόριον νὰ μὴν ἐξυπνὸς τὴν ἐσπέραν μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, νὰ κάμνῃ διαφόρους ἐργασίας καὶ νὰ σηκώνηται καὶ τὸ καλοκαίριον καὶ τὸν χειμῶνα ἔνωρίς, δηλαδὴ πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν κακὸςυνειθισμένον Γρηγόριον. Ἐτε δὴ λοιπὸν δὲν εἶχε πλέον τὴν ἀδελφὴν νὰ πίπτῃ ἔνωρίς εἰς τὴν κλίνην του, πολλάκις ἐκοιμάτο, ἐνῶ ἐργάζετο, καὶ κάποτε μάλιστα ὄρθιος· ἐνίοτε δὲ ἐπίπτε χάτω καὶ ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του. Ὁ ἀρτοποιὸς τὸν ἐτιμώρησε πολλάκις διὰ τὴν κακὴν του ταύτην συνήθειαν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν διωρθώθη. Ὁ Γρηγόριος δὲν ἤδυνάτο ν' ἀπομάθῃ (λησμονήσῃ) τὴν συνήθειαν ταύτην, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀρτοποιὸς μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸν ἐστειλέν ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰπὼν εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ περισσότερον, καθόσον τῷ ἦτο ὅλως διόλου ἄχρηστος. Ὁ Γρηγόριος ἀληθῶς δὲν ἐγένετό ποτε ἐργάτης καλὸς καὶ ὠφελίμος. Πόσον δυσκόλον εἶναι ν' ἀπομάθῃ τις μίαν κακὴν συνήθειαν.

Φιλάνθρωπα φρονήματα.

Ὁ Σωτήριος ἦτο παθεὶν καλῆς ψυχῆς. Ἡ μεγίστη εὐχαρίστησίς του ἦτο νὰ προξενῇ χαρὰν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ δ' αὐτοῦ εὐχαρίστως παρεχώρει εἰς αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀγαπητόν, πρὸ πάντων δὲ ἔκαμνε τοῦτο εἰς τὰ ἀδελφιά του. Ἐάν τις τῷ διηγείτο δυστυχήματα ἀνθρώπου τινός, ἠσθάνετο μεγάλην συμπάθειαν· πολλάκις ἔτρεχον δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς του, ὅτε ὁ πατήρ του διηγείτο τοιαύτας δυστυχίας. Μίαν ἡμέραν τῷ ἔλεγεν ὁ πατήρ περὶ ἑνὸς ὑποδηματοποιοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Σωτήριος ἐγνώριζε ποῦ καλῶς, ὅτι τώρα εὐρίσκεται αὐτός καὶ ἡ σύζυγός του καὶ τὰ μικρὰ παιδία του εἰς λυπηρὰν καὶ ἐλειπῆ κατὰστασιν: «Τοῦς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, εἶπε, λυπεῖται πολὺ, διότι κατήντησαν εἰς τοιαύτην δυστυχίαν ὅχι δι' ἄλλο τι, παρὰ διότι ἀπατηθέντες ὑπὸ κτικῶν τινων ἀνθρώπων εἶχον ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ὅλα τῶν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια δὲν τοῖς τὴν ἔδωσαν ὀπίσω. Τώρα δὲν εὐρίσκει ὁ πτωχὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐργασίαν, διότι δὲν ἔχει ὅσα χρήματα χρειάζεται, διὰ νὰ ἀγοράσῃ δέρματα, καὶ διότι τὰ καλλίτερα πράγματα του εἶχον ἤδη πωληθῇ. Ἐάν μοῦ ἐπερίσσειον χρήματα, εὐχαρίστως θὰ τῷ ἐδάνειζον, δ' αὖ νὰ δανηθῇ νὰ σωθῇ.» Ὁ Σωτήριος ἤκουσε τὴν φράσιν ταύτην πάντα μὲ πολλὴν προσοχὴν· μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ εἶπε: «Μοῦ δίδεις τὴν

ἄδειαν, πάτερ, νὰ δώσω εἰς τὸν πτωχὸν Μιχαήλ, (τοιουτοτρόπως ὠνομάζετο ὁ ὑποδηματοποιός) ἐκεῖνο τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐχάρισεν ὁ ἀνδρὸς (νουνός) μου;» Ὁ πατὴρ κατ' ἀρχάς, δὲν ἤθελε νὰ συγκατανεύσῃ, διότι προέβλεπεν ὅτι ὁ Μιχαήλ καὶ ταῦτα τὰ ὀλίγα χρήματα δὲν θὰ εἰδὲ ποτε ὀπίσω. Ἀλλ' ὁ Σωτήριος δὲν ἔπαυσε νὰ παρακαλῇ, ἕως οὗ ὁ πατὴρ ἔδωκε τὴν ἄδειαν. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη ὁ καλὸς μας Σωτήριος τόσῃν εὐχαρίστησιν, ὅσῃν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὁπότε ἐμελλε νὰ δώσῃ τὸ χρυσοῦν νόμισμά του εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον. Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἔλαβεν ὁ Μιχαήλ τὸ χρυσοῦν νόμισμα, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγα δέρματα· ὁ δὲ πατὴρ τοῦ Σωτηρίου τῷ ἐπρομήθευσεν, συσταίνων αὐτόν εἰς πολλοὺς φίλους του, ἀρκετὴν ἐργασίαν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀπέκτησεν ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος τοσαῦτα χρήματα, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ πράγματα του, τὰ ὁποῖα ἐν χαρῶ τῆς δυστυχίας του ἠναγκάσθη νὰ ἐνεχυριάσῃ (νὰ βάλῃ ἀμανάτι), καὶ νὰ πορίζηται εὐκόλως τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Βεβαίως πᾶν παιδίον δὲν ἔχει ἐν χρυσοῦν νόμισμα νὰ χαρίσῃ, καθὼς ὁ Σωτήριος, ἀλλ' ἐκαστον παιδίον δύναται νὰ κάμῃ κάτι τι, διὰ νὰ βοηθῇ καὶ εὐχαριστῇ τοὺς δυστυχεῖς.

Ὁ ὀκνηρός.

Ὁ Εὐθύμιος ἦτο υἱὸς πλουσίων γενέων, καὶ διὰ τοῦτο ἠδύνατο ν' ἀπολαμβάνη πολλά πράγματα, τὰ ὅποια τὰ ἄλλα παιδιά δὲν ἀπελάμβανον. Οἱ γονεῖς του τὸν ἐπερνον πάντοτε εἰς τὸν περίπατον μαζὶ τῶν, καὶ τὸν ἐφίλειον ἄλλοτε μὲν καρπούς, ἄλλοτε δὲ γλυκίσματα. Ἐὰν ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν νέον τι περὶ ἐργον, παραδείγματος χάριν ξένα ζῶα, ἢ κωμική τις παράστασις, ἐπήγαινον οὗτοι συνήθως ἐκεῖ μετὰ τοῦ Εὐθυμίου, διὰ νὰ τὸν διασκεδάζωσι, διότι ἠλπιζον ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ προντίζη νὰ ᾔηαι εἰς τὰ μαθήματά του ἐπιμελέστερος καὶ προσεκτικώτερος, διὰ νὰ δείξη εἰς αὐτούς, ὅτι εἶναι ἄξιος τῆς τοιαύτης καλοσύνης τῶν. Ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην δὲν ἐξεπλήρωσεν ὁ ὀκνηρὸς Εὐθύμιος, διότι ἔλαβε μεγάλην κλίσιν εἰς τὰς διασκεδάσεις, καὶ προσεπάθει πάντοτε ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἐργασίας. Μὲ διασάρεσκεσαν ἐπήγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμνε συνήθως μεγάλους γύρους, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐνίστε μάλιστα δὲν ἐπήγαινε καθόλου, ἀλλ' ἐπαίξε κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας μὲ ἄλλα παιδιά, τὰ ὅποια ἦσαν ὅμοια μὲ αὐτόν. Οἱ γονεῖς του ἐμάνθανον μὲν ταῦτα, ἀλλ' ὁ Εὐθύμιος ἔξευρε νὰ εὐρίσκη πάντοτε διαφόρους προφάσεις πρὸς δικαιολόγησίν του, καὶ ὑπέσχετο πάντοτε ὅτι θὰ διορθωθῇ. Τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἐπρεπε νὰ κάμνῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ δὲν τὰς ἔκαμνε, ἢ τὰς ἔκαμνε μὲν, ἀλλὰ τόσον

κακῶς, ὥστε ποτὲ δὲν εὐχαρίστει τὸν διδάσκαλόν του. Τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο εἰς αὐτὸν πλεον εὐχάριστον, παρὰ νὰ πιῇ καὶ νὰ περιπατήῃ· καὶ τῶντι ἐόλεπέ τις αὐτὸν τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας νὰ ἐξοδεύῃ εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ὁλοκλήρους ὥρας νὰ κάθεται καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιώτας νὰ γυμνάζωνται. Ὁ διδάσκαλός του ὠνόμαζεν αὐτὸν κλέπτην τῆς ἡμέρας (τεμπέλην), διότι τόσον ἀνοήτως ἐξώδευε τὸν καιρὸν του, καὶ διότι πολλάκις μετ' ἐξέρχεται πρὸς διασκέδασίν του τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὠρισμέναι δι' ἐργασίαν καὶ μαθήματα· τοιοῦτο-τρόπως δὲ ἔχανε τὸν πολυτιμώτατον καιρὸν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐπανέρχεται. Ὁ Εὐθύμιος ἐμεγάλωσε μόνον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλ' ὅχι καὶ κατὰ τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἰκανότητα· ἡ προφητεία λοιπὸν τοῦ τιμίου διδασκάλου του, ὅτι αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ γένην χρήσιμος ἄνθρωπος, ἐξεπληρώθη ἐννεέλως.

Ἡ ἀγαθὴ θυγάτηρ.

Ὁ Προκόπιος ἠθλένει βαρέως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ καλὴ του μήτηρ εἶχεν ἀγρυπνήσει πλησίον του τρεῖς νύκτας κατὰ συνέχειαν. Ἡ Μαρία, ἡ δωδεκαετής ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐφοβεῖτο μήπως ἀρρωστήσῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἰδία μήτηρ τῆς ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρυπνίαν· διὰ τοῦτο μετὰ δακρύων παρεκάλει τὴν μη-

τέρα της νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἔργασθῃ αὐτὴ τὴν τετάρτην νύκτα πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς ἀδελφοῦ της. Ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ μήτηρ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο, πρῶτον μὲν διότι ἡ Μαρία ἦτο πολὺ ἀδύνατος, δεῦτερον δὲ διότι ἐφ' ἑβείτο μήπως ἀπεκοιμηθῇ, καὶ ὁ Προκόπιος μείνῃ ἔλως διόλου ἄνευ βοηθείας. Εἶχε νυκτώσει ἤδη, καὶ ἡ μήτηρ ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ πλαγιάσῃ, ἐπειδὴ εἶχον κλείσει οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπὸ τὴν αὐπνίαν. Ἡ Μαρία εἶχε μὲν πλαγιάσει καὶ αὐτὴ κατὰ διαταγὴν τῆς μητρὸς της, ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀνησυχίαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ. Ὅτε δὲ ἐνόησεν ὅτι ἡ μήτηρ της ἀπεκοιμήθη, ἔλαβε τὸ πλῆξμόν της καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς ἀδελφοῦ της. Εἶχε δὲ εἰς αὐτὸν μεγάλην προσοχὴν, καὶ εὐθὺς ὥς ἔβλεπεν αὐτὸν νὰ κινηθῇ, ἀμέσως τὸν ἐξυπνίζε, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ζητεῖ. Τοῦτο ἔκαμνε μέχρι τῆς πρωίας, καὶ εἶχε μεγάλην χεῖράν, διότι κατ' ὥρῳσε καὶ τὸν ἀδελφόν της νὰ περιποιηθῇ καὶ τὴν μητέρα της νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν κατὰ ταύτην τὴν νύκτα.

Ὀλίγον καιρὸν μετέπειτα ἠσθένησε καὶ ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία ἀνέλαθεν ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀδύνατος. Διὰ τοῦτο ὁ ἰατρὸς τῇ εἶχεν εἰπεῖ ἐνώπιον τῆς Μαρίας νὰ πίνῃ, εἰάν δύναται νὰ ἀγοράζῃ καθ' ἡμέραν ὀλίγον οἶνον, καὶ θὰ ἀναλάβῃ ἐντὸς ὀλίγου τὰς δυνάμεις της. Ἀλλὰ πόθεν νὰ λάβῃ ἡ πτωχὴ γυνὴ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα πρὸς ἀγορὰν οἴνου; Ἡ

ἀσθένεια τοῦ Προκοπίου ἠγάσασεν αὐτὴν νὰ ἐξοδεύ-
 ση πολλά. Εὐτυχῶς ἡ Μαρία εἶχεν ἀκούσει, ὅτι εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὅπου αὐτοὶ κατῴκουν, ἐζήτουν ἓνα ἄνθρω-
 πον, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ ἀραδιάζῃ τὰ κομμένα
 ξύλα εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὑπῆγε λοιπὸν εἰς τὸν οἶκον
 σπότην ἐκεῖνον καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν
 τὴν ἐργασίαν ταύτην, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὴν
 ἐκτελέσῃ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Ἐντὸς τεσσάρων
 ὥρων ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην, καὶ ἐκέρχθη
 ὅσα χρήματα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγον οἶ-
 νον διὰ τὴν μητέρα της. Μολοντί δὲ ἀπὸ τὴν ἀσυ-
 νείθιστον ταύτην ἐργασίαν ἦτο πολὺ κουρασμένη, ἔτρε-
 ξεν ὅμως τόσον ταχέως, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι κατ'
 ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχεν ἐργασθῇ. Ἀπερίγραπτος
 ἦτο ἡ χαρὰ τῆς Μαρίας, διότι διὰ τῆς ἐργασίας τῶν
 χειρῶν της ἠδύνατο νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν μη-
 τέρα της ὀλίγον οἶνον, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς ἰατρι-
 κὸν διὰ νὰ τὴν δυναμώσῃ. Ἡ μήτηρ εἶχε συγκινηθῇ
 τόσον πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν τῆς Μαρίας, ὥστε δά-
 κρυα χαρᾶς ἔτρεξαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Εἶθε ὅλα
 τὰ παιδιὰ νὰ ἦσαν καθὼς ἡ ἀγαθὴ Μαρία!

Ὁ μικρὸς ἄσωτος (σπάταλος).

Ὁ πατὴρ Βασίλειος συνείθιζε ὅλα του τὰ παιδιὰ
 ν' ἀποκτιῶσι κατὰ τι διὰ τῆς ἐργασίας των. Καὶ λοι-

πὸν αἱ μὲν θυγατέρες ἔβραπτον καὶ ἐπλεον ὄχι μόνον ἐν τῷ σχολείῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ πατήρ ἡγόραζεν ἀπ' αὐτὰς τὰς μικρὰς τῶν ἐργασίας. Οἱ υἱοὶ τοῦ εἰργάζοντο εἰς τὸν τὸρνον ἢ ἔκαμνον διαφόρους ἄλλας ἐργασίας· καὶ ταύτας ἐπίσης ἡγόραζεν ἀπ' αὐτοῦς ὁ Βασιλεῖος, ἐὰν ἦσαν καθαρῶς καὶ καλῶς κατεσκευασμένοι. Τὰ παιδία ταῦτα εἶχον λοιπὸν πάντοτε χρήματα εἰς τὰς χεῖράς των, τὰ ὅποια ἐξώδευσον ὅπως ἤθελον. Ἀλλ' ὁ πατήρ τοὺς συναβούλευε συχνὰ νὰ τὰ μεταχειρίζονται εἰς ὠφέλιμα πράγματα, καὶ νὰ ἦναι οἰκονόμοι. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, τὰ δύο μικρότερα παιδία τοῦ Βασιλείου, ἠκολούθουν τῇ συμβουλῇ ταύτης, καὶ ἡγόραζον μὲ τὰ συναζόμενα χρήματά των διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια τοῖς ἦσαν χρήσιμα, παραδείγματος χάριν, χάρτην, κονδυλία, μολυβδοκόνδυλα, μαχαίρια καὶ ψαλίδια. Πόσον μεγάλη ἦτο πάντοτε ἡ χαρὰ των, ὅταν ἀπέκτιν μερικά χρήματα διὰ τῆς ἐργασίας των, καὶ πόσον εὐχάριστα τοῖς ἦσαν τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἡγόραζον μὲ τὰ ἰδικά των χρήματα! Ἀλλ' ὁ Δημοσθένης, ὁ μεγαλειότερος υἱὸς τοῦ Βασιλείου, ἀπ' ἐναντίας δὲν ἦτο οἰκονόμος· ὅλα, ὅσα ἐβλεπε, τῷ ἤρεσκον καὶ ἀμέσως ἤθελε νὰ τὰ ἔχῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἡγόραζε πολλάκις πράγματα ὅπως διολοῦ ἄχρηστα εἰς αὐτόν, ἢ τσιαῦτα, τὰ ὅποια κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν δὲν ἐχρειάζετο. Εἶχε παραδείγματος χάριν ἓν πολὺ καλὸν μαχαίριον, ἀλλ' ἐὰν ἐβλεπεν ἓν ἄλλο, τὸ ὅποιον

ἦτο καλλίτερον ἢ ὀλίγον μεγαλείτερον, ἀμεσῶς τὸ ἡγόραζε, δίδων ὅσα χρήματα τοῦ ἐξήτουν· διὰ τοῦτο ἡγόραζε πάντοτε παρὰ πολὺ ἀκριβά. Ὅταν δὲ κατόπιν ἐχρειάζετο νὰ ἀγοράσῃ κατι τι, τὸ ὁποῖον τῷ ἦτο πολὺ ἀναγκαῖον, τῷ ἔλειπον τότε τὰ χρήματα, καὶ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ δανείζηται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλ' ὁ πατὴρ δὲν τὸ ἐπέτρεπε. Παρεκάλει λοιπὸν τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του νὰ τῷ δίδωσιν ὀλίγα χρήματα, ἀλλ' ἐλάμβανε τότε πάντοτε ὡς ἀπάντησιν: «Νὰ μάθῃς νὰ ἦσαι οἰκονόμος, καὶ νὰ μὴ ἐξοδεύῃς τὰ χρήματά σου ὅπου φθάσης, δηλαδὴ νὰ μὴ ἀγοράζῃς τίποτε ἄχρηστον καὶ περιττόν, καὶ τότε δὲν θὰ σοῦ λείπωσί ποτε τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, διὰ ν' ἀγοράζῃς ὅ,τι χρειάζεσαι». Θὰ προσπαθῇσω καὶ ἐγὼ νὰ ἦμαι οἰκονόμος, διὰ νὰ ἔχω χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ν' ἀγοράζω μόνον χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα πράγματα.

Ὁ ψεύστης.

Τὸν Θεμιστοκλέα ἔστειλαν οἱ γονεῖς του μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ παραδώσῃ μίαν ἐπιστολήν, ἣ ὁποία ἦτο πολὺ ἀναγκαῖα. Εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀπῆντησεν ὁ Κωνσταντῖνος μὲ μερικά ἄλλα παιδία. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο παιδίον φιλόνεικον, καὶ πρὸ πάντων ἡγάπα νὰ μαλῶνῃ σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸν Θεμιστοκλέα, διότι καὶ οὗτος ἦτο πολὺ θυ-

μῶδης. Λοιπὸν ὅπως πάντοτε οὕτω καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἦλθον εἰς φιλονεικίαν, διότι ἕκαστος ἐκ τούτων δὲν ἄφινε τὸν ἄλλον νὰ περάσῃ. Ἐνῷ δὲ ἐμάλυνον, ἔπescen ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλέα ἡ ἐπιστολὴ κατὰ γῆς, τὴν ὁποίαν ἐπάτησαν μὲ τοὺς πόδας των, καὶ τὴν ἐλέρωσαν τόσον πολὺ, ὥστε δὲν ἠδύνατο καίεῖς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν της. Τί ἔπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ κάμῃ ὁ Θεμιστοκλῆς; Ἐὰν ἐπήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔλεγε πάντα, ὅσα συνέβησαν, ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ σκληρῶς, διότι ὁ πατήρ του ἦτο πολὺ αὐστηρὸς, καὶ πρὸ πάντων τὴν φορὰν ταύτην ἔπρεπε νὰ ἦναι πολὺ αὐστηρότερος, ἐπειδὴ τὸν εἶχε κάμει προσεκτικὸν εἰπών: «Πήγαινε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ προσοχὴν, διότι αὕτη εἶναι πολὺ ἀναγκαῖα καὶ σπουδαία». Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους νὰ ἀπατήσῃ τὸν πατέρα του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν. Ὅτε λοιπὸν ὁ πατήρ του ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔκαμε τὴν ἐπιστολὴν, ἀπήντησεν, ὅτι ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· ἀλλ' ἡ καρδία του ἔτρεψε διὰ τὸ ψεῦδος τοῦτο. Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν 10 ἡμέραι, καὶ ὁ πατήρ δὲν ἐλάμβανε καμμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἐπῆγεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ μάθῃ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἀληθῶς ἐστάλη. Πόσον δὲ ἐξεπλάγη, ὅτε ὁ ἐπιστάτης τοῦ ταχυδρομείου ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ ταχυδρομείου, ὅτι τοιαύτη ἐπιστολὴ δὲν παρεδόθη! Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ φανερώσῃ τί ἔκαμε

τὴν ἐπιστολήν. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐβεβαίωνε μετ' ἐπιμονῆς, ὅτι τὴν παρέδωκεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὅτε ὅμως ὁ πατήρ του ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι τὰ πάντα θὰ τῷ συγχωρήσῃ, ἐὰν φανερώσῃ τί ἔκαμε τὴν ἐπιστολήν, τότε εἶπεν ἐπὶ τέλους ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ πόσον μετενόησε, διότι εἶχεν εἰπεῖ ψεύματα, ἀφοῦ ἐνόησεν ὅτι καὶ τὸν πατέρα του θὰ ἀπήλλαττεν ἀπὸ μεγάλης ζημίας καὶ τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ φόβου καὶ ἐντροπῆς, ἐὰν ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχὴν ὡμολόγῃ τὸ σφάλμα του, ὅποτε τὰ πάντα ἠδύναντο νὰ διερωθῶσιν! Ἀπεφάσισε λοιπὸν τοῦ λοιποῦ ποτε νὰ μὴ ψευσθῇ, καὶ ἐπρωτίμα νὰ τιμωρῆται δικαίως, πρὶν νὰ λέγῃ ψεῦδος. Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα πολὺς καιρὸς ἐπέρασεν, ἕως οὗ κατορθώσῃ νὰ κερδίσῃ πάλιν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πατρὸς του, καὶ διὰ τοῦτο παρὰ πολὺ ἔλυπετο. Θὰ ἀποφεύγω καὶ ἐγὼ τὸ ψεῦδος, καὶ θὰ ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ δεισιδαιμονία.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο τόσο εὐκολόπιστος, ὥστε ἐπίστευεν ὡς ἀληθῆ ὅσα ἤκουε, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ ἐὰν αὐτὰ ἠδύναντο νὰ ᾖναι ἀληθῆ. Αὕτη ἡ εὐκολοπιστικὴ τοῦ ἔφερεν αὐτὸν εἰς μεγάλην δεισιδαιμονίαν. διότι, ἐὰν τις τῷ ἔλεγεν, ὅτι εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν οἰκίαν ὑπάρχει φάντασμα (στοιχειόν), τὸ ἐπίστευε καὶ τὸ διηγεῖτο καὶ εἰς ἄλλους ὡς βέβαιον· ἐὰν δέ τις τῷ

ἔλεγεν, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας μία γλαυκὴ φωνάζει ἢ εἰς κύων ὠρύεται (οὐρλιάζει) μέλλει ν' ἀποθάνῃ τις, δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τούτου. Ἀπέδιδε λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα εἰς τοιαύτην αἰτίαν, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, τοῦτέστι ἦτο δεισιδαιμονία. Μίαν φορὰν εἶχε πρησθῇ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, καὶ τὸ πρῆσμά εἶχεν ἀνοίξει. Ἀντι δὲ νὰ συμβουλευθῇ τακτικὸν ἱατρὸν, προσεκάλεσε γραῖάν τινα, διὰ νὰ ἐξορκίσῃ τὴν ἀσθενείαν του, πιστεύων ὅτι διὰ μόνου τοῦ μέσου τούτου, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλα ἱατρικά, θὰ θεραπευθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἐβεβήκωσεν αὐτόν, ὅτι μὲ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς ἐθεράπευσε καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἀνέφερε κατ' ὄνομα, ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὴν στερεὰν πεποίθησιν ὅτι θὰ τὸν ἱατρεύσῃ, καὶ δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐρωτήσῃ κανένα ἐπιστήμονα ἱατρὸν.

Ἐν τούτοις ἡ πληγὴ ὅλονεν ἐγίνετο χειροτέρα, καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησεν εἰς γάγγραιναν, τὴν ὁποίαν πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ ἱατρεύσῃ ἡ γραῖα. Τότε λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ ἐπιστήμονα ἱατρὸν, ὁ ὅποιος τοῦ ἐκοψε τὴν χεῖρα, διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου καὶ εἰς τοῦτο ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, διότι δὲν ἔχασε καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν δυστυχημάτων, καὶ ὅμως δυστυχῶς κυριεύει πολλοὺς ἀνθρώπους!

Τὸ ἀπερίσκεπτον κοράσιον.

Ἡ Μαρία ὠνομάζετο ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τὴν ἐγνώριζον, «ἡ ἀπερίσκεπτος καὶ ἀσυλλόγιστος Μαρία». Ἡ ἐπωνυμία αὕτη ἦτο τάχα πρὸς τιμὴν της; Ἀφοῦ ἀναγνώσῃτε τὰ ἀκόλουθα, θὰ κρίνητε μόνοι σας, ἐάν αὕτη ἦτο ἀξία τῆς ἐπωνυμίας ταύτης.

Μίαν φορὰν ἐκάθητο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἔγραφεν ὅτι ὁ διδάσκαλός της εἶχε δώσει νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐξαίφνης ἀκούει νὰ ἔρχηται ἄμαξα, ἡ ὁποία ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, καὶ ἀπὸ περιέργειαν ἤθελε νὰ ἴδῃ ποῖος εἶναι εἰς αὐτήν. Ἀμέσως ἐσηκώθη ἐπάνω ὀγλίγωρα, καὶ ἀπὸ τὴν βίαν της ἀνέτρεψεν (ἀναποδογύρισε) τὸ μελανοδοχεῖον (καλαμάρι) καὶ τὴν καθέκλαν. Ἡ μελάνη ἐχύθη εἰς ὅλην τὴν τραπέζαν καὶ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος (πάτωμα). Πόσον ἐτρόμαξεν ἡ Μαρία, ὅτε παρετήρησε τί ἔκαμε μὲ τὴν ἀπρόσεξιάν της! Τί ἔπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ κάμῃ, διὰ νὰ μὴ ἴδωσι τίποτε οἱ γονεῖς της; Ἡρπασε μὲ μεγάλῃν ταχύτητα ἓν ὕψοςμα, διὰ νὰ σπαγγίσῃ τὴν μελάντην, ἀλλὰ δὲν τῆς ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ παρατηρήσῃ τί πράγμα ἦτο· ἀφοῦ ὁμως εἶδεν ὅτι τὸ ὕψοςμα τοῦτο ἦτο ὁ λαιμοδέτης τοῦ πατρός της, ἐτρόμαξεν ἀκόμῃ περισσότερον. Ἀλλ' ὁμως καὶ τὸ σφάλμα τοῦτο εἶχε κάμει πλέον, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξῃ πρὸς σωτηρίαν της, παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἁμάρτημά της καὶ νὰ κατηγορήσῃ

ἡ ἰδίᾳ τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὴν μητέρα της· διό τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔπαθεν ἄλλην τιμωρίαν, παρὰ μόνον ἐπιπλήξιν αὐστηράν. Καὶ ἀπεφάσισε μὲν τοῦ λοιποῦ νὰ ᾖται προσεκτικῇ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔκαμε πάλιν ὁμοίαν ἀπροσεξίαν. Ἡ μήτηρ της δηλαδὴ προσέταξεν αὐτὴν, ὅτε ἡτοίμαζε τὸ δεῖπνον, νὰ κενώσῃ (ἀδειάσῃ) ἓν ἀγγεῖον μὲ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐστίαν (πυροστιάν), καὶ νὰ τῷ τὸ φέρῃ πάλιν. Ἡ Μαρία ὑπῆγε καὶ ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀγγείου μὲ τὸ ὕδωρ ἓν ἄλλο μὲ ζωμὸν κρέατος, καὶ ἔχυσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ παραθύρου. Γυνὴ δέ τις, καλῶς ἐνδοσυνεμένη, διαβνίνουσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὑποκάτω τοῦ παραθύρου, εἶδεν αἰφνιδίως ὅτι ἔβλον τὸ φόρεμά της κατεστράφη. Ἦλθε λοιπὸν πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας, εἶπε κατ' αὐτῆς πολλὰ παράπονα καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς πληρώσῃ τὸ φόρεμα. Ταύτην τὴν φορὰν ἡ Μαρία ὅχι μόνον ἐπεπλήχθη, ἀλλὰ καὶ ἐτιμωρήθη αὐστηρότατα. Καὶ μήπως ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ! τὴν ἄρτι λοιπὸν ἀπεφάσισε σταθερῶς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ᾖται προσεκτικὴ καὶ προνοητικὴ. Ἀλλὰ τὰ ἀκόλουθα θὰ ἀποδείξωσι πόσον ὀλίγον ἔμεινε πιστὴ εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ μήτηρ της εἶχε προστάξει αὐτὴν νὰ τελειώσῃ μερικὰς οἰκιακὰς ἐργασίας ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ἀλλ' αὕτη ἐλησμονήσῃ νὰ τὰς κάμῃ, μολονότι εἶχον περάσει σχεδὸν καὶ αἱ ὀκτῶ ἡμέραι, ὁπότε ἐνεθυμήθη τὴν προσταγὴν τῆς μητρός της. Ἐνῶ λοιπὸν ᾔθελε

νά υπάγῃ μὲ βίαν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον εἰς τὸ δωμα-
τιον, δὲν παρετήρησε τὴν σκάφην, τὴν ὁποίαν πρὸ
ὀλίγου εἶχε γεμίσει μὲ νερόν καὶ εἶχε βάλλει ἐμπρὸς
εἰς τὴν διάβασιν, καὶ διὰ τοῦτο προσέκρουσεν (ἐσκόν-
ταψεν) εἰς αὐτήν, ἔππεσε καὶ ἐκτύπησεν εἰς μίαν γω-
νίαν τῆς τραπέζης, ὥστε ἔσπασε δύο ὀδόντας της.
Εἰς ποῖον ἔπρεπε τώρα νὰ ἀποδώσῃ τὸ δυστύχημα
τοῦτο; Ἐκλαυσε πικρῶς διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν της,
καθόσον ἕνεκ τῶν δύο ὀδόντων εἶχεν ἀσχημῆσαι πολὺ
τὸ πρόσωπόν της. Τώρα ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι
τὸ τελευταῖον τοῦτο δυστύχημα θὰ τὴν διορθώσῃ. Καί
τωῶντι τὰς ἀκρολούθους ἡμέρας ἦτο μὲν προσεκτικω-
τέρα παρὰ ἄλλοτε, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε διορθωθῇ ἐν-
τελῶς, διότι ἡ μωρία της ἦτο παρὰ πολὺ μεγάλη.
Τοῦτο δὲ ἔγεινε φανερόν ἡμέραν τινά, ὁπότε ἐβοήθει
τὴν μητέρα της σιδηρώουσαν τὰ ὑποκάμισα. Ἡ μη-
τηρ της δηλ. θέλουσα νὰ θηλάσῃ (βυζιάξῃ) τὸ βρέφος,
ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης. Τὸ
βρέφος πιῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶχε τὴν μίαν του
χεῖρα ἐπὶ τοῦ πιάτου εἰς τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν
ὁποίαν ἡ Μαρία ἔφερε τὸ σίδηρον διὰ νὰ σιδηρώσῃ.
Ἀφοῦ δὲ ἠτοίμασε τὸ ὑποκάμισον, τὸ ὅποion εἶχε νὰ
σιδηρώσῃ, ἔβαλε τὸ σίδηρον ἐπὶ τοῦ πιάτου χωρὶς νὰ
παρατηρήσῃ, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἦτο καὶ ἡ χεὶρ τοῦ μι-
κροῦ βρέφους. Τὸ παιδίον ἐκραύγασε μεγιστοφώνως,
καὶ ἡ Μαρία ἐτρόμαξε τόσο πολύ, ὥστε σχεδὸν ἐλει-
ποθύμησεν. Ὅλη ἡ χεὶρ εἶχε καῖ, καὶ τὸ δυστυχεῖς

παιδίον ὑπέφερε σφοδροτάτους πόνους. Ἡ Μαρία ἔκλειψε πικρῶς ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπίπληξιν καὶ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαθεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἔκαμεν. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐγένετο προσεκτικωτέρα· καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν διὰ μιᾶς ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀπροσεξίας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμως κατάρθρωσε μὲ πολὺν κόπον ἐντελῶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτό.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Ἐκ τοῦ Γεροστάθου Α. Μελά)

Ὁ ὑγιεινὸς στολισμός.

«Εἶναι βούλου φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής.»
(Ἰσοκράτους.)

Ἐνῶ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν πλατείαν τῆς κωμολέως ἐφύτευον μικρὰς πλατάνους ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Γεροστάθου, οἱ συμμαθηταὶ μας Πέτρος καὶ Νικόλαος κατελάσπωναν καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας των.

Καὶ ὁ μὲν Πέτρος ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν βρύσιν τῆς πλατείας, καὶ νίψας καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρό-

σωπον, ἐπανεῆλθεν εἰς τὴν συνήθη του καθαριότητα· ἐ δὲ Νικόλαος ἐθεώρησεν εὐκολώτερον νὰ σπογγίσῃ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς του μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ ἐνδύματός του.

Ὁ Γεροστάθης, ὅστις παρέτήρησε ταῦτα, ἀντὶ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν μικρὸν Νικόλαον, περιωρίσθη νὰ ἐπαινέσῃ ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Πέτρον ὡς φίλον τῆς καθαριότητος.

— Εὐγε! φίλε Πέτρε, τῷ εἶπε, χαίρω πολὺ, βλέπων ὅτι ἀγαπᾷς τὴν καθαριότητα, προτιμήσας νὰ νιφθῇς, παρὰ νὰ μεταφέρῃς τὴν λάσπην ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐνδύματός σου.

Ἡ καθαριότης εἶναι ἡ φίλη μου ἐκείνη, ἡ λευκότης ὡς ἡ χιών, τὴν ὅποιαν ἐκ νεότητός μου ἠγάπησα, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν χρεωστῶ κατὰ μέγα μέρος τὴν καλὴν μου ὑγίαν, ὡς ἄλλοτε σὰς εἶπον.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Πέτρος, προσπαθῶ νὰ ᾔμαι πάντοτε καθαρὸς, διὰ νὰ μὴ με ἀηδιάζωσιν ὅσοι με βλέπωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ καθαριότης δύναται νὰ ὠφελήσῃ τὴν ὑγίαν.

— Ἐξακολούθησον πάντοτε, φίλε Πέτρε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Γεροστάθης, νὰ ᾔσαι καθαρὸς κατὰ τε τὸ σῶμα, τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν κατοικίαν, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θέλεις διατηρῆσαι οὕτω τὴν καλὴν σου ὑγίαν. Ἡ καθαριότης δὲν χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀηδιάζωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μᾶς προφυλάττῃ ἀπὸ πολλὰς ἀσθενείας· διὰ τοῦτο

μοὶ ἀρέσκει νὰ τὴν ὀνομάζω στολισμὸν ὑγιεινόν,
διότι καὶ στολίζει, καὶ τὴν ὑγίαν προφυλάττει.

Ὁ κακοῦργος Νάσος.

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς ὀνομάζεται Νάσος, διηγεῖτό ποτε Πέτρος τις πρὸς τινὰς φίλους του. Ὁ πατήρ του εἶναι ράπτης εἰς τὰ Ἰωάννινα. Ὅτε ὁ Νάσος ἦτο μικρὸν παιδίον, ὁ πατήρ του ἐρρόντισε νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τόσον ἀμελής καὶ κακοήθης ἦτο, ὥστε μετὰ ἓν ἔτος ὁ διδίσκαλος τὸν ἐδίωξε. Τότε ὁ πατήρ του ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἀλλ' ὁ Νάσος, ὦν νωθρὸς καὶ φίλος τοῦ ὕπνου, οὔτε τὴν ραπτικὴν ἤθελε νὰ μάθῃ, οὔτε βοηθειάν τινα εἰς τὸν πατέρα του ἐδίδεν.

Ὁ δυστυχὴς πατήρ του, ἔχων τοιοῦτον υἱόν, πολ-
λάκις ἐστέναζε, καὶ δάκρυα ἔχυνεν. Ἐπὶ τέλους ἡ
ὑπομονὴ του ἐξηντλήθη, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ξενι-
τεύσῃ. Τῷ ἔδωκε λοιπὸν ὀλίγα χρήματα καὶ τινὰς
καλὰς συμβουλὰς, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ εὑρῇ πόρον ζωῆς.

Ἀλλ' ὁ Νάσος καὶ τὰ χρήματα τοῦ πατρὸς του
ἐσπατάλησε, καὶ τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐλησμόνη-
σεν· ἀρχίσας δὲ νὰ πεινᾷ, ἠναγκάσθη νὰ γείνη ὑπηρέτης.

Τότε ὁ πατήρ μου τὸν προσέλαβεν ὑπηρέτην. Ἦτο
δὲ εἰκοσιδύο ἔτων ὁ Νάσος· ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἡλι-
κίαν, καθὼς μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ἦτο πολὺ δύσκολο-

λον ν' ἀπομάθῃ τὰς κακὰς ἔξεις τῆς ρυπαρότητος καὶ ὀκνηρίας. Ὅθεν ὁ πατήρ μου ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποβάλῃ, ἀρῶν εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ τὸν διορθώσῃ.

Ὁ Νάσος τότε, κυλιόμενος εἰς τὰ καπηλεῖα, ὀγλίγῳρα ἐτελείωσεν ὅσα χρήματα εἶχε λῶσαι παρὰ τοῦ πατρός μου· ἤρχισε λοιπὸν νὰ ζητῇ δανεικά· ἀλλὰ ποῖος τὸν δανεῖζει; Ὅθεν κατήντησε φωμοζήτης εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας· ἐπειδὴ ὁμως ὅλοι τὸν ἐγνώριζον ὑγιᾶ, ὅλοι τῷ ἠρνοῦντο τὴν ἐλεημοσύνην των. Τότε ἐγένετο χοιροβοσκός· ἀλλ' ἀντὶ νὰ προσέχῃ τοὺς ὀπίους ἐβόσκει χοίρους, ἐπροτίμα νὰ ἐξαπλώνηται καὶ νὰ κοιμᾶται, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν χοίρων του. Ἡμέραν δέ τινα, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, ἔχασέ τινας ἐξ αὐτῶν. Ὁ κύριος τῶν χοίρων ἐφοβέριτε τότε τὸν Νάσον ὅτι θέλει τὸν φυλακίσαι διὰ τὴν ζημίαν αὐτὴν. Ὁ δὲ Νάσος ἔκτοτε ἔγεινεν ἄφρατος, μέχρις οὗ τὸν συνέλαβον κλέπτοντα τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ διήγησις αὕτη ἤρесе πρὸς τὸν Γεροστάτην. Ἐπῆνεσε λοιπὸν τὸν Πέτρον διὰ τὴν τάξιν καὶ εὐκρίνειαν τῆς διηγήσεώς του· ἡμᾶς δὲ πορήγηε νὰ ἐκθέσωμεν ἐγγραφῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Νάσου, καὶ τὸ προτεχὲς Σάββατον νὰ τῷ δεῖξωμεν τὰς συνθέσεις μας.

Μᾶς ὠδήγησεν ἀκολούθως ἐκτὸς τῆς κωμοπόλεως, διὰ νὰ γυμνασθῶμεν καὶ ἡμεῖς, καθὼς ἐκεῖνος ἐγυμνάσθη, ἐργασθεὶς ἐντὸς τοῦ κήπου του.

Ὁ Μέγας Πέτρος σιδηρουργός.

Εἰς τὸν αὐτοκράτορα Πέτρον χρεωστεῖ ἡ Ρωσία τὸ σημερινὸν μεγαλεῖόν της, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας της, καὶ δι' αὐτὸ δικαίως ἐπωνομάσθη Μέγας ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός. Ἀναβίς περὶ τὸ δέκατον ἑξῶ-
μον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἠθέλησεν ὅχι μόνον νὰ κυβερνήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ δι-
δάξῃ, καὶ νὰ πολιτίσῃ τοὺς τότε βαρβάρους καὶ ἀμυ-
θεῖς ὑπηκόους του.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπεράσισε νὰ διδαχθῇ
πρῶτον αὐτός, καὶ ἔπειτα νὰ διδάξῃ τοὺς λαοὺς του.
Ὅθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρος Τίμμεριαν μετέβη τῷ 1697
εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς Ὀλλάνδης καὶ Ἀγγλίας, ὅπου
ἐδ' ὀχύθη τὴν ξυλουργίαν, σιδηρουργίαν, ναυπηγίαν,
ναυτικὴν, ὀχυρωματικὴν καὶ ἄλλας ἀναγκαίας εἰς τὴν
πρόοδον τῆς πατρίδος του τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

Ἐξύπνα δὲ πάντοτε ἐνωρίς, ἦναπτε μόνος τὴν
ἐστίαν του, καὶ πολλάκις ἐμαγεύετο μόνος τὸ λιτὸν
φαγητόν του ζῶν δὲ ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης, ὑπεβάλλετο
εὐχαριστῶς εἰς ὅλας τὰς βαρείας τῶν ἐργοστασίων
ὕπηρεσίας. Καὶ εἰς τὴν Ὀλλάνδαν καὶ εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν ἀπαντῶντες ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἐπιμελής ἐκεῖνος ἐργά-
της ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας· ἀλλ' ὁ μέγας
ἀνὴρ δὲν ἐντρέπετο, ἐργαζόμενος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πα-
τρίδος του.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, συνείθιζεν ὁ Μέγας Πέτρος νὰ ἐπισκέπτηται τὰ ἐργαστήσια καὶ τεχνουργεῖα τῆς αὐτοκρατορίας του. Ἐπεσκέφθη δὲ καὶ τὸ πλῆσιον τῆς Μόσχας σιδηρουργεῖον τοῦ Μύλλερ· ἐντὸς τοῦ σιδηρουργείου τούτου ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης, διὰ νὰ διαδάξῃ τοὺς ὑπηκόους του ὅτι ἡ ἐργασία ὄχι μόνον τοὺς ἀπλοὺς πολίτας δὲν ἀτιμάζει, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορας.

Ἐργασθεὶς λοιπὸν ἡμέρας τινάς, καὶ σφυρηλατήσας σιδηρον 18 παυτίων βάρους, ἐζήτησεν, ὡς ἐργάτης, τὴν πληρωμὴν τῶν κόπων του. Λαβὼν δὲ τὴν ἀντιμισθίαν του, ἠγόρασεν ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων, τὰ ὅποια δεικνύων εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, ἔλεγεν ὅτι ποτὲ δὲν ἔχωρη ὑποδήματα ὅσον αὐτά, τὰ ὅποια ἀπέκτησε διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του.

Ὁ Βάσιγκτων καὶ ὁ δεκανεύς.

Ἐνῷ διήρκει ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀγγλαμερικανῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐργάζοντο ἡμέραν τινὰ εἰς τι ὀχυρῶμα Ἀγγλαμερικανοὶ τινες στρατιῶται ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ δεκανέως τῶν προσπαθοῦντες δὲ νὰ ὑψώσωσι στύλον, βαρύτατον, ὑπερβολικὰ ἐκόπιαζον· ἀλλ' ὁ δεκανεύς, ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν του, προέτρεπεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον τῶν διὰ τῶν φωνῶν του.

Ἄγνωστος οὐ διαβάτης ἐρωτᾷ τὸν δεκανέα διατί
 ἐν βοηθείῃ καὶ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ τοῦ κοπιᾶζοντος
 στρατιώτας. Ἄλλ' ὁ δεκανεὺς ὑπερηφάνως ἀποκρίνε-
 ται—Καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι δεκανεὺς ;— Συγ-
 χωρήτατέ μοι, κύριε δεκανεῦ, λέγει ὁ ἄγνωστος, κλί-
 νων τὴν κεφαλὴν ὑποκλινέστατα, δὲν παρετήρησα τὸν
 βαθμόν σας. Καὶ πετῶν ἀλέσως τὸ σκιαδίου καὶ τὸ
 ἐπανωφόριόν του, ἀρχίζει αὐτὸς νὰ βοηθῇ τοὺς στρα-
 τιώτας εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ στόλου. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ
 ἔργον διὰ τῆς ἰσχυρᾶς συνδρομῆς του ἐπερατώθη, ἐν-
 δοθεὶς, εἶπε πρὸς τὸν δεκανέα.

— Ὅσακις, κύριε δεκανεῦ, ἔχτητε ἀνάγκην ἐργα-
 σίας τινὸς βαρεῖας, δύνασθε νὰ προσκαλῆτε ἐλευθέρως
 τὸν Γενικὸν Ἀρχηγὸν σας, τὸν στρατηγὸν Βασιγκτῶνα,
 ἐγὼ δὲ προθύμως ~~θέλω~~ ^{τρέχει} πρὸς βοήθειάν σας. Κα-
 τησχυμένος καὶ ἐμβρόντητος ἔμεινεν ὁ δεκανεὺς ἐνώ-
 πιον τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῆς Ἀγγλομερικανικῆς
 ἐπαναστάσεως.

Μικρὸς ὁ δεκανεὺς ἀπέφυγε τὸν κόπον, καὶ δὲν κα-
 τεδέχετο τὴν ἐργασίαν· ἀλλ' ὁ μέγας Βάσιγκτων οὐτε
 τὸν κόπον ἐφοβείτο, οὐτ' ἐντροπὴν, ἀλλὰ χρέος ἐνό-
 μιζε νὰ μεταχειρίζηται εἰς ἐργασίαν τὰς χεῖρας, τὰς
 ὁποίας διὰ νὰ ἐργάζεται τῷ ἐλάρισεν ὁ Θεός.

Τοιοῦτος ὢν ὁ Βασιγκτων, ἀνεδείχθη μέγας καὶ
 ἐνδοξος. Αὐτὸς δ' ἐθύθυνε τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολε-
 μον τῆς πατρίδος του· ἐλευθερώτας δὲ καὶ κυβερνή-
 σας αὐτὴν διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ τῆς φρονήσεώς του,

δικαίως ἐπωνομάσθη Μέγας πολίτης τῆς Ἀμερικῆς καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος.

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ καὶ τὸ ἀλφάβητον.

Ὁ μέγας αὐτὸς στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διὰ νὰ προλαμβάνῃ τὸν θυμὸν του, λέγεται ὅτι, ὡςάκις ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ὀργισθῇ, συνείθιζε, πρὶν ἢ θυμωμένος εἶπῃ ἢ πράξῃ τι, νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν ἐλόκληρον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀλφάβητον· τοιοῦτοτρόπως ἐοῖδε καιρὸν εἰς τὴν φρόνησίν του νὰ σβύνῃ εἰς τὴν γένεσίν της τὴν ῥλόγα τοῦ θυμοῦ του.

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν γνωρίζει, εἶπεν ὁ Γεροστάθης, νὰ λέγῃ ἐκ στήθους τὸ ἀλφάβητόν μας; Ἄς τὸ ἐπαναλαυδάνωμεν λοιπὸν, ἅμα αἰσθανόμενοι ὅτι ὁ θυμὸς ἐγείρεται εἰς τὴν ψυχὴν μας, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φρόνησις θέλει κατεπραῖνει τὸν θυμὸν μας, καθὼς ἡ Ἀθηνᾶ κατεπραῖνε τὸν θυμωμένον Ἀχιλλέα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως εἵχομεν ἀκούσει, ὅτε εἰς τὸ σχολεῖον παρεδόθημεν τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· ἀλλὰ πῶς ἡ Ἀθηνᾶ κατεπραῖνε τὸν θυμωμένον ἥρωα δὲν ἐγνωρίζομεν· ἐπομένως παρεκαλέσαμεν τὸν Γεροστάθην νὰ μᾶς εἶπῃ τὰ περὶ τούτου.

— Θέλω σᾶς εἰπεῖ, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, τὰ περὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἀθηνᾶς, ἂν πρότερον μᾶς διηγηθῇ Τρωϊκὸν πόλεμον ὁ Παῦλος.— Ἐνθυμείσαι, Παῦλε,

πῶς ἤρχισε καὶ πῶς ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος τῆς Τρωά-
δος; εἶπέ μας ὅσα περὶ αὐτοῦ ἐνθυμεῖται.

Ἡδονὴ γλυκυκάτη.

• Ἀκολουθεῖ ἐλευθεριότητι
ἢ φιланθρωπία καὶ τὸ
ἐλεητικὸν εἶναι. •
(Ἀριστοτέλους).

Αὐγὴν τινα Μαΐου ἐπρόκειτο ὁ Γεροστάθης νὰ μᾶς
ἐδηγήσῃ εἰς πλησίον χωρὸν ἐξοχὴν, γέμουσαν ἀγρίων
τριανταφύλλων. Πάντες δὲ κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν
ἦμεθα παρόντες εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκτὸς τοῦ συμμα-
θητοῦ μᾶς Πέτρου, ὅστις δὲν ἐφαίνετο.

— Παράδοξος ἡ ἀργοπορία τοῦ Πέτρου, εἶπεν, ὁ
γέρων. Αὐτὸς ἐγείρεται πάντοτε τόσον ἐνωρίς, ὥστε
εἶναι καὶ ὁ ὑγιέστερος τοῦ σχολείου. Ἀλλὰ σήμερον
φαίνεται τὸν ἐγέλασεν ὁ δόλιος ὕπνος τῆς ἀνοίξεως.
Ἐν τούτοις ἃς ὑπάγωμεν, καὶ διαβαίνοντες ἀπὸ τὴν
κατοικίαν του τὸν ἐξυπνοῦμεν, καὶ τὸν ὑπενθυμίζομεν
ὅτι ὁ πολὺς καὶ μάλιστα ὁ πρωϊνὸς ὕπνος χανώνει
καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν.

Ἐξηλθομεν λοιπὸν διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
Πέτρου· ἀλλὰ, διαβαίνοντες ἔμπροσθεν τῆς Ἐκκλη-
σίας, παρατηρήσαμεν ὅτι ἡ θύρα τῆς ἤτο ἡμίκλη-
στος· συγχρόνως δὲ ἤκούσαμεν τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου.

Πλησιάσαντες τότε ἐν σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ περὶ τὴν οὐραν, διεκρίναμεν ἔτι ὁ Πέτρος ἐδίδασκε τινα νὰ συλλαβίζῃ. Ὁ Γεροστάθης, ἀπὸ χαμογελῶν ἠκροάσθη ὀλίγον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πέτρου, ἐσπρωξε τὴν οὐραν καὶ εἰσῆλθε παρακολουθούμενος παρ' ἡμῶν.

Ὁ Πέτρος ἐκλείσσε τεταραγμένος τὴν ὁποίαν ἐκράτει φυλλάδα, ἐσηκώθη, καὶ μετὰ συστολῆς ἐζήτησε συγχώρησιν, διότι ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, μὴ ἐννοήσας ὅτι παρῆλθεν ἡ ὥρα.

— Καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Γεροστάθης, ἐνομίζομεν ὅτι ἀκόμη κοιμᾶσαι.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, εἶμαι ἐξυπνος πρὸ δύο ὥρων. Πλησίον δὲ τοῦ Πέτρου ἵστατο μικρὸν παιδίον, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν ~~ἦτο~~ ἦτο ἄγνωστος.

— Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ καλὸν παιδίον; ἠρώτησεν ὁ Γεροστάθης.

Ὁ δὲ Πέτρος ἀπήντησε—Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν Κώσταν, ὅστις ἔσωσε τὸν Ἀρτινὸν Θεόδωρον, ὅτε ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ χάνδακος καὶ ἐχώθη εἰς τὴν λάσπην;

Ἦτο τῷ ὄντι πολὺ δύσκολον ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸν μικρὸν Κώσταν, διότι καθ' ἣν ἡμέραν τὸν εἶχομεν ἰδεῖ κλαίοντα καὶ ἀκολουθοῦντα τὸ ὑπερήφανον ἀρχοντόπουλον, εἶχε καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμά του καταλασπωμένα, γυμνοὺς τοὺς πόδας, ἐνδύματα δὲ ῥυπαρὰ καὶ ἐσχισμένα, ἐνῷ ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ Πέτρου ἦτο ἤδη καθ' ὅλα καθαρώτατος· οὔτε ἀνυπόδητος ἦτο πλέον, ἀλλ' οὔτε ῥακενδύτης.

Ἐξῆλθομεν ἐν τούτοις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὴν ἐξοχὴν· διαφόρους δὲ καθ' ὁδὸν ἐρωτήσεις περὶ τοῦ Κώστα ἀπηύθυνεν ὁ Γερσστάθης πρὸς τὸν Πέτρον· ~~ὅτε δὲ διηγιθῇ ἐν περιλήψει τὸ ἐξαγόμενον τῆς συνομιλίας τῶν.~~

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ πτωχὸς μαθητὴς του.

Ἀνέφερα προηγουμένως τὴν μεταξὺ τοῦ ὑπερηφάνου Θεοδώρου καὶ τοῦ πτωχοῦ Κώστα σκηνήν, καθ' ἣν, ἐνῶ ὁ Θεόδωρος οὐχὶ μόνον ἐξύβρισε βαρβαρικῶς τὸν Κώστα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ξυλοκοπήσῃ ἠθέλησεν, ὁ Κώστας, ἅμα ἰδὼν αὐτὸν πεσόντα καὶ κινδυνεύοντα ἐντὸς τῆς λάσπης, ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν του, καὶ νὰ τὸν σώσῃ κατῴρθωσεν.

Ἡ χριστιανικὴ αὕτη διαγωγὴ τοῦ μικροῦ Κώστα, καὶ ἡ ἀφέλεια, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβεβαίωσε τότε τὸν Γερσστάθην ὅτι κατὰ συμβουλήν τῆς μητρὸς του ποτὲ δὲν ἄγει ψεύματα, ἐπέσυραν τὴν πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν τοῦ ἀγαθοῦ Πέτρου.

Ἄμα λοιπὸν ἀκούσας ὅτι ὁ πτωχὸς Κώστας δὲν εἶχεν ἄλλα ἐνδύματα, ἐκτὸς τῶν λασπωμένων καὶ ἐσχισμένων, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, ὠδήγησεν αὐτὸν ὁ Πέτρος εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ παρεκάλεσε τοὺς καλοὺς τοῦ γονεῖς νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Κώστα τινὰ ἐκ τῶν ἱδικῶν του ἐνδυμάτων.

Οἱ γονεῖς τοῦ εὐσπλαγχνικοῦ Πέτρου προθύμως εἰσ-
ήκουσαν τὴν παράκλησίν του. Ὁ δὲ Πέτρος, ἀποῦ
ἐφρόντισε νὰ νιθῇ ὁ Κώστας, τὸν ἐνέδουσε τὰ καθα-
ρά του φορέματα, τῷ ἐσύστησε στενωῶς τὴν καθαριό-
τητα, τῷ ἔδωκε καὶ ἐν ψωμίον μετὰ τὴν ἀδειαν τοῦ
πατρός του, καὶ ἀκολουθῶς συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν
πτωχικὴν του καλύβην.

Ἡ καλὴ μήτηρ τοῦ Κώστα, ἰδοῦσα τὸν υἱὸν της
οὕτω μεταμορφωμένον, καὶ μαθοῦσα παρ' αὐτοῦ τὰ
διατρέξαντα, ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης·
εὐχαρίστησε τὸν Ὑψίστον, καὶ εὐχήθη πᾶν ἀγαθὸν
καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὸν καλὸν Πέτρον. Τὰ δὲ μι-
κρά της παιδία, ἄμυχ ἰδόντα τὸν Κώσταν κρατοῦντα
τὸ ψωμίον, περιεκύκλωσαν πηδῶντα καὶ χαίροντα τὸν
ἀδελφόν τῶν, καὶ τῷ ἐζήτουν ἀνά ἐν τεμάχιον.

— Ποτέ, ἔλεγεν ὁ Πέτρος, ἡ καρδιά μου δὲν ἡ-
σθάνθη ἡδονὴν γλυκυτέραν ἀπὸ τὸ γλυκύτατον καὶ
ἡδονικώτατον αἶσθημα, τὸ ἁποῖόν μοι ἐπροξένησεν ἡ
διαγωγὴ μου τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἐπιστρέψας ὁ Πέτρος εἰς τὴν οἰκίαν του, διηγήθη
εἰς τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα του τὴν κατανυκτι-
κὴν σκηνὴν τῆς καλύβης, τὴν ἀγαθότητα τῆς πτω-
χῆς γυναικός, τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας της,
τὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης της, καὶ τὴν ζωηρὰν
χαρὰν τῶν πειναλέων τέκνων της, ὅτε εἶδον τὸν Κώ-
σταν φέροντα τὸ ψωμίον.

Ἀκολουθῶς δὲ παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς του νὰ στέλ-

λῶσι δι' αὐτοῦ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Κώστα ἐν ψωμίον, ὑποσχόμενος ὅτι αὐτὸς θέλει τρώγει εἰς τὸ ἐξῆς ὀλιγώτερον, καὶ ὅτι συγχρόνως θέλει προσέχει τὰ ἐνδύματά του περισσότερον, ὅπως οἰκονομῶσι τοιοῦτοτρόπως οἱ γονεῖς του τὸ ψωμίον τῆς πτωχῆς οἰκογενείας.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς καὶ ἡ φιλάνθρωπος σύζυγός του συνεκινήθησαν, κατεφίλησαν αὐτόν, καὶ τῷ ὑποσχέθησαν τὸ ζητηθὲν ψωμίον.

Ἄλλ' ἡ ἀγαθὴ καρδιά τοῦ Πέτρου δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ τὸν Κώσταν ἀργὸν καὶ ἀγράμματον. Ὅθεν ἐπρότεινεν εἰς αὐτόν ὅτι ἀναδέχεται εὐχαρίστως νὰ τὸν μάθῃ ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, ἂν καὶ ἐκεῖνος ἀνεδέχετο νὰ βοηθῇ τακτικῶς τὸν κανδυλανάπτην εἰς τὴν καθαριότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ὁ Κώστας προθύμως ἐδέχθη καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐκτοτε δὲ τακτικώτατα καὶ μετὰ τοῦ κανδυλανάπτου εἰργάζετο εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὸν νάρθηκα καθ' ἑκάστην αὐγὴν ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐδιδάσκετο. Οὐδεὶς δ' ἐγνώριζε τὴν μυστικὴν ταύτην ἐλεημοσύνην τοῦ Πέτρου, μέχρις οὗ τυχαίως καὶ τὰ τοῦ Γεροστάθου ἀνεκαλύψαμεν αὐτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Κώσταν καὶ τὴν οἰκογένειάν του διαγωγὴ τοῦ Πέτρου εἰς ἄκρον εὐχαρίστητε τὸν φιλάνθρωπον Γεροστάθην καὶ ἡμεῖς δὲ ἔκτοτε ἐδιπλα-

σιάσαμεν τὴν πρὸς τὸν ἀγαθὸν Πέτρον ἀγάπην μας· ἐπεριμένομεν δὲ ἀνυπομόνως νὰ παρουσιασθῇ περίστασις κατάλληλος, ὅπως μιμηθῶμεν τὸ καλὸν παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος μᾶς ἔδωκεν.

Ὁ Γερστιάθης ἐν τούτοις ἐπήνεσε τὸν Πέτρον διὰ τὰ ἐλεήμονα αἰσθήματά του, καὶ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς εὐσπλαχνικὴν διάθεσιν, θέλει ἀποκατασταθῇ ἄνθρωπος τέλειος.

Ἡ ἐλεημοσύνη τῆς τυφλῆς.

Εἰς τινὰ πόλιν τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν πτωχῶν εἶχε πλεονάσει, ὁ ἱερεὺς ὤμιλησεν ἐπ' ἁμβωνος περὶ ἐλεημοσύνης, καὶ παρεκίνησε τοὺς ἀκροατὰς του νὰ συνεισφέρωσιν ἕκαστος κατὰ δύναμιν πρὸς περίθαλψιν τῶν δυστυχούντων.

Μετὰ τὴν διδαχὴν πολλοὶ προσήλθον εἰς τὸν ἱερέα, προσφέροντες τὸν ὁδολὸν τῆς ἐλεημοσύνης των. Μεταξὺ αὐτῶν παρετήρησεν ὁ ἱερεὺς νεάνιδα τυφλὴν, πτωχικῶς ἐνδεζυμένην, ὁδηγηθεῖσαν πλησίον του, καὶ προσφέρουσαν ποσὸν ἀνώτερον παντὸς ἄλλου.

— Ὅχι, κόρη μου, τῇ εἶπεν ὁ ἱερεὺς, εἶσαι πτωχὴ καὶ ἀόμματος· ἡ προσφορὰ σου εἶναι μεγάλη· δὲν δέχομαι παρὰ τὸ ἥμισυ αὐτῆς.

— Εἶναι ἀληθές, πάτερ, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, εἶμαι

τυφλή ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πτωχή τῶρα δὲν εἶμαι. Εἰς τὸ κατὰστημα τῶν τυφλῶν ἔμαθον νὰ πλέκω καλάθια, καὶ ἤδη διὰ τῆς ἐργασίας ἀπολαμβάνω τὰ ἀναγκαῖά μου. Ἡ προσφορά μου εἶναι ἡ ἐκ τοῦ λύχνου οἰκονομία μου. Παρακαλῶ λοιπόν, δέχθητι αὐτήν. Γνωρίζω τί ἐστὶ πτωχεία. Πρὶν ἔμβω εἰς τὸ κατὰστημα, ἐγύριζον νυχθημερόν ζητεύουσα· ἐνθυμοῦμαι δὲ κάλλιστα καὶ τὰς περιπρονήσεις τῶν διαβατῶν, καὶ τοὺς πικροὺς τῶν λόγους, καὶ τὰς ψυχρὰς νύκτας, τὰς ὁποῖας ἡμίγυμνος καὶ ἀνυπόδητος, τρέμουσα, καὶ πεινώσα διήλθον ἄπνους εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς. Ἡ καρδία μου κλαίει, ὅσakis περὶ πτωχῶν ἀκούω, παρηγορεῖται δὲ καὶ εὐφραίνεται, ὅσakis δύναμαι νὰ τοῖς προσφέρω μικρὰν βοήθειαν.

Ἄπαντες ἐθαύμασαν τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν τῆς τυφλῆς νεάνιδος, ὃ δὲ ἱερεὺς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ ἐφώνησεν — Ἰδοὺ, φίλτατοι ἀδελφοί, διατί ὁ Ἰησοῦς μᾶς εἶπεν ὅτι τῶν πτωχῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

Τὸ παράδειγμα τῆς ἀομμάτου κόρης, καὶ οἱ κατανυκτικοὶ πρὸς τὸν ἱερέα λόγοι τῆς διήγειραν τὰ συμπληθητικά αἰσθήματα τῶν παρευρεθέντων, ὥστε ἀμέσως αἱ συνεισφοραὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, καὶ οἱ πτωχοὶ τῆς πόλεως ἐξοικονομηθέντες ἠυλόγουν τοὺς εὐεργέτας τῶν, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ αὐτῶν τὴν τυφλὴν νεάνίδα.

Αἱ ἐφημερίδες ἐξύμνησαν τὴν φιλελεῆμονα καλοποιοῦσαν. Πανταχοθεν δὲ συνέρρεον εἰς τὴν κατοικίαν

της, ὅπως τὴν γνωρίσωσι καὶ προσωπικῶς, ἀγοράσωσι δὲ καὶ καλᾶθιόν τι ἐκ τῶν χειρῶν της.

Τοιοιουτρόπως ἡ ἐλεήμων τυφλὴ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν μέλλουσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν πλουσιοπαρόχως ἐλεήθη παρὰ τοῦ Ὑψίστου· διότι τιμωμένη καὶ ἀγαπωμένη παρὰ πάντων ἔζησεν ἐν ἀνέσει, ἐξακολουθοῦσα πάντοτε διὰ τῆς ἐλεημοσύνης νὰ παρηγορῇ τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἡδύνη τὴν ψυχὴν της, καὶ νὰ εὐχρεστῇ τὸν πλάστην της.

Μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην ὁ Ἀθανάσιος εἶπε πρὸς τὸν γέροντα—Ἄλλοτε, νομίζω, μᾶς εἶπετε ὅτι δίδοντες ἐλεημοσύνην ἐνθαρρύνομεν τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ὀκνηρίαν.

Ὁ δὲ Γεροστάθης ἀπήντησεν—Ὅσάκις τις καταφεύγει εἰς τὴν ζητείαν ὡς ἐκ τῆς ἀργίας καὶ ὀκνηρίας του, βεβαίως εἶναι ἀνάξιος ἐλεημοσύνης.

Ὁ τρέφων τοὺς ἀργοὺς καὶ ὀκνηροὺς δὲν ἐλεεῖ, ἀλλ' ἀμαρτάνει, παραβιάζων τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατὰ τὸν ὁποῖον «οἱ μὴ βουλόμενοι ἐργάζεσθαι, μὴ ἐσθιέτωσαν.»

Ἐλεημοσύνη διδιδμένη εἰς τοὺς ὀκνηροὺς εἶναι ἄδικος ζημία τῶν ἀληθῶς ἀξίων ἐλεημοσύνης.

Ἡ μόνη κατάλληλος πρὸς τοὺς ἀργοὺς ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ πρὸς αὐτοὺς χορήγησις, οὐχὶ χρημάτων ἢ τροφῆς, ἀλλ' ἐργασίας, ὅπως δι' αὐτῆς κερδιζῶσι τὸ πρὸς το ζῆν.

Ἄλλ' εἶναι καὶ πολλοὶ πτωχοί, οἵτινες, ἂν καὶ ἐρ-

γάζονται ἐπιμελῶς, δὲν ἐπαρκοῦν οἱ δυστυχεῖς εἰς τὰ
ἐξοδα τῶν οἰκογενειῶν τῶν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι,
οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ γήρατος, ἢ τῆς ἀσθενοῦς ἢ ἀναπή-
ρου σωματικῆς καταστάσεώς, τῶν εἶναι φυσικῶς ἀνί-
κανοι πρὸς ἐργασίαν. Οἱ τοιοῦτοι ἀναντηρρήτως εἶναι
ἄξιοι συμπαθείας καὶ περιθάλψεως.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Εὐφροσύνη.

Ὁ ὀκταετής Παῦλος ἦτο ἔξυπνος καὶ ζωηρός, εἶχε
δὲ καλὴν καὶ εὐαίσθητον καρδίαν, ἀλλ' ἐνίοτε ὡς ἐκ
τῆς ζωηρότητος του παρεξέτρεπετο εἰς πράξεις ἀτό-
πους, διὰ τὰς ὁποίας ἀκολούθως ἔχυνε δάκρυα μετο-
νείας καὶ λύπης.

Ἡ ἀδελφή του Εὐφροσύνη, νεᾶνις δεκαετής, γλυ-
κεία καὶ φιλάδελφος, ἤρχετο τακτικώτατα κατὰ τὴν
ὥρην τῆς γυμναστικῆς, ὅπως μετὰ τὴν σωμαστίαν
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς συνοδεύη αὐτόν εἰς τὴν πατρικὴν τῶν
οἰκίαν.

Ἐνῷ δὲ ἐπερίμενεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ
σχολείου, θεωροῦσα τὰς διαφόρους γυμνάσεις, ὁ Παῦ-
λος, ἀποτυχὼν εἰς τινα ἐπὶ τοῦ μονοζύγου στροφῆν,
ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ ἀποτυχία καὶ ἡ πτώσις του
ἐπροκάλεσαν τῶν γέλωτα ὅλων ἡμῶν, τὸν ὁποῖον συν-
εμερίσθη καὶ ἀδελφή του.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος, ἐντραπείς διὰ τὴν ἀποτυχίαν του,

καὶ θυμῶτας διὰ τὸν γέλωτα πλησιάζει τὴν Εὐφροσύνην εἰσέτι γελῶσαν, καὶ ὀργίλως καταφέρει κατὰ τοῦ προσώπου της σφοδρὸν γρόνθον, ὅστις καὶ πόνον καὶ αἱμορραγίαν τῇ ἐπροξένησεν.

Κρατοῦσα τότε τὸ αἰμοस्ताγὲς πρόσωπόν της, τρέχει κατόπιν τοῦ φεύγοντος Παύλου διὰ νὰ χτυπήσῃ αὐτόν.

Ἄλλ' ὁ Γεροστάθης προφθάνει, καὶ συλλαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα λέγει πρὸς αὐτήν — Ἄν θεῖης νὰ τιμωρήσης, κόρη μου, τὸν Παῦλον, καὶ νὰ ἐκδικηθῇς, πρέπει νὰ φιλήσης, καὶ οὐχὶ νὰ χτυπήσῃς αὐτόν.

Ἡ Εὐφροσύνη, στρέφουσα μὲ ἀπορίαν καὶ θυμασμόν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Γεροστάθην — Νὰ τὸν φιλήσω! λέγει, ἐνῶ αὐτὸς τόσον δυνατὰ μ' ἐκτύπησε!

— Ναί! νὰ τὸν φιλήσης, ἐπαναλαμβάνει ὁ γέρον. Ἄν τὸν χτυπήσης, θ' ἀναφανῇς καὶ σὺ κακὴ ὡς αὐτός· ἀντὶ δὲ νὰ τὸν διορθώσης διὰ τοῦ χτυπήματος, θέλεις τὸν ἐξάψῃς ἔτι μᾶλλον, καὶ εἰς τὴν ἐξαψίν του ἴσως σὲ κακοποιήσῃ ἔτι περισσότερον. Ἄν τὸν χτυπήσης, ἀντὶ νὰ τὸν κάμῃς νὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ φέρῃται ἀδελφικῶς πρὸς σέ, θέλεις αὐξήσῃς τὴν ἀποστροφὴν του, καὶ θέλεις χειροτερεύσῃ τὴν κακὴν του διαγωγὴν.

Ἄν ὁμῶς, Εὐφροσύνη μου, τὸν φιλήσης, θ' ἀναφανῇς σὺ καλλιτέρα ἐκείνου· διὰ τοῦ κιλοῦ σου παραδείγματος θέλεις τὸν σωφρονίσῃς, διὰ τῆς πραότητος καὶ γλυκύτητός σου θέλεις τὸν κάμῃ νὰ συναισθανθῇ τὸ σφάλμα του, νὰ μετανόησῃ, καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ

γινόμενος καὶ ἐκεῖνος γλυκὺς καὶ πρᾶος. Ἰδέ τον μὲ πόσην λύπην παρατηρεῖ τὸ αἵματωμένον πρόσωπόν σου! ἤρχισεν ἤδη νὰ μετανοῇ! τρέξε λοιπὸν καὶ φίλησέ τον, δὸς καλὸν ἀντὶ κακοῦ, φίλημα ἀντὶ κτυπήματος, καὶ οὕτω θέ' εἰς θριαμβεύσει.

Ἐνόσω ὁ Γεροστάθης ὠμίλει, ὁ θυμὸς τῆς μικρᾶς Εὐφροσύνης βαθμηδὸν ἐπραύνετο· μόλις δὲ ὁ γέρων ἐτελείωσε, καὶ ἡ Εὐφροσύνη τρέχει, ἐναγκαλίζεται, καὶ καταφιλεῖ τὸν ἀδελφόν της.

Τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ φίλημα προκαλεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Παύλου δάκρυα μετανοίας, καὶ συγχρόνως ἀδελφικώτατον ἀντιφίλημα· ἡ δὲ Εὐφροσύνη, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά του, παρακάλει αὐτὸν νὰ μὴ κλαίῃ, λέγουσα ὅτι δὲν πονεῖ πλέον.

Ὁ Γεροστάθης τότε ἐνίψε τὸ πρόσωπον τῆς Εὐφροσύνης διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ὅπως παύσῃ τὸ στάζον αἷμα· ἡ δὲ Εὐφροσύνη, λαβοῦσα τὴν δεξιάν τοῦ ἀδελφοῦ της, διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἄπαντες δὲ ἐθαύμαζαν, ἰδόντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς πόσην δύναμιν, πόσον ὕψος, καὶ πόσον ὥραϊα ἀποτελέσματα ἔχει ἡ ἀνταπόδοσις καλοῦ ἀντὶ κακοῦ.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Α. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1. Τὸ ὀρφανό.

(*Ἀχιλλέως Παράσχου*).

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περίλυπο ἐμβσίνω,
 μὲ 'μάτι δακρυσμένο, μὲ πρόσωπο ὠχρό,
 γιὰτὶ νὰ σὰς χαρίσω δὲν ἔχω, τὸ καϋμένο!
 οὐδ' ἓνα λουλουδάκι μυρσίνης δροσερό.
 Μόνο νὰ ζῶ ἡ Μαῖρα μοῦ ἔγραψε, καὶ μόνο
 εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμο θλιμμένο περπατῶ.
 πλὴν σήμερον ἐμπρὶς σας τὰ χέρισ μου στυρνόνω,
 καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι, ἀλλὰ δὲν τὸ ζητῶ. . . .

Τῆς Μοίρας ἀποπαῖδι, σὰν φθινοπώρου φύλλο,
 Τὸ ἄστροπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶ.
 κανεὶς δὲν μ' ἀγκυρίζει, κανεὶς δὲν μ' ἔχει φίλο,
 γιὰτὶ δὲν ἔχω μάννα καὶ εἶμαι ὀρφανό!

Δὲν ἔχω μάννα! Μέσα 'ς αὐτὰ τὰ τρία λόγια
 ἐρήμωτις καὶ πείνα καὶ κρύο κατοικεῖ
 μοῦ ψάλλουν καὶ τὰ τρία φρικώδη μυρολόγια
 'ς ἀγρία τονισμένη, φρενήρη μουσική.

Ἄλλα παιδιὰ σὰν βλέπω ἐκεῖ, ποῦ διακονεῖω,
 νὰ λάμπουν 'ς τὸ μετᾶξι, χαρούμενα, εὐτυχῆ,
 ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ τους τὴν μέννα τους ζηλεύω...

Ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, μκνουῦλά μου φτωχή!
 Δὲν πρόφθασ' ἡ καυμένη φιλι νὰ μοῦ χαρίτῃ,
 οὔτε νὰ μὲ χιιδέψῃ, οὔτε νὰ μ' εὐχηθῇ...
 Ἀλλαίμονον εἰς ὅποιον 'ς τὸν κόσμον τοῦτον ζήσῃ,
 ἀπ' τὴν καλή του μέννα χωρὶς νὰ φιληθῇ!

Προχθὲς 'ς ἓνα λειβάδι παιδιὰ εὐτυχισμένα
 ἓνα παιχίδι ὅλα ἐπαίζανε κοινό·

— «Μὲ παίζετε», τοὺς εἶπα, «μὲ παίζετε κ' ἐμένα;»
 — «Δὲν παίζομε», μοῦ εἶπαν, «ἡμεῖς μὲ τ' ὄρφανό».

ὦ! εἴθε σὰν λουλούδι 'ς τῆς γῆς τὸ περιβόλι,
 καθέννας σας νὰ πείρῃ δροσιὰ π' τὸν οὐρανό·
 εἴθε νὰ ἔχουν μέννα 'ς τὸν κόσμον τοῦτον ὅλοι,
 κ' ἐγὼ νὰ ἤμικι μόνο γιὰ ὅλους ὄρφανό!

2. Ἡ πέρδικα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Ζαλοκώστα ποιημάτων).

Βόσκουνε ἢ ἄλλες πέρδικες ἢ λούζονται 'ς τὸ αὐλάκι,
 καὶ μιὰ 'ς τὰ νύχια περπατεῖ ἐπάνω σὲ κοτρῶνι,
 καὶ γέρνει πίσω καὶ τηρεῖ μικρὸ ἓνα περδικάκι,
 καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ καὶ πότε τὸ μαλώνει.

— « Ἄκω τῆς μάννας τῇ λαλιᾷ, καὶ ἀνέβα ἔς τὸ λιθάρι,
γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριβο πουλί μου ».

— « Για δέ, μαννοῦλα, τὸ νερό, ποῦ βρέχει τὸ θυμάρι.
Γιὰ δέ τὰ συνομίληκα πῶς παίζουν ἀντικρύ μου ».

— « Ἐχουν ἡ μάνναις τους πολλὰ ! Ἔλα, πουλί, κοντά μου,
κ' εἶδα τὸν ἴσκιο γερακιοῦ ἐδῶ σιμὰ ἔς τὸ αὐλάκι ».

— « Πᾶμε, μαννοῦλα, ἔς τὰ νερά, νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου·
αὐτὸ ἦταν σύννεφο μικρό, δὲν ἦτανε γεράκι ».

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στὰ λιθάρια,
καὶ κατεβαίνει ἡ πέρδικα ζητῶντας τ' ἀκριβό της.

Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦταν στὸ ῥίζωμα τρυπῶσαν στὰ θυμάρια...
Ἐκεῖθε ὁ ἴσκιος πέρασε, τοῦ γερακιοῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἑνὶ φτερούγιασμα, μιὰ ταραχή, μιὰ ἀντάρα,
Ὅπως τὸ μονάκριβο, ἔχει πικρὴ τὴν τύχη !—

Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λαχτάρα,
καὶ τὸ ἀκριβό της σπαρταρᾷ τοῦ γερακιοῦ τὸ νύχι.

3. Πρὸ τῆς Παναγίας.

(Ἀχιλλέως Παράσχου).

Ἦς τὴν ἔρημὴν σου ἔρχομαι καὶ πάλιν ἐκκλησίᾳ,
ἀγαπημένῃ Παναγίᾳ, γλωσσὴ μου Παναγίᾳ!

Ἦλθα τὸν πόνον νὰ σοῦ εἰπῶ, ποῦ ἔχω 'ς τὴν καρδίᾳ μου
δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σέ, τὸ 'ξεύρεις, Δέσποινά μου. . .

Μένει τοῦ κόσμου! πρόφθαι, ἡ χάρις σου ὅς με ῥάνη
μ' ἀρρώστησ' ἡ Μαρία μου, φοβοῦμαι μὴν 'πεθάνῃ.

Βατίλισσα τῶν οὐρανῶν, λευκὴ τοῦ κόσμου σκέπη!
μονάχῳ τώρᾳ ἡ χρυσῇ εἰκόνι σου μὲ βλέπει. . .

Ὁχι! δὲν ἦλθε σήμερον, σὺν ἄλλοτε μ' ἐμένει,
ν' ἀνάψῃ τὰ καντήλια σου, καὶ κρέμονται σβυσμένα. . .

Ποιὸς θὰ σοῦ φέρῃ, Δέσποινα, 'ς τὴν ἔρημὴν λιθάνι,
ὅν ἔτω; ἡ Μαρία μου, ὅν ἔτω; ἀποθάνῃ;

Ὁχι! δὲν πῆγα σὲ γιατρούς, γλυκεῖά μου Παναγίᾳ!

Ἦλθα 'ς ἐσένα νὰ τὸ εἰπῶ, νὰ γιάνῃς τὴν Μαρίαν.

Ἀχ! σ' ἐξορκίζω 'ς τὴ ματιὰ τοῦ Τέκνου σου τὴν πρώτην,
'ς τὸ πρῶτό του χαμόγελο, 'ς τὴ σκεπτικὴ του νειότη,

σ' ἐρκίζω 'ς τὸ βρὺ στχυρό, 'ς τ' ἀκάνθινο στεφάνι,
νὰ γιάνῃς τὴν Μαρίαν μου, γιατί θὰ μοῦ 'πεθάνῃ. . .

Ἀχ! κάμει μού τινε καλὰ, καλὴ μου Παναγίᾳ!
λαμπάδα 'ς τὴν εἰκόνα σου ν' ἀνάψω τὴν ἀγία

μεγάλη σὰν τὸ σῶμά της, λευκὴ σὰν τῇ ψυχῇ της,
ἐμπρὸς σου ν' ἀκτινοβολῇ, καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ της,

"Αχ! κάμε μού τηνε καλὰ, ἡ χάρις σου ἔς τὴν γιάνη!

δὲν θέλω ἡ Μαρία μου, δὲν θέλω ν' ἀποθάνη!

Ναί! ἂν σοῦ ἔφερα ποτὲ λουλούδια μυρωμένα,

ἂν ἔχω τὴν εἰκόνα σου κ' ἐγὼ λιθωνισμένα,

ἂν 'ς τοῦ Παιδιοῦ σου ἔκλαψα τὰ πᾶθη, Παναγίκα!

κ' ἔχετε ἓνα ὄνομα μαζί μὲ τὴν Μαρία,

δός μου, ἄχ! δός μου τῆς ζωῆς τὸ δροτερό βοτάνι,

νὰ δώσω τῆς Μαρίας μου, μὴν τύχη καὶ 'πεθάνη!

6. ΜΥΘΟΙ

4. Λύκος καὶ ἡ σκιά του.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Λύκος πλανώμενος

λύκος χαϊρόμενος

'ς τὴν πεδιάδα

'ς τὴν περσινάδα,

ἡλίου δύοντος

καὶ τ' ἄνω γρίοντος,

εἰς τὸ πλευρόν του

τὸν ἴσιον του

εἶδ' ἐλεφάντιον

καὶ γιγάντιον

κ' ἔκραξε «Λύκος·

μὲ πλέθρου μῆκος

ἐλάφι γίνομαι

καὶ δὲν αἰσχύνομαι!

κατὰ μυρίων

ἰδοὺ θηρίων

ἰδοὺ πορεύομαι

καὶ συνοδεύομαι

ἀπὸ τοιαύτην

καὶ τηλικαύτην

οὐράν μου τρίχινην,

ὀπλὴν ὀνύχινην,

κ' ἔρκος ὀδόντων

μεγαλοβρόντων.»

κ' εἰς ἓνα λέοντα

μανίαν πνέοντα

ρίφθεις ἀδίκως

ἔχ' ὃ ὁ λύκος.

5. Αἱ δύο πῆραι.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Καθεὶς ἄνθρωπος καὶ δύο πῆραι λαίμοκρεμασμένας
 ἀπὸ ἰδία καὶ ξένα κακὰ ἔχει πληρωμένας·
 τὴν μὲν φέρει ἔμπροσθέν του,
 τὴν δὲ σύρει ὀπισθὲν του·

εἰς τὴν ἔμπροσθέν του κλείει ὅλα τὰ κακὰ τὰ ξένα,
 καὶ τηρεῖ τὰ ἰδιά του εἰς τὴν ὀπισθεν κλεισμένα·
 διὰ τοῦτο τὰς κακίας ἑαυτοῦ δὲν θεωρεῖ,
 καὶ τὰ σφάλματα τοῦ ξένου ἀκριβῶς παρατηρεῖ.

6. Γυνὴ καὶ ὄρνις.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Γυνὴ χήρα,
 καὶ ὁ νοῦς της
 μία λύρα,
 ἔς τοὺς ἀγρούς της
 εἶχε νέαν
 καὶ ὠραίαν

ὀρνιθίσσαν,
 ἥτις ἔνα
 τὴν αὐγίσσαν
 τῆς ἐγέννα
 αὐγὸ πάντοτε λευκὸ
 μετὰ τρία καὶ καὶ κό.

Ἐστοχάσθη,
 ἐφαιτάσθη
 καὶ τὴν δώτη
 διπλῇ δόσι
 τὸ κριθάρει,
 καὶ καὶ πέρη
 ἔνα, τέχνη
 ἄλλο, βράδυ
 ἀπ' τὰ πύλη
 ὅσα λάβη,
 καὶ ἀντὶ μονά, ζυγὰ
 καὶ τὴν ἔρχονται τ' αὐγά.

Ἰσα ἴσα
 παχυνθεῖσα
 ἡ καλὴ της
 ὄρνις, ἥτις
 εἶχε τέχος
 εἰς τὸ πύχος,

νά την, χήρα!

νά την στεῖρα!

ὅλη νά την

ἢ κερὰ της

ἔγεινε! καὶ νά γεννᾷ

ἔπαυσε καὶ τὰ μονά.

7. Πατὴρ καὶ παῖδες.

(Παραγιώγου Σούτσου).

Ἄνακτός τινος οἱ παῖδες εἶχον στάσεις αἰωνίας
κ' αἰωνίας διχονοίας.

Ὁ πατὴρ των νά τοὺς πείσῃ τὴν ὁμόνοιαν ζητῶν
δέσμην ῥάβδων δεδεμένην ἔφερεν ἐμπρὸς αὐτῶν.

Εἶπε δὲ εἰς τὸν καθένα «Θραῦσέ την, ἂν δυνηθῇς».

Δοκιμάσαντές την ὅλοι τὴν ἐπέστρεψαν εὐθύς,

λέγοντες «Ἡ δέσμη οὔτε

εἰς τὰς χεῖράς μας κυρτοῦται».

Τότε τὰς δεθείσας ῥάβδους ὁ πατὴρ ἀμέσως λύσας

κ' εἰς καθένα τῶν υἱῶν του μίαν μίαν ἐγχειρίσας

εἰς καθένα εἶπε πάλιν. «Θραῦσέ την, ἂν δυνηθῇς».

Ἐθραυτὸν αὐτοὶ τὰς ῥάβδους καὶ ταχέως ὁ καθείς.

Τότε ὁ πατήρ των λέγει αὐτῷ καὶ ὑμεῖς, ἂν ᾔσθε
πάντοτε συνδεδεμένοι καὶ ποτὲ δὲν διακριθῆθε,
θέλει πᾶς ἐχθρὸς βεβαίως ὑμᾶς ὅλους σεβασθῇ.
Ἄν δὲ ὅλοι χωριθῆτε, ὅλοι θέλετε χυθῇ. »

Ξ. Τράγος καὶ Ἀλώπηξ.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Ἡ ἀλώπηξ καὶ ὁ τράγος πρὸ πολλοῦ φιλιωμένοι
ἐκατέβησαν εἰς φρέαρ ἀπὸ δίψης ζαλιτμένοι,
δίχως νὰ συλλογισθῶσι .
πῶς ἐκεῖθεν ν' ἀναβῶσι·

Διὰ τὴν ἀνάγκασίν του ἀπὸ στοχασμοὺς γεμάτος
ἔμεινεν, ἀφ' οὗ ὀλίγον ἐδρασίσθη ὁ γενάτος.

Ἡ κυρὰ τότε ἀλώπηξ μετὰ σκέψιν πονηράν
σείουσα ἐμπρὸς τοῦ τράγου τὴν βρεγμένην τῆς οὐράν,

«Φίλε!» εἶπε, «θάρρος λάβε, καὶ ὁ νοῦς μου δὲν ὑπνώττει·
δι' ἡμᾶς σωτηριῶδες ἐπενόησα ἐγώ τι·

τοὺς ἐμπροσθινούς σου πόδας σήκωσε· ὀρθίως στάτου
καὶ στηρίζου εἰς τὸν τοῦχον· κλίνει καὶ τὰ κέρατά σου·

ἔφροδον διὰ τῶν νώτων καὶ κερμάτων σου θὰ κάμω,
καὶ πηδῶσα ἐγὼ ἔξω παρευθύς, θὰ σὲ συνδράμω.»

Κατεπείσθη ὁ μικρόνους καὶ μωρὸς ἀμπελοφάγος,
κ' ἔγεινε ἀμέσως κλῦμαξ τῆς ἀλώπεκος ὁ τράγος,
δίχως λόγον νὰ διπλώσῃ,
πῶς καὶ πότε θὰ τὸν σώτῃ·

Ἄφῃτε τὸ βαθὺ φρέαρ εἰς ἐν πῆδημα ἐκείνη
κ' εἰς τὸ στόμιον πηδῶσα,
καὶ σκιρτῶσα καὶ γελῶσα,

«Ἐβγα,» ἔκραξεν, «ὥς πότε τράγε! θέλω σὲ προσμείνει!»

— «Ἐβγαλέ με, πιστὴ φίλη! καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῆραι»

— Ἵρι λύρι! καὶ ὁ νοῦς σου μία λύρα! τῦρι λύρι!

Τράγε! εἰς τὸν κρόταφόν σου ἔχ' ὅσας φρένας εἶχες,
ὅσαι εἶναι σωρευμέναι εἰς τὸν πώγωνά σου τρίχες,
δὲν κατέβαινες εἰς φρέαρ, πρὶν σκεφθῇς τὴν ἀνοδὸν σου·
καὶ οὐδ' ἔσωξες κατόπιν, πρὶν σωθῇς, τὴν σύντροφόν σου.

9. Κίχλα.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Τρώγουσα εἰς μυρσινῶνα κίχλα τὸν καρπὸν μυράνης
διὰ τὴν γλυκύτητά του δὲν ἀπεῖχεν ἀπ' ἐκείνης,
εἰ καὶ ἔβλεπε μακρόθεν κυνηγὸν τῆς προχωροῦντα
καὶ τὴν τρυφηλὴν του κίχλην νὰ συλλάβῃ προσπαθοῦντα.

Συνελήθη· σφαζομένη ἔκραξε ἅπολὺ λυποῦμαι
 διὰ ἡδονὴν τροφῆς,
 τὴν ζωὴν αὐτὴν στεροῦμαι
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς τροφῆς».

10. Ἡμίονος.

(Παραγιώτου Σούτσου).

Ἔχων ἡμίονος εἰς τὸν ὦμον
 αὐθέντην ἄοκνον καὶ γοργόν,
 πρὸς τοῦτον ἔλεγεν εἰς τὸν δρόμον
 «ὦς ἵππος τρέχω ἐγὼ σφριγῶν»
 γνωρίζεις ποῖον ἔχω πατέρα;
 ἔχω τὸν ἵππον τὸν περωτόν,
 ὅστις περνάει καὶ τὸν ἄερα
 εἰς τὸ πεδῖον τὸ ἀνοιχτόν».

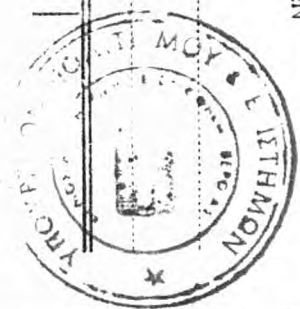
Ὁ κύριός του τοὺς πετενιστῆρας
 εἰς τὰ πλευρά του τότε κεντῶν
 καὶ τὴν χονδρὴν του ῥάβδον εἰς χεῖρας
 ἀνυψωμένην γοργὴν κρατῶν,
 «Τρέχε», τὸν εἶπε «καὶ δείξου τῶρα
 ὅτι τοῦ ἵππου εἶσαι υἱός.

Ἰση ἐμπρὸς σοῦ εἶναι ἡ χώρα»,
 καὶ τὸν ἐκτύπη ἀνήλεως.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΩ

Μωραϊτης, Σπυρίδων.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ

ἀριθ. χρ. 348

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας